

УОРД ЛАРСЕН ПАСАЖЕР 19

Част 3 от „Джемър Дейвис“

Превод от английски: Иван Златарски, 2016

chitanka.info

*На един непоколебим фен на „Манчестър Юнайтед“ —
тази книга е за теб, Ланс.*

1.

Лошите новини рядко са предвидими — могат да дойдат посред нощ като почукване на вратата или нервно извъняване на телефона. Понякога ни връхлитат като шокиращо телевизионно изображение, като нещо, което се запечатва завинаги в съзнанието ти, където и да си и каквото и да правиш в момента. Най-лошите новини винаги пристигат, когато най-малко ги очакваш. За Джемър Дейвис лошата новина дойде по пладне в ясен неделен ден.

Сутринта бе минала безметежно и той се намираше точно където искаше да бъде. Мاستилото едва бе изсъхнало от оценката му за поредния хидроплан, един „Джей-3 Вълче“, даден му от добър приятел за ранно утринно соло. Времето бе идеално, небето синьо, бризът галещ и в продължение на цели два часа той бе кръстосвал над езерата по територията на резервоара Лунга, по границата на базата на морските пехотинци в Куонтико, Вирджиния, наслаждавайки се като хлапе на новото си колело.

Беше се зарибил миналото лято, когато същият приятел го бе взел на риболов в Аляска. Две седмици на пълно усамотение, нощуване под звездите и ловене на пъстърва от поплавъците на „Де Хавиланд Бобър“. За Дейвис това бе нов начин на летене. Хидропланите не бяха смайващо постижение на самолетостроенето, но имаше някаква първична свобода в това да разполагаш за писта с две трети от земната повърхност. Така че той продължи да се плъзга по езера и да каца в притоци, като човек без никаква грижа за нищо, докато индикаторът за нивото на гориво не го свалеше на земята.

Малко неохотно Дейвис вдигна Вълчето на триста метра — не се бе издигал толкова днес — и го насочи по курс за прибиране в базата на хидроплани край Честър, сгушена сред зелените брегове на река Апоматокс. Кеят се показва в далечината и Дейвис снижи плавно над застиналата като огледало вода. Беше на повече от километър, когато забеляза в края на пристана познат силует.

Чукна върху дросела и снижи Вълчето още малко, на височина едно крило над повърхността. Насочи се право към слабия мъж, който го чакаше с ръце в джобовете. Късата му прическа и изправената му стойка подпечатваха самоличността му.

Лари Грийн го бе открил.

Дейвис прелетя точно над главата на Грийн и вкара Вълчето в остър вираж. Премина в плавен завой и направи финален заход срещу вятъра. Това му бе хубавото на хидропланите — без ограниченията на бетонната писта можеш да кацнеш в която посока пожелаеш. Поплавъците целунаха езерото и по кобалтовосинята повърхност се появиха две успоредни разпенени бели следи. Когато самолетът се успокои, Дейвис внимателно се отправи към кея. Юридически погледнато сега той управляваше плавателен съд, и то такъв без заден ход, което сериозно ограничаваше маневреността му. Угаси двигателя, преди да стигне до мястото за швартоване, а Грийн хвана крилото, за да му помогне да се намести. След като се увери, че двете въжета са надеждно фиксирани, Дейвис проговори първи:

— Трябва да те взема някой ден, Лари! Онзиден минах прегледа и оттогава ми се върти мисълта да си купя един такъв, може би с малко по-голяма товароподемност, но... — Спря насред изречението. Грийн го гледаше втренчено — генерал от запаса, който не бе изгубил нищо от генералското си излъчване. Явно не бе дошъл да обсъждат техническите характеристики на хидроплани. А Лари Грийн да не говори за хидроплани бе все едно епископ да не споменава Бог. — Какво има? — попита Дейвис. — Имаш работа за мен ли? Да се сетя, а...? Самолетна катастрофа в Монголия и никое от момчетата ти не иска да лагериува шест месеца с мармоти.

Дейвис бе работил за Грийн във ВВС и двамата бяха опитни следователи на инциденти със самолети. След пенсионирането си генералът се бе издигнал до поста началник-отдел „Авиационна безопасност“ към НКБТ^[1] и през последните години се бе възползвал от помощта на Дейвис при няколко заплетени катастрофи в чужбина. Но онова, което Дейвис виждаше в момента, не бе изражението на командир, комуто предстои да възложи задача. Погледът на Грийн бе напрегнат, устните му леко разтворени, като на човек, който знае какво трябва да каже, но не е сигурен как да го направи. След толкова години Дейвис смяташе, че вече е наблюдавал всяко настроение и всяка

реакция в каталога на генерала. Но подобна нерешителност виждаше за първи път.

Грийн най-сетне наруши мълчанието си:

— Тази сутрин получихме неофициално предизвестие. Снощи в Южна Колумбия е паднал ARJ-35.

Дейвис усети в гърба му да се забива студено острие. Пое бавно дъх, изчака четири удара на сърцето си и прошепна:

— Колумбия...

— Самолетът е изчезнал от радара над висока планина и така и не е стигнал до дестинацията си. В ход е издирвателно мероприятие, но досега не са открити никакви отломки. Към известието е прикачен списък на пасажерите...

И докато Грийн отново се запъна в търсене на думи, всички сетива на Дейвис се включиха на максимум. Светът му се смали, стесни се и в небето блесна червена светлина.

— Плашиш ме, Лари...

— Джемър... — каза най-сетне Грийн, — Джен е била на борда!

Дейвис пое удара като боксьор, но вътрешностите му се сгърчиха по начин, непосилен за сутрешния му крос. Платформата на пристана сякаш изведнъж започна да се изплъзва изпод краката му.

— Не... няма начин...! Не знаеш ли, че Джен Дейвис...

— Знам, знам, това бе и моята първа мисъл. Дженифър Дейвис е често срещано име. Но ти сам ми каза преди няколко седмици, че това лято е приела да стажува някъде в Латинска Америка. Затова проверих номера на паспорта и...

— Дъщеря ми се обади по телефона вчера от летището в Богота!

— По кое време?

Прост въпрос, но мозъкът на Дейвис въртеше на празни обороти. Когато най-сетне намери гласа си, той беше напрегнат сякаш в края на дълго издишване:

— Не знам... някъде късно следобед.

— И какво ти каза?

— Не можах да говоря с нея. Играех ръгби и Джен само ми е оставила съобщение. Споменава, че днес следобед вече ще събира мостри от почвата на някаква шибана планинска плантация за кафе. Как може да... — Дейвис се извърна, подпря се с ръка на крилото на хидроплана и когато поплавците му се разместиха под променената

тежест, агонията му се превърна в концентрични вълни по все още спокойната водна повърхност. — Това не може да е вярно, Лари — прошепна той. — Кажи ми, че не е вярно.

Грийн сложи ръка на рамото му.

— Нямам никакви актуализации след четиричасовото предизвестие, Джемър. Самолетът все още се води като закъсняващ... Засега не е намерено нищо.

Дейвис помълча за момент, после изправи гръб, което го извиси с цяла глава над бившия му командир.

— В такъв случай може да става дума за отклонение поради лошо време. Или за технически проблем...

Грийн мълчеше.

— Дори да е паднал, пак може да има оцелели.

Дейвис бе толкова разстроен, че му трябваха няколко секунди, за да осъзнае, че повтаря аргументи, които често бе чувал от роднини на жертвите. Знаеше с абсолютна сигурност каква ще е реакцията на Грийн. „Добре е да се надяваме. Но трябва да се доверяваме на фактите“. Преводът на тези думи му беше добре известен: „Знаеш какъв е шансът“.

Грийн, естествено, бе разчел мислите му:

— Джемър, ние с теб... си вадим хляба от това. Знаеш вероятността. Всяко от тези неща може да е истина. Но когато малък самолет изчезне над необятна джунгла, в черна нощ, над планински терен... обикновено има само един отговор. Ние винаги казваме на семействата и медиите едно и също: „Докато не бъде открит самолетът, е възможно всичко“. Но от всички хора на света ти най-добре разбираш каква е вероятността за положителен изход в подобна ситуация.

Ситуация. Друга дума, която Дейвис често бе използвал. Стисна крилото още по-силно и насила отмести поглед към брега, където бе паркирал колата си. Там беше телефонът му — в отделението между двете предни седалки. Снощи беше прослушал съобщението на Джен, но не бе направил опит да ѝ се обади, защото знаеше, че ѝ предстои следващ полет. Полет... който така и не бе стигнал до дестинацията си. Опитва се да си спомни точните ѝ думи, но те му убягваха...

В гръдния му кош се надигна болка и за миг се почувства парализиран, напълно неспособен на контролирано движение. Дъщеря

му... жертва на катастрофа. Изминаха няколко секунди и Дейвис успя да реагира по единствения логичен за него начин. Отблъсна се от крилото и тръгна бързо по пристана, като говореше, без да спира:

— Вземам първия полет, Лари! Кога обикновено излитат самолетите за Южна Америка от „Дълес“? Вечер? Ако хвана първия...

— Почакай, спри! Спри веднага, Джемър!

Дейвис сърба цялата си воля, за да си наложи да спре.

Грийн вдигна ръце с дланите напред и бавно се приближи до него. Направи го както човек се приближава до пьян, вдигнал стол над главата си в някой бар.

— Знаех, че ще приемеш нещата по този начин. Знаех, че не мога да те спра.

— И...?

Грийн издиша продължително.

— Това може да се окаже най-тъпото, което съм правил... да включа член от семейството в разследване. Не мога да се сетя нещо конкретно да го забранява, но предполагам подобна идея е толкова нелепа, че никому никога не е хрумвало да я спомене в правилника. Да не говорим, че издънката ще е от моя страна... в етичен смисъл, имам предвид.

— Командироваш ме?

— Вече е одобрено. Част си от разследването.

— Лари, можеш да си абсолютно сигурен, че никога няма да го забравя.

— Е... все пак трябва да пратя някого, нали? Оказа се, че на борда на самолета е имало петима американци, така че съм задължен да изпратя наблюдател. Вече ти осигурих и самолет — на „Андрюс“ има един „Гълфстрийм III“ на Държавния департамент, който ще извърши планиран полет до Богота. Излита след два часа. Продължаваш ли да поддържаш готова за път чанта?

— Винаги. — Пътната чанта беше изискване на НКБТ. Едноседмичен запас дрехи, подходящи за всякакви климатични капризи, четка за зъби, самобръсначка и няколко основни инструмента на занаята като фенерче, фотоапарат и ръчен джипиес.

— Знам, че паспортът ти е валиден, и в момента работим по експресно изваждане на виза.

Дейвис отново бе тръгнал по пристана, трансформирайки безпокойството си в двигателна инерция.

— Изпрати ми известието и всичко ново, което получиш. И остани да наглеждаш този самолет заради мен. Офисът на базата е ето там, те ще ти обяснят как да го прибереш. — И посочи ръждясалата постройка, която изглеждаше по-пригодна да съхранява дърва за огрев вместо да подслонява офис на авиационна служба.

— Ще се погрижа — увери го Грийн и после кресна: — Спри, за бога, Джемър!

Тонът на генерала закова Дейвис на място. Грийн се приближи до него с вдигнат пръст и спря на една ръка разстояние.

— Каквото и да се случи, Джемър, обещавай ми едно!

— Какво?

— Нямаш представа какво рискувам, като те изпращам официално в мисия. Правя го, защото знам, че ти би го искал. Но след като е така, ти ще разследваш... без значение какво ще разкриеш! И ако нещата станат прекалено лични, ако не можеш да довършиш работата... тогава ми дължиш поне готовността да се оттеглиш. А аз ще изпратя друг да довърши нещата.

Дейвис стисна със сила клепачи и след малко кимна.

— Прав си, прекалено лично е. Но точно заради това ще стигна до края, Лари. Кълна се.

Погледът на генерала омекна:

— Добре тогава. На добър път.

След две минути Дейвис вече караше към шосето. Пътят се виеше между дървета — дебелостволи брезе и кедри, напълно разлистени в разгара на лятото, — а езерото изпълваше изцяло полезрението му отдясно с гледка достойна за пощенска картичка. Но той не й обръщаше внимание.

Когато чакъленият път свърши, Дейвис спря и изчака една приближаваща кола да го подмине. И след това заби крак върху педала на спирачката. Юмруците му стиснаха волана като менгеме, пръстите се забиха в изкуствената кожа. Дейвис се наведе напред и удари чело във волана. Затвори очи и изтласка всичко извън съзнанието си. Изчака в главата му да отекият думите на Грийн...

„Знаеш какъв е шансът“.

Точно това беше проблемът му. Знаеше отлично какъв е шансът.

А още по-лошото бе, че знаеше какво следва. Жена му бе загинала при пътен инцидент преди четири години, което бе като гръм от ясно небе, оставил Джен без майка. Оставил него без спътник в живота. Двата я бяха погребали една сива сутрин, в която вятърът шибаше кафявата трева. Отвратителен и едновременно с това възможно най-подходящ ден, който да отбележи дъното в настроението им, дъно, от което той и Джен в крайна сметка се бяха измъкнали и възстановили. Възстановили? Възможно ли бе това? Не съвсем. Най-лошото бе зад гърба им — домът, който духът на жена му сякаш отказваше да напусне, безвкусните вечери, деликатно шепнещите помежду си съседи по време на кварталните партита. Но двамата с Джен бяха минали през най-лошото, помагайки си взаимно. И в онези черни дни се бяха сблизили повече, отколкото той си бе представял, че може да е възможно.

И ето че всичко се повтаряше. Но ако сега загубеше Джен, към кого щеше да се обърне? Толкова дълго бяха живели заедно, че дори сега, когато Джен вече беше в колеж, продължаваха да се чуват ежедневно. И един от двамата неизменно изминаваше през седмица разделящото ги разстояние, за да се видят. Дъщеря му беше не само скъпоценна, а... беше просто абсолютно всичко за него. „Знаеш какъв е шансът“.

Дейвис взе телефона си от отделението между предните седалки и намери последното й съобщение. Поколеба се за момент, после палецът му натисна бутона за възпроизвеждане.

От три хиляди километра разстояние гласът й прозвуча все така жизнерадостно като слънце в ранна утрин:

„Здрасти, тате! Стигнах до Колумбия. Почти. Още един полет и ще съм там. Запознах се с едно момиче, което участва в същия проект. Утре с нея вече ще копаем... и жалко, че няма да си наблизю, за да помогнеш! Обичам те и ще ти се обадя скоро. И не прехранвай Капитан Джак — на бетите^[2] не им трябва много!“

И после тишина.

Дейвис нямаше представа колко време е останал така, загледан в празното пространство, но когато погледът му отново се фокусира, забеляза зелената индикация на цифровия часовник на таблото.

Беше неделя, пладне.

Най-лошият ден в живота му.

[1] НКБТ (National Transportation Safety Board — NTSB) — Национален комитет за безопасност на транспорта. — Б.пр. ↑

[2] Бета — сиамска бойна рибка с красива окраска и воални плавници. — Б.пр. ↑

2.

Пет часа и дванайсет минути — толкова продължава полетът между ВВБ „Андрюс“, Мериленд, и международното летище „Ел Дорадо“, Богота, Колумбия.

Намираха се някъде над Карибите и през малкия кръгъл прозорец Дейвис виждаше лазурносиня вода и някакъв остров под тях. Крачеше неспокойно по пътеката между седалките и от време на време докосваше с глава тавана, който бе с пет сантиметра по-нисък от неговите метър и деветдесет и три. Като на животно в тясна клетка, хълбоците му се удряха в кожените седалки, а обувките му се спъваха в шевове по мокета.

Имаше на разположение целия самолет. Освен двамата пилоти в кабината единственият друг човек на борда бе умърлушена стюардеса, която бе изслушала историята му и се бе опитала да покаже съчувствие, но отлично знаеше, че няма никакъв шанс да направи полета по-приятен за точно този пасажер. Бе направила всичко по силите си и в началото бе идвала често при него, изкушавайки го с малки бутилчици алкохол, бутилка вино и сандвич в питка. Беше се отказала някъде над островите на Флорида.

Дейвис мечтаеше за едно-единствено нещо — да стъпи най-сетне на земя и да започне да прави нещо. Преди да излетят от „Андрюс“ бе получил едно последно съобщение от Лари — сигналът на телефона му толкова го бе стреснал, че сърцето му едва не бе спряло. Пое дълбоко дъх, преди да отвори съобщението, отчетливо осъзнавайки колко пъти той бе човекът на другия край, комуто предстоеше внимателно да съобщи кошмарната новина на най-близкия на жертвата човек. Но алармата се бе оказала фалшива.

„Все още няма новини. Късмет, Джемър“.

Оттогава бяха изминали три часа и дванайсет минути в агонизираща изолация на единайсет километра над земята.

За стотен път Дейвис отиде до тоалетната отзад и когато излезе, видя на пътеката пред себе си стюардесата — мило добронамерено момиче, казваше се Стейси и може би бе само малко по-голяма от Джен.

— Бих искала да помогна с нещо. Гласът на дъщеря ви звучи прекрасно. — Устата ѝ направи неуспешен опит едновременно да се усмихне и смръщи. Имаше очи на сърна и явно искрено му съчувстваше. Беше облечена в нещо средно между униформа и вечерна рокля, пристегната в кръста. Всеки косъм на русата ѝ коса беше на мястото си, а идеално белите ѝ зъби можеше да се използват за реклама на паста.

Дейвис седна в едно от осемте кресла в салона и каза:

— Тя е всичко за мен.

Стейси седна срещу него и сякаш потъна в меката кожена тапицерия. Между двамата имаше ниска масичка от някакво скъпо дърво.

— Бедният... Бих била щастлива да мога да...

Милата Стейси бе прекъсната от мелодичен сигнал от две ноти. Тя бързо отиде до панела в близост до кабината и взе слушалката. Слуша близо минута, което накара Дейвис нетърпеливо да застане до нея.

— Какво има? — тревожно попита той, щом разговорът свърши.

— Пилотите искат да говорят с вас.

Усещането бе абсолютно ново за Дейвис да живееш в състояние на кошмар. Когато Даян бе загинала, всичко бе съвсем просто — мрачен пътен полицаи пред вратата му с едно просто изречение: „Имало е произшествие, сър“. Сега обаче бе съвсем различно — бавно развиващ се процес на изтезание. Всяко позвъняване на телефона можеше да му донесе инфаркт.

— При тях ли? — попита той.

Добрата самарянка Стейси кимна.

Дейвис прекрасно знаеше, че правилата не допускат влизането на пасажери в кабината по време на полет. Но знаеше също, че някои

командири се вслушват в гласа на здравия разум. Беше се представил на пилотите, преди да се качи на борда, и беше научил, че той и командирът, който дълго бе летял на С-130, имат повече от неколцина приятели от времето на активната си служба. Вратата на кабината щракна и Дейвис я отвори.

В салона бе много по-светло, отколкото тук, и Дейвис трябваше да присвие очи, за да адаптира зрението си.

— Влизай — покани го командирът, казваше се Майк. — Сядай. — И му посочи сгъваема седалка зад двата стола на пилотите.

Дейвис дръпна седалката, разгъна я и вмести широките си плещи в тясното пространство на кабината. После попита:

— Някакви новини?

— Не — отговори Майк. — Но току-що изпратихме съобщението, както ти поиска. Решихме, че ще искаш да си тук, ако получим отговор.

— Да, искам. Благодаря.

— Съжалявам за дъщеря ти, Джемър — обади се Ед, вторият пилот. — Сигурен съм, че това е най-лошото, което може да чуе човек.

— Прав си. Кога кацаме?

— Два часа до приземяване в Богота. Отиваме направо в митницата. Вече се обадохме да ги известим за твоята ситуация... казахме им, че си специален емисар на Американското бюро за чуждестранна помощ. Нали се сещаш — не се знае дали не носиш тлъст чек или нещо подобно.

Дейвис се усмихна за първи път от осем часа.

— Благодаря — каза той, — това би трябвало да ме прекара по-бързо през цедката. — Стисна с два пръста горната част на носа си. Гърбът и раменете му се бяха сковали, сякаш бе облякъл ризата си мокра и вързана на възел, а сега тя бе изсъхнала. — Какво прекарвате долу? — поинтересува се.

— Долу? — неразбиращо повтори Майк.

— Ами... да. Вижда се, че не превозвате пасажери, затова сметнах, че товарният отсек е пълен с дипломатическа поща или нещо подобно. Казаха ми, че това е редовен полет за Държавния департамент.

Пилотите се спогледаха.

— Държавният департамент? Не-е... онези пичове си имат собствени въздушни сили, макар че от време на време изпълняваме и техни поръчки. Това е частен самолет и в манифеста^[1] ни има един-единствен запис — твоето име.

Дейвис се изненада:

— Може би обратният ви полет ще е пълен.

Майк сви рамене.

— Може, но нали знаеш как стоят нещата в транспортните отдели на големите корпорации — никой нищо не ти казва. Позвъняват ти, вдигаш слушалката и ти казват кога да се явиш трезвен и готов.

Разнесе се сигнал на комуникационната система и на един от екраните се показва известие: „СЪОБЩЕНИЕ“.

Махалото в душата на Дейвис се устреми надолу. Видя Ед да отваря съобщението и всички го прочетоха едновременно:

От ЛГ в НКБТ. Няма развитие. Свържи се в Богота с полковник Алфонсо Маркес.

Дейвис изпусна въздуха от гърдите си и заби пръсти в късата си коса.

— Все още не са установили мястото на катастрофата — обади се Ед. — Това е добре. Самолетът може да е загубил двигател и да се е отклонил, за да кацне на някаква поляна в центъра на нищото.

Възцари се потискаща тишина. Майк набра 0,89 в прозореца за Мах-скорост^[2] на компютъра.

— По-бързо от това не можем да летим, ако не искаме да ни се отлющи боята. Защо не се върнеш в салона и не се опиташ да дремнеш?

— Добре — каза Дейвис, макар отлично да знаеше, че няма да може да мигне.

^[1] Manifest (англ.) — пътен лист; списък, в който възможно най-изчерпателно се описва каргото, пътниците и екипажът на кораб или самолет. — Б.пр. ↑

[2] Мах-скорост — безразмерен числов коефициент, равен на отношението на скоростта на дадено тяло към скоростта на звука в средата, в която то се движи (зависи най-вече от температурата, но е прието да се смята, че при 20°C за въздуха тя е 343 м/сек или 1235 км/ч). — Б.пр. ↑

3.

Дейвис не спа. Вместо това седя загледан през прозореца. Често поглеждаше колко е часът. Игнорира броя на „Форбс“ в джоба на страничната стена. Удряше от време на време с всички сили облегалките на седалките. Час по-късно се показва брегова ивица, но това само означаваше, че се намират все още на над шестстотин километра от Богота. Географско ориентиране — проклятието да бъдеш пилот-пасажер.

Беше идвал в Колумбия само веднъж за кратко посещение в Кали, за да говори със семейството на загинал при катастрофа пилот. Както често се случваше, срещата бе протекла неловко за всички, а внимателно формулираните въпроси на Дейвис не бяха довели до нищо освен мъка и сълзи. Онзи ден така и не бе получил никаква полезна информация за командира на злощастния полет, който бе приземил самолета си километър преди писта в Бахамите. А там километър по-рано означава гарантирано приводняване в Атлантическия океан, точно където го бяха и намерили — стегнат с колан в седалката, на десет метра под изумрудено чистата вода, истински джакпот за ракообразните. Така че Дейвис бе седял в кухнята на родителите му, въртейки чашата кафе, без така и да намери удобен начин да спомене, че единственото им дете е заподозряно за извършване на услуги на наркобарон, както и да ги информира, че намереният товар от над четвърт тон неразмесен кокаин най-вероятно ще доведе до друго посещение, този път от бахамската полиция. За онзи ден загубата на син, чиято самоувереност е надвишила уменията, бе предостатъчна. Да, последното посещение на Дейвис в Кали бе протекло крайно неловко.

Но това сега вещаеше истинска катастрофа.

Гледката плавно се променяше и се превръщаше в овал, обрамчен от зелени гори и извисяващи се планини. Това беше горното ниво на Андите, осеяно с петкилометрови върхове, разделящи Тихия океан от водосбора на Амазонка. Най-слабото определение за терена

бе, че е неравен, а комбинирането му с гъста растителност водеше до топография, която гарантираше изчезването на малък самолет за месеци наред. А може би и години...

Дейвис се питаше дали би могъл да понесе задълго живот в неведение. Предполагаше, че това означава всеки ден да отнема по мъничко надежда и да носи нови фалшиви следи. Не беше на себе си само от осем часа, а вече се чувстваше сякаш се разпада тотално. Представяше си как броди из джунглата и си пробива път с мачете в ръка, облечен в оръфани дрехи и с рошава брада. Ако се стигнеше дотам, щеше да го направи. Щеше да направи всичко, за да намери дъщеря си.

Докато гълфстриймът прелиташе последните километри, Дейвис се мъчеше да се отърси от черните си мисли. В класически случай на самосъжаление се мъчеше да си спомни какви бяха последните му думи към нея и реши, че са бащински съвет относно осъдителния морал на колумбийските младежи. Толкова бащински. И толкова прискърбно. Потърси в паметта си нещо по-позитивно... например да си спомни кога за последен път я бе видял да се усмихва.

Оборотите на двигателите паднаха, което означаваше, че започва снижение. Добрата Стейси се появи за последен път и подхвърли нещо за колана на седалката, а той се улови, че се заглежда в бенката на предмишницата ѝ. Джен имаше такава на десния глезен. „Ще се стигне ли дотам? — запита се. — Да идентифицираме по родилни белези и зъбни карти?“

По природа не бе склонен към размишления и не бе податлив на самообвинения. Но в този момент се улови да попада в емоционален водовъртеж, от който се чудеше как да се измъкне. Спаси го гласът на командир Майк по високоговорителя:

— Кацаме до десет минути, Джемър.

Митницата се оказа действително подготвена. Гълфстриймът паркира през БОАТ^[1], където двама униформени поздравиха Дейвис и екипажа, след което направиха формална инспекция. Дейвис показва паспорта си с експресно издадената му входна виза и само след десетина минути бе на път за ВИП салона на оператора.

Там, на червения мокет, го чакаше полковник Алфонсо Маркес.

Беше дребен, под метър и седемдесет, с деликатно телосложение. Под царствен нос се мъдреше тънък фино подстриган мустак. Съзнанието на Дейвис си го представи с метален шлем и на кон — перфектният конкистадор. Запознаха се и името „Джемър“ някак извади Маркес от равновесие. Той го повтори два пъти, за да е сигурен, че го произнася правилно, защото началната съгласна при него се получаваше малко като Х.

В момента, в който си пуснаха ръцете, Дейвис попита:

— Намерихте ли вече нещо?

— Не — разочарова го Маркес. — Отвън ни чака кола. Нека тръгнем и по пътя към управлението ще ви разкажа какво знаем.

Колата се оказа „Форд“ седан — стандартна за колумбийските ВВС, със зелен надпис и официална емблема на вратата. Емблемата бе нарисувана като герб, чийто главен елемент бе птица в бургундско червено, за която Дейвис реши, че му прилича на плешив червеноглав лешояд. Подозираше, че художникът е имал предвид нещо по-благородно, някаква хищна птица вместо любител на мършата.

Дейвис седна до Маркес, който шофираше, което на свой ред бе показателно за Дейвис. На полковник в страна като Колумбия би следвало да се полага служебен шофьор. Следователно или Маркес обичаше да шофира, или гледаше на шофьора като на разхищение на човешки ресурс. И двете възможности допадаха на Дейвис. От друга страна, бе напълно възможно полковникът да е професионално изолиран — например старши офицер, лишен от бляговете на високия чин. В немногочислен род войски, каквито са ВВС, призракт на кариерната политика сигурно виси над всекиго, така че назначаването в отдел за разследване на въздушни инциденти спокойно можеше да бъде връх в кариерата на офицер в категорията О-6.

Маркес започна на английски, в който се долавяше съвсем слаб акцент:

— Предполагам, че не сте запознат с начина, по който провеждаме разследване тук, в Колумбия, затова може би трябва да ви обясня моите правомощия. Повечето произшествия се възлагат на нашето Специално административно звено за гражданско въздухоплаване. При необичайни обстоятелства обаче разследването може да бъде прехвърлено на ВВС.

— И това разследване се смята за необичайно? — попита Дейвис.

Маркес сви рамене.

— Мога да ви призная, че се изненадах, когато ми заповядаха да поема контрол... особено в светлината на факта, че даже няма потвърждение за самолетна катастрофа.

Дейвис не беше сигурен дали въвличането на военните е добър или лош знак, но това поне предполагаше едно: интересът към инцидента бе достигнал до високо ниво в Колумбия. Представи си министри и генерали, които настояват за действие и изискват резултати. Разни хора напомнят на други хора за дължими им услуги. В крайна сметка Дейвис знаеше кой е основният фактор за успеха на всяко разследване: личността на натоварения с разследването. За зло или за добро човекът до него бе най-важният в живота на Джен и неговия живот.

— Какво можете да ми кажете за въпросния полет? — попита той, опитвайки се да прикрие загрижеността си.

— Самолетът е малък и за местни полети, модел ARJ-35, с регистрационен номер НК-55Н. На борда са били двама пилоти и стюардеса. Излетял е снощи в 20:21 часа от терминала, намиращ се на другата страна на това летище. Редовен полет по разписание за Кали. Очакваната продължителност на полета е един час, но след двама минути, на далечната страна на Кордилера Ориентал, тоест онова, което за вас е Източни Анди, самолетът е започнал да губи височина. Многократните опити на въздушните диспечери да се свържат с него са били неуспешни, а към 21:06 е загубен и сигналът от основния и спомагателния радар.

— Едновременно? — прекъсна го Дейвис. Основният сигнал бе обикновено ехо, измерващо разстоянието и курса, докато спомагателният представляваше електронен обмен по протокол, включващ транспондера, а това означаваше включване на данни за височината и позивната. Двама сигнала можеше да бъдат развързани, както се бе случвало в ред инциденти, например с прословутия малайзийски полет МН470, ако транспондерът престанеше да работи или беше изключен.

— Да — отговори Маркес. — По първоначална информация двата сигнала са били изгубени едновременно.

— Било ли е започнато издирване без забавяне?

— Естествено. Нашите ВВС веднага започнаха мащабна операция по издирването на отломките.

— Отломки? Това не предполага ли най-лошия възможен изход? Маркес за момент погледна Дейвис в очите.

— Имате ли дъщеря на име Дженифър Дейвис?

Дейвис извърна поглед към прозореца.

— Значи са ви казали.

— Би трябвало да признаете, че е нередно... да се участва в разследване, при което на борда се е намирал близък родственик. — Дейвис не отговори и Маркес разтри брадичката си с ръка, при което се разнесе звук като от стържене с шкурка — ясен сигнал, че денят му е бил дълъг. — Трябва да ви попитам, господин Дейвис... Смятате ли, че ще сте в състояние да участвате в това разследване с ясна глава?

— Честно... не. Но мога да участвам в него по начин, който ще донесе отговори. Не желаем ли това и двамата?

Дейвис усети, че полковникът го оглежда критично, по начин, по който би огледал ефрейтор с неопрятна униформа.

— Добре — каза Маркес. — Ще приема думите ви на вяра.

По залез — слънцето представляваше бронзов полукръг на обгърнатия в мараня хоризонт — Маркес влезе в паркинга на нещо, изглеждащо като изоставен отдел за въздушен превоз на голяма компания. Отпред се издигаше обикновен двуетажен административен блок, квадратен и безцветен, а зад него се намираше самолетна стоянка за малки машини; и всичко това бе свързано с по-кипящата от живот мрежа на международно летище „Ел Дорадо“ чрез артериална система сервизни пътища и полоси. По паркинга имаше познато изглеждащи коли, шест-седем седана, всеки във все същия зелен нюанс, украсен с все същия тъмночервен лешояд — това бе може би половината автогараж на колумбийските ВВС.

Маркес паркира до входа на сградата и каза:

— Добре дошли в щаба ни. Както виждате, вече сме му дали име.

Дейвис видя ръчно изработения надпис над входа: „Ел Сентро“. Нямаше нужда от превод. Вътре със сигурност се намираха станали на разсъмване хора, вдъхващи живот на място, което със сигурност е било мъртво само ден преди това. Полковникът въведе Дейвис и онова, което той видя, подкрепи теорията му, че предишният наемател на сградата явно е бил въздушен превозвач или пък тук се е намирал отделът за въздушен транспорт на изпаднала в несъстоятелност компания. Зад износена оперативна маса на стените се виждаха празни стойки, където явно някога бе имало монитори, а до тях се мъдреха две празни бели дъски, на които някога са били изписвани разписания и бележки. И всичко това бе върнато към живот от екипа на Маркес. Дейвис забеляза набързо организиран комуникационен център, жици, радиостанции, комплекти със слушалки и микрофони, свързани малко безпорядъчно. Малки зелени индикатори и характерната миризма на прегрята изолация подсказваха, че повечето оборудване работи, а една млада жена с униформа дори бе в процес на осъществяване на връзка. Групи ярки флуоресцентни лампи съскаха и пращяха, заливайки помещението с неравномерно разпределена бяла светлина.

Маркес го отведе до забодена на стената голяма географска карта на Колумбия и прекара два пръста по маркирана с червено тиксо линия.

— Това е регистрираният курс на полет ТАС-223.

Линията се забиваше на осемдесет километра западно от Богота и продължаваше над хълмовете на националната гора Сумапас. Там, малко преди средата на пътя до Кали, червената линия ставаше щрихована и спираше в очертан в зелено квадрат за издирване.

— Местността е изолирана — продължи Маркес — и изключително планинска. Теренът е тежък, а от другата страна на превала се простира джунгла, при това едва ли не най-гъстата в страната. Сигурен съм, че от собствен опит знаете как един малък самолет може да изчезне без следа на такова място.

— Това е така — съгласи се Дейвис, — и все пак зависи от ред неща. — Изпитваше облекчение да е на позната почва. За първи път от десет часа можеше да е продуктивен и усещаше определен комфорт да потъне в детайлите на професията си. — Ако самолетът е летял бързо или ако е навлязъл в гората под малък ъгъл, можем да очакваме забележима следа в растителността. Пожарът е почти сигурен, а той

ще бъде забелязан от сателитите. Има ли вече някакви изображения в инфрачервения спектър?

— Не — оплака се Маркес. — Тази сутрин направих заявка по каналите на министерството на отбраната, но още не сме получили нищо. Имаме сигурно снимки от невоенни организации, но те са скъпи и най-често с недостатъчна разделителна способност. Да не говорим, че сдобиването със скорошни изображения също може да е проблем.

— Ще се обадя във Вашингтон и ще видим какво ще се получи. А пингове^[2] от радиомаяк^[3]? — Имаше предвид аварийните маяци, които щяха да започнат да излъчват импулси при действителна авиокатастрофа.

— Слушаме, но няма нищо.

Това се стори странно на Дейвис, но едновременно с това бе донякъде утешително.

— Мисля, че трябва да разгледаме и други сценарии. Възможно ли е самолетът да се е отклонил към алтернативно летище и още никой да не е разбрал това?

Маркес го изглежда продължително, но Дейвис търпеливо чакаше за отговор.

— Снощи в този район не е имало гръмотевична буря, която би наложила подобно отклонение.

— Отклонението може да е станало поради механични причини. Какво ни е известно за предисторията на този самолет? Проверихте ли дневника за поддръжка за някакви разминавания? Извършван ли е скоро ремонт? Имало ли е сервизни проблеми?

— Имаме хора, които в момента се занимават с всичко това. Знае се, че е имало СМО^[4] за неработеща антиобледенителна система на двигателя ляво на борд.

СМО беше съкращение от Списък на минималното оборудване. Самолетите в гражданска авиация са конструирани с вградени в тях дублиращи системи, които позволяват използването им за граждански полети с някои компоненти извън строя, макар това често да води до оперативни ограничения. Всичко бе подробно описано в одобреното от авиолинията ръководство за СМО за конкретния модел самолет. Споменатата от Маркес антиобледенителна система имаше за цел да пречи на образуването на атмосферен лед по лопатките на турбината на двигателя.

— Антиобледенителната система? — повтори Дейвис. — Това може да се окаже от значение.

— Както споменах, снощи в района не е имало значителни проблеми с времето.

— „Значителни“ или не, това е несъществено. Двигателят CFB-22 е подчертано уязвим на обледеняване на лопатките. Мисля дори, че имаше циркулярно писмо по този повод, разпратено до операторите миналата година.

Дейвис забеляза, че полковникът за момент се сепна: приемаше забележката.

— Да, въпросът заслужава да се проучи. Първата ни задача обаче е да открием самолета.

— Абсолютно съм съгласен.

Маркес отиде до едно от бюрата и извади от чекмедже мобилен телефон и зарядно устройство.

— Това е за вас. Една жена от посолството ви се отби и го остави за вас следобед.

Дейвис взе телефона. Беше ръчно устройство за сателитна връзка, точно от вида, който би закупило правителството на САЩ.

— Американското посолство? Дошли са и са го оставили специално за мен?

— Вашето правителство може да бъде много ефективно.

— Така ли мислите? — Телефонът беше зареден и Дейвис прегледа списъка на контактите, но там нямаше нищо предварително заредено. Набра по памет номера на Лари Грийн и след двайсет секунди чу гласа му. — Здравсти, Лари. В Богота съм.

— Чудесно! Някакви новини?

— Не, никакви.

— Нещо за онзи... Маркес?

Дейвис се поусмихна. Беше невероятно как двамата с генерала имаха един и същи възглед върху нещата.

— Полковникът изглежда наред... засега.

— Слава богу. Човек никога не знае с какво ще се сблъска на нула градуса. — Това си беше тяхна шега: колкото по-близо си до екватора, толкова по-голяма е вероятността в крайна сметка да се окажеш отговарящ за разследването.

— Виж, имам нужда от една бърза услуга... става дума за сателитни изображения. В момента издирването се върши на огромна площ и то предимно в гъста гора. — Дейвис се приближи до настенната карта и издиктува координатите на квадрата, добавяйки от себе си известен запас. След като Грийн му ги прочете за проверка, Дейвис добави: — Трябват ми ИЧ снимки, а може би и радарни.

— С достатъчна резолюция, за да се забележи малък пожар под растителността?

— Именно. Ще ни трябват и данни за съпоставка на радара — снимки от последните двайсет и четири часа, но и по-стари, за да направим разликата. Ще трябва да търсим промени в растителната пелена, които не могат да се обяснят с дърводобив или разчистване на терен. Предполагам, че УБН^[5] поддържат съпоставителна хронология за техните цели.

— Правят го, виждал съм ги.

— Как може да се разбере дали телефонът, от който ти се обаждам в момента, е надежден?

— На моя в момента се показва катинарче... но аз нямам вяра на тези неща.

— И аз. В момента най-важното за нас е бързината, Лари, бързината! Информацията ни е нужна за вчера, в случай че... — Млъкна, защото не искаше да изговаря ужасните думи „в случай че има оцелели“.

— Действам. Дочуване.

[1] Базов оператор на авиационна техника (FBO — Fixed-Base Operator). — Б.пр. ↑

[2] Пинг (от ping — англ.) — къс сигнал без информационно съдържание. — Б.пр. ↑

[3] Радиомаяк (от ELT — Emergency Location Transmitter) — периодичен излъчвател, имащ за цел да подпомогне откриването на катастрофирал самолет. — Б.пр. ↑

[4] СМО (от Minimum Equipment List — MEL). — Б.пр. ↑

[5] УБН (от DEA — Drug Enforcement Agency) — Управление за борба с наркотиците. — Б.пр. ↑

4.

Генералът не беше губил време.

Първата партида пристигна в Ел Сентро само след четирийсет и пет минути и съдържаше изображения в ИЧ спектъра, обхващащи целия район на издирване. Щеше да е нужно време информацията да се сортира, така че на Дейвис бяха придадени двама младши офицери от персонала на полковника. На смесица от английски и лош испански той им каза за какво да гледат и не след дълго тримата преглеждаха изображенията на банката компютри, инсталирани по нареждане на Маркес в оперативния център. За Дейвис Ел Сентро работеше гладко. Нямаше хаотични движения и почти всичкото доставено оборудване, изглежда, бе изправно. Поне засега главният разследващ оставяше впечатление за човек на място или поне за организатор от високо ниво.

Ангажиран най-сетне с конкретна работа, Дейвис блъскаше по клавиатурата с маниакалната отдаденост на осъден на смърт, който иска да заслужи помилване. След около час вече примигваше често, за да задържи погледа си фокусиран. На втория час — навън вече се бе спуснала нощта — привлече още двама униформени техници, които бе зърнал да се заседяват на изхода. Наближаваше полунощ, когато Маркес извика от съседната стая:

— Имам нещо! — И влезе с две разпечатани изображения в ръка. — Това пристигна от Вашингтон преди малко.

Маркес хвърли снимките на масата — две радарни изображения на един и същи участък на гората. Едната снимка бе маркирана с дата от миналата седмица, другата — преди трийсет минути. По-старото изображение показваше девствена гора, а по-новото — около 600-метрова бразда от натрошени дървета и разорана земя. Беше онова, което търсеха. Точно онова, което Дейвис се опасяваше, че ще намерят.

Новото развитие на нещата раздвижи духовете. Дейвис се изправи до масата, като незабелязано се подпираше на ръба ѝ, и каза:

— Добре. Вероятно точно това търсим.

— Не го забелязахме досега — обясни Маркес, — защото този район е на осемдесет километра южно от нашия квадрат за издирване. Самолетът, изглежда, се е отклонил много от курса.

Единият от помощниците му забързано влезе и остави на масата нова снимка.

— Още една, господин полковник. Инфрачервена, същото място. Маркес сравни географската мрежа.

— Да, координатите съвпадат. — Посочи грозд бели петна, явно горещи точки, след това погледна отметката за времето. — Имало е пожар допреди малко. Отделни места още са топли.

Дейвис гледаше с празен поглед, без да каже нищо.

— Не може да има съмнение — заключи Маркес. Обърна се към друг от помощниците си и издаде очевидната заповед: — Тези координати да се предадат на екипажа на хеликоптера, който чака в готовност. Искам да са готови до десет минути.

Дейвис беше престанал да гледа снимките. Нямаше смисъл — полковникът бе прав. *Не можеше да има съмнение.* В този изолиран район на колумбийската тропическа гора бе катастрофирал самолет, почти сигурно изпълняващ полет ТАС-223, и отломките му бяха димели вече над 24 часа. По време на полета си над Карибите Дейвис се бе опитал да се подготви за този ужасен момент. Беше се питал ще успее ли да задържи чувствата си под контрол. После, след кацането, беше потънал в други проблеми и фокусирането му върху задачата да се открие самолетът го бе накарало да забрави за кратко за ендшпила. Беше игнорирал онова, което щеше да се случи след като издирването приключеше успешно. Сега точното място на катастрофата бе ясно и истината се спускаше към него като метеорит. Какви бяха шансовете Джен да е оцеляла? Той знаеше най-добре от всички.

Едно на милион.

Каквито и да бяха, той трябваше да е сигурен. Трябваше да го види със собствените си очи. Оттласна се от масата, увери се, че фенерчето „Маглайт“ е в джоба му, и първи от всички излезе през вратата.

Хеликоптерът се носеше стремглаво в обсидиановото небе. Машината бе „Bell UH-1 Huey“ и оглушително се тресеше, докато

разсичаше колумбийската нощ. Пилотите бяха избрали курс на югозапад и през първите няколко минути под тях царуваше цивилизацията — морето от светлинки бе малко размито заради скоростта и ниската височина, после кехлибареното сияние на Богота постепенно се стопи и под краката им се настани черна пустош.

В тясната кабина на хеликоптера имаше място само за четирима: Дейвис, Маркес и двама униформени седяха рамо до рамо. Дейвис беше летял толкова много през годините, че шумът и вибрациите не му правеха впечатление. Не толкова познат му бе начинът, по който ръцете му стискаха бедрата и гърбът му натискаше със сила металната стена. Премести ръцете си под краката, хвана преплетените ленти на седалката и ги стисна с всички сили. Усети, че му се повдига, но преглътна и се удържа. Помнеше това усещане прекалено добре — надвиснала гибел, точно както преди четири години, когато бе пътувал към моргата, за да идентифицира трупа на жена си. До този момент онова бяха най-дългите двайсет минути в живота му.

И сега пак бе там — на голата скала, и гледаше как последните нишки надежда се късат една по една пред очите му. Малко вероятни случайности, невъзможни обстоятелства... край на всичко това, погребано завинаги от няколко неоспорими сателитни снимки, направени от стотици километри над земята. Безстрастни и студени изображения, безжизнени като космически вакуум. Самолетът, в който бе летяла дъщеря му, се бе разбил в джунгла. Единственото му дете, на него и Даян, любовта на живота им. Деветнайсетгодишна.

Деветнайсет!

Отново му призля. Хвана здраво седалката и я стисна с такава сила, че нещо в тръбната конструкция не издържа. Седеше до отворената врата, пристегнат с колан до незаредена картечница. Завихрянцията го блъскаха в лицето, а екваториалният въздух свистеше отвън и бръснеше късо подстриганата му коса. Усещаше го някак несъпоставимо студен и тъжен. Но дори това не можеше да се сравни с безнадеждността в пораженческите му мисли. Разпокъсани спомени за разглеждане на фотоалбуми след смъртта на Даян. Сети се как бе дал дрехите ѝ на благотворителната организация „Гудуил“ и как бе закрил сметката ѝ в телефонната компания. Щеше да се наложи да го прави пак. Но този път сам.

Самоизяждането му прекъсна, когато Маркес неочаквано се развика скорострелно на пилотите на испански. После полковникът се обърна към Дейвис и лицето му бе още по-мрачно от досега.

— Получихме известие от командния център на Министерството на отбраната. Наблизо е имало наземен отряд на армията и те вече са стигнали до мястото. Катастрофата е потвърдена. Заповядах им да приближат до самолета и да проверят за оцелели. Те също ще отцепят периметъра. Стриктно съм наредил нищо да не се докосва. Би трябвало да чуем новини от тях всеки момент.

Удивително дори за самия него, но Дейвис не реагира — просто нямаше как да се чувства по-отвратително. Загледа се с празен поглед в нощта и след няколко минути чу Маркес да разменя нова порция испански с втория пилот. Този път, с цялата деликатност, на която бе способен, военният само завъртя глава.

Оцелели няма.

Дейвис вцепенено кимна в отговор. Първите гвоздеи на примирението вече се бяха забили в душата му.

След десетина минути пред погледите им изплува мястото на катастрофата, осветено от фаровете на два големи армейски камиона. Сцената бе сюрреалистична. В джунгла, разсечена от два светлинни бели меча, Дейвис видя основната секция на фюзелажа и разпръснатите около нея отломки. Повече от ден след падането над растителността продължаваха да се вият струйки дим, издигаха се и се разтваряха в мрака. Неколцина войници отцепваха периметъра.

С ирония, която му се струваше нереална, под светлината на пълната луна Дейвис забеляза наблизо идеално чиста поляна, сякаш създадена от природата за площадка за кацане на спасителен хеликоптер.

Само че „спасителен“ вече не бе уместната дума. Операцията вече бе за разчистване. Хюито започна да се снижава над поляната и в сцената на катастрофата вече можеха да се различават подробности, защото над отломките запълзя и лъчът на прожектора на хеликоптера. Дейвис откопча колана си — ръцете му автономно търсеха нов живот.

„Ако Джен е там, трябва да й помогна — мислеше си той. — Трябва. Веднага“.

Подаде единия си крак през отворената врата и стъпи на стъпенката на шасито. Сърцето му се разтуптя, докато витлото се

опитваше да смъкне дрехите му и да отнесе косата му.

Маркес извика нещо от другия край на тясната кабина, но Дейвис не разбра думите му. А може би и не искаше да ги разбере.

Контролираното снижение на хюито спря на три метра над земята, но краката на Дейвис, също като ръцете му, се задвижиха сами. Той се измъкна навън и седна на стъпенката, а машината се разлюля във въздуха от прехвърлянето на 110 килограма ляво на борд.

Сега вече Маркес крещеше и гласът му се извисяваше дори над рева на двигателя:

— Не! Недей...!

Но Дейвис вече бе скочил в нощта.

Залитна, падна, но бързо скочи на крака. Затича към останките от катастрофата, които го привличаха с противното си жълтеникаво сияние. Видя разбития фюзелаж — беше пречупен в средата и двете му половини се държаха една за друга под странен ъгъл. Беше преполовил разстоянието, когато на пътя му застана войник. Младежът вдигна длан, подобно на пътен полицаи, правещ знак на кола да спре.

Но Дейвис мина покрай него, без да го погледне.

Втори войник, този път с пушка през рамо, вдигна двете си ръце. Дейвис го събори по задник с изпъната напред ръка. Тичаше неудържимо като локомотив, препъваше се по сплетени по земята лиани и подаващи се корени. След хиляди километри най-сетне бе на мястото.

Трябваше да знае!

Зад гърба му се разнесоха викове. Испански? Английски? Не му пукаше. Дори цялата колумбийска армия не можеше да го спре в този момент.

Оставаше един последен войник, едър мъж с картечен пистолет на гърдите. Беше разглеждал процепа в счупването на фюзелажа и сега се връщаше към групата си. Очите му се ококориха при гледката на връхлитащия срещу него американец, стоварил се сякаш от небето.

Действайки вероятно инстинктивно, мъжът хвана с две ръце пистолета и застана недвусмислено на пътя на Дейвис. Беше сериозно препятствие — 90-килограмов мъж, екипиран с поне 20 килограма снаряжение. Нямаше начин да бъде заобиколен, така че Дейвис изобщо не опита, а го блъсна. Войникът отлетя към шубраците като парцалена кукла.

След още пет крачки Дейвис най-сетне беше там, закъдето се бе устремил.

Вкара глава в назъбения процеп и с ужас огледа кошмарната сцена вътре. Беше гледка, която бе виждал многократно, но никога от тази гледна точка.

Гледаше в самото лице на смъртта.

Първичен рев се надигна в гърлото му, но така и не изригна, защото в следващия миг светът помръкна.

5.

На следващата сутрин Лари Грийн пристигна на работа и започна с обичайния ритуал в началото на деня. С голяма чаша кафе в ръката той кимна на познатите лица във фойето на „Л'Анфан Плаза“ и се качи по стълбите на петия етаж. В антрето на офиса поздрави Ребека — незаменимата му помощничка през последните пет години.

— Добро утро, сър.

— Как прекара уикенда?

— Страхотно! С Чарли се сгодихме! — И помахна многозначително с блещукация си безименен пръст към него.

— Сериозно?! — Грийн я прегърна сърдечно. — Нямах представа колко се радвам за вас! Чарли е голям късметлия! Кажете ми, ако ти трябва време за подготовка за сватбата!

Ребека започна да дрънка за годеника си — той бил младши прокурор в Министерството на отбраната, — а Лари я слушаше с целия ентусиазъм, който успя да наподобява. Едва когато най-сетне се озова в кабинета си, изражението му влезе в тон с мрачното настроение, с което се бореше цялата сутрин. Веднага провери електронната си поща, но не видя в нея нищо ново, което би помогнало на Джемър. По-скоро обратното — намери съобщение от шефа си, Джанет Сирило, главен директор на НКБТ:

Лари, моля те да ме държиш информирана за катастрофата в Кали на полет ТАС-223. Поне два пъти дневно и при всяко развитие. Съжалявам — притискат ме отгоре. Посолството в Богота е дало на Дейвис сателитен телефон: 011-57-9439220676.

Грийн отпи от кафето. За Сирило натискът отгоре можеше да идва от два източника: кабинета на председателя на НКБТ или... направо от Белия дом. На пръв поглед нито един от двата не

изглеждаше особено вероятен, затова Грийн реши, че става нещо друго. Нямахше да е за пръв път някой извън обичайната хранителна верига да прояви интерес към една или друга катастрофа. Това можеше да е например сенатор от Средния запад, в чийто роден град са били произведени хидравличните помпи, използвани в падналия самолет, или може би лобист на производителя, чийто клиент очаква сключването на голяма сделка с Китай и който не иска негативни отзиви в пресата в критичен момент на преговорите. За Грийн това бе сложен танц — теориите и веществените доказателства, докладвани от разследващите, бяха привилегирована информация. Предполагаше, че до ден-два източникът на натиска ще стане ясен — или щеше да се разкрие, когато Сирило започнеше да задава конкретни въпроси. Той щеше да реагира както винаги — като съобщава на премерени дози подробности от общ характер и вежливо припомня на шефката си, че спазването на процедурата е от първостепенно значение.

Беше разочарован, че Дейвис не бе докладвал нищо, но от друга страна, той бе пристигнал на мястото едва снощи. Надяваше се изображенията, които му бе изпратил, да са от полза за откриването на мястото на катастрофата. Джемър никога не се бе изявявал като голям комуникатор, а с участието и на Джен потокът информация щеше да бъде по-оскъден от обикновено. Липсваха новини, което той щастливо докладва на Сирило, и се хвърли в киберпространството.

Изкушаваше се да използва сателитния телефон, но съобрази, че в Богота е един час по-рано. Дори и така беше готов да се обзаложи, че Джемър вече е буден. При тези обстоятелства той едва ли щеше да мигне и за минута, докато — за зло или за добро — не открие Джен.

Грийн реши, че в ситуацията е най-добре да използва есемес: „Обади се с новини, когато е възможно. Надявам се всичко да е добре“.

Помисли малко и натисна бутона за изпращане.

Ако нещастиято на земята имаше адрес, Джемър Дейвис бе пристигнал на него.

Главата му бучеше, всеки удар на сърцето отекваше като систоличен чук, а ставите му сякаш бяха ръждясали за вечен покой. Колкото и отвратително да бе всичко това, нищо от горното не докосваше болката в гръдния му кош — болезнено физически тъп

натиск без източник. Физиологически еквивалент на загубената надежда.

Мисълта за движение надделя и Дейвис си наложи да отвори едно око. Онова, което видя, първоначално бе объркващо — светът пред очите му бе разположен хоризонтално. Мозъкът му обработи картината, сумира към нея грубата повърхност, драскаща лявата му буза, и той реши, че лежи по очи на циментов под. Не бе най-смайващата дедукция в кариерата му, но бе полезна в момента.

Дейвис не бързаше — премести малко по малко едната си ръка в едната посока, а единия крак в другата. Отне му две минути да успее да седне. Сложи ръка на тила си и напипа цицина, още топла от съсирената по нея кръв. Всичко се наместваше бавно, кадър по кадър, като слайдшоу на ужаса: Лари Грийн му съобщава лошата новина на кея, петчасовият полет от „Андрюс“, който му се бе сторил петдневен, прелитането с хеликоптер над осветената от луната гора, скокът преди плазовете да бяха опрели в земята, тичането презглава към овъглените руини... Всяка отделна картина бе кошмарна. С изключение на последното изображение, останало запечатано по незаличим начин в мозъка му — вътрешността на разбития самолет. Гледка, толкова жива и разтърсваща, че можеше единствено да е истина.

Беше се нагледал на последици от падания на самолети. Беше виждал кръв, отломки и неразпознаваеми части от човешки тела. Позната му бе носещата се из въздуха миризма на гниеща плът дни след катастрофата, още по-непоносима от парите на разтопена пластмаса и разлят керосин. Нямаше нищо зловещо в тази картина — не бе видял родилния белег на глезена на Джен, не бе разпознал гривната ѝ или блузката, които ѝ бе дал като подарък за рождения ѝ ден. Но нито едно от тези неща не бе нужно. Не и когато общата картина бе толкова изразителна.

Катастрофата на полет ТАС-223 бе типично разбиване, тоест опустошително събитие. Малък 21-местен самолет, изпълняващ вътрешен полет, се бе забил в земята и се бе пръснал в хиляди посоки. Резултатите бяха предсказуеми и оцелели просто бе невъзможно да има.

Той разтри тила си и се опита да се изправи, но не успя. Затова, все така с гръб върху студения бетон, се огледа. Доминиращи в обстановката бяха четири стени от сгуробетон. Зад него имаше

прозорец с решетка, а пред него се виждаше масивна желязна врата с процеп над прага. Обяснението беше много просто — намираше се в затворническа килия и вероятно не без основание.

Все още седеше на пода и без желание събираше сили да стане, когато иззад тежката врата се разнесе познат глас. Ключалката изщрака, вратата се отвори и влезе полковник Маркес. Застана с ръце на гърба и огледа Дейвис сякаш гледаше ухапало съседа куче. Пазачът го погледна въпросително, интересуваше се дали да остане. Дейвис беше сигурен, че историята за безумната му атака на мястото на катастрофата е станала всеобщо достояние, така че вероятно го смятаха за опасен. С други думи, заплаха за себе си и другите... макар и да бе неспособен да стане.

Маркес освободи пазача.

— Съжалявам, че не мога да стана — проговори Дейвис.

— Как се чувствате?

— Флакон с ибупрофен в този момент би свършил отлична работа за подобряване на отношенията между двете ни страни.

Дори да се бе усмихнал, Маркес имаше от онези лица, при които това трудно щеше да се забележи.

— Онова, което направихте снощи, по никакъв начин не би помогнало на тези отношения.

— Да, знам.

— Може би... извинение? — подсказа Маркес.

Дейвис разтри челото си, което, кой знае защо, го болеше по-малко от тила.

— Имате ли деца, полковник?

Маркес се поколеба.

— Да, близнаци. Осемнайсетгодишни. Момче и момиче.

Дейвис остави отговора да виси в гъстия противен въздух на килията.

— Добре — продължи след малко Маркес, — мога само да си представя какво преживявате в момента. Но трябва да запомните... всички ние имаме своите отговорности, господин Дейвис. И задължения...

Отново тишина, след което Маркес се приближи. Коленичи на едно коляно, за да могат да се гледат отблизо очи в очи.

— Тази сутрин получих новини, които ме озадачиха — тихо каза полковникът, сякаш не искаше пазачът отвън да го чуе. — Координирах нещата в щаба, докато екипът ми изграждаше база на мястото на катастрофата. Хората ми действат бързо и са работили цялата нощ. Тази сутрин получих доклад и... — полковникът се поколеба и дори погледна зад гърба си, преди да довърши: — като че ли се намираме в необичайна ситуация.

— Каква ситуация по-точно? — попита Дейвис.

— Както ви казах снощи, даденият ни от „Так Еър“^[1] манифест изброява двайсет и един пасажери и трима души екипаж. Лично прегледах видеозаписите от зоната за приемане на пътуващите на борда — в тези дни на тероризъм просто е задължително да има такива, нали така? И мога да ви уверя, че всеки един от тези пасажери се е качил на борда на самолета.

— Какъв тогава е проблемът?

— Ще ви го формулирам под формата на въпрос. Какво бихте направили като разследващ, ако след оглед на падането откриете двама пасажери по-малко от вписаните в манифеста?

Думите му запалиха ярка лампа в мозъка на Дейвис.

— Телата са с две по-малко?

— Всички седалки са запазени, няма нито една изкъртена от пода при падането. Две обаче изглеждат... празни.

— Кои две?

— Не бих желал да конкретизирам, преди нещата да се изяснят. Все още сме...

Дейвис се хвърли напред и хвана ръката на полковника като в менгеме.

— *Кои две?*

Маркес нервно издърпа ръката си и се сопна:

— Хората ми все още разчистват труповете! Идентифицирането отнема време. Знаете, че това е дейност, в която грешките се недопустими.

Дейвис извърна поглед към тавана и затвори очи.

— Да... да, знам. Съжалявам.

— Осъзнавам колко е труден този момент за вас, господин Дейвис. Когато разполагам с точна информация, ще ви известя

незабавно. А дотогава, моля ви да отговорите на въпроса ми: какво ще си помислите, ако ви се „изгубят“ двама пасажери?

Дейвис помисли и отговори:

— При по-леко разбиване, даващо шанс да има оцелели, това щеше да ми даде надежда. Бих допуснал, че някой си е разчистил път навън и се е измъкнал, без да осъзнава какво прави. Имал съм жертви, които са тръгвали без посока и са се озовавали в спешно отделение на километри от мястото на произшествието. Качвал съм ги на таксите и съм казвал на шофьорите да ги закарат в домовете им.

— Но това е отдалечено място, в средата на джунгла. Освен това... видяхте с очите си отломките!

Дейвис кимна — махалото на отчаянието отново се спускаше надолу.

— Да, видях ги. Никой не може да оцелее след такова разбиване. Опашната част я няма, нали?

— Да, намерихме хоризонталния и вертикалния стабилизатор, все още свързани, на половин километър зад зоната на основните отломки сред дърветата. Опашката явно се е откъснала още при първото сътресение.

— Ето, това е отговорът ви. Ще откриете липсващите тела сред клоните на някое дърво.

Маркес се изправи и закрачи безшумно по циментовия под.

— Да — каза след малко, — може да сте прав. Ако преминем сега на позитивните неща, мога да ви кажа, че открихме черните кутии със записите на разговорите в пилотската кабина и полетните данни. И двете са монтирани в задната част, но изглеждат в добро състояние.

— Радвам се да го чуя. Те ще ни помогнат да се ориентираме какво се е случило.

— Да се надяваме. Има още няколко неща, за които бих искал да чуя мнението ви, господин Дейвис.

— Карайте направо.

Маркес го изгледа странно. Английският му явно не бе стигнал до нивото на идиоматично изразяване.

— Искам да кажа, почвайте с въпросите си.

Маркес се поколеба.

— Всъщност... бих предпочел лично да погледнете някои находки. Не бих искал да повлияя предварително на оценката ви.

Чувствате ли се достатъчно добре, за да дойдете на мястото на катастрофата?

— Сега?

Маркес кимна.

Дейвис усещаше главата си като разцепена диня и идеята да види на дневна светлина катастрофата не му изглеждаше привлекателна. Но беше дал на Лари Грийн обещание, което не му оставяше свобода: трябваше да положи максимални усилия да разбере какво се е случило — независимо от съдбата на Джен. Колко лесно му бе да го обещае тогава.

Огледа непривлекателната обстановка около себе си.

— Мисля, че мога да се откъсна за няколко часа.

— Отлично... Но трябва да поставя едно условие — каза Маркес.

— Условие?

— Господин Дейвис, вие явно сте добре осведомен в нашата област. Помощта ви ми е нужна. Но освен това сте и своенравен и упорит, а не сте официално под мое командване. Искам да разберете, че ако още веднъж се направите на каубой... просто ще ви отпратя. Разследването е мое. Ясен ли съм?

— Да — потвърди Дейвис. — Кристално.

Маркес му помогна да се изправи, което разкри нови огнища на болка в тялото му. Лявото рамо, вратът, кръстът — обичайните болки след нощ, прекарана в безсъзнание на мокър цимент.

— Между другото — каза Дейвис, — извинявам се за снощи. Ако видим момчетата, с които се сборичкахме, ще им го кажа лично.

Маркес кимна, без да отговаря. Подаде му лента, на която имаше карта с минимална информация — подпечатан документ със снимка, явно копирана от паспорта му. Полковникът тръгна към вратата, а Дейвис се замисли за онова, което Маркес бе премълчал. Те явно вече бяха идентифицирали някои от телата и ако сред тях бе и тялото на Джен, той щеше да му го каже. Сламката бе възможно най-тънката, но бе повече от онова, с което бе разполагал допреди десетина минути.

Дейвис разтри врата си и каза:

— Полковник, може ли да попитам нещо?

Маркес спря.

— Двете празни седалки... бяха ли с поставени колани?

— Коланите? Фотографът ми препрати няколко снимки... — Маркес се замисли. — Не. Не, сигурен съм, че коланите бяха откопчани.

Дейвис последва полковника навън и кимна на пазача на излизане. Опита се да игнорира пневматичния чук в главата си и цимента в крайниците си. Докато вървеше по коридора с все по-лека походка, въгленчето на надеждата пак припламна в сърцето му.

[1] „Так Еър“ — несъществуваща авиокомпания. — Б.пр. ↑

6.

След час Дейвис отново пътуваше към мястото на катастрофата в същия хеликоптер. През отворената врата гледаше същия плаз и този път си обеща да не скача при пристигането.

Утринната мъгла ограничаваше видимостта до не повече от три километра. Напред гората постепенно се разкриваше в по-големи подробности, докато всичко зад тях се скриваше. Усещането бе като че ли летят в мехур — едновременно объркващо и изолиращо.

Тревата на разчистената поляна бе смачкана от десетките кацания и излитания, а през джунглата бе прокарана просека, водеща до мястото на падането. Бяха му казали, че най-близкото градче е на час оттук, и то само ако времето е добро. Камионите, които щяха да прииждат през идните дни, щяха да минават по черните пътища за превоз на дървен материал — нямаше как иначе да се извозят останките на полет ТАС-223. Дотогава обаче всяка находка щеше да бъде маркирана на картите и записана за бъдещи справки. Най-деликатната работа — да се съберат останките — вече бе в ход.

Хюито кацна във вихрушка от листа и треви и още преди витлата му да спрат да се въртят, до машината притича лейтенант и започна дълъг доклад. Преди да се отдалечи, подаде на полковник Маркес нарисувана на ръка скица.

Полковникът разглежда скицата и каза:

— Открили сме почти всички тела. Ще бъдат транспортирани с хеликоптер до Богота и оставени на временно съхранение в болнична морга. — Размаха листа. — Това е предварителна схема на седящите. Започнахме с информацията за определените при чекирането места, след което претърсихме всяко тяло за лични документи — портфейли, паспорти, бордни карти. Всякава идентифицираща информация. Разбира се, проверихме вече регистрираната базова информация за възраст и пол. Целта е да се отстранят несъответствията.

Професионалистът в Дейвис се опита да бъде впечатлен. Бащата в него обаче желаше да дръпне листа от ръката на полковника.

— Продължават ли да ни се губят двама пасажери? — Не смееше да си поеме дъх преди да чуе отговора.

— Да. И едното от празните места е било дадено на дъщеря ви.

Тежестта на света се премести леко... все така оставаше върху плещите на Дейвис, но вече под по-удобен ъгъл. Вероятността вече бе пренебрежима, примерно едно на сто хиляди. Кое то си бе подобрене, разбира се.

— Досещате се, предполагам — предупреди го Маркес, — че тези схеми на разпределение на местата често са подвеждащи.

— Знам — сухо потвърди Дейвис.

Полковникът отново демонстрираше проникателността си. Също като Дейвис той бе тръгнал от позицията на военен следовател, но бе придобил работни знания в областта на авиационните процедури. Гражданските линии не бяха така стриктно ограничавани от регулации и нормативи и вместо това бяха възприели по-либерална и удобна за клиентите им практика. Определи ли до разпределението на местата, пасажерите свободно си ги разменяха с приятели и роднини. Можеха да се преместят на свободно място веднага след излитане, за да се възползват от седалка до илюминатора или за да избегнат досаден разговор с настойчив съсед. Стюардите често преместваха пасажери с по-практична цел — например езикова бариера при пътуващите на редовете с аварийни изходи или равномерното разпределение на тежестта при по-малките самолети. Можеха да преместят пасажери и по свои съображения — например да преместят пиян в зона, обслужвана от колега, както и да доставят удоволствие на симпатичен пасажер с място в по-висока класа. В крайна сметка хората си сменяха местата в самолет така, както се прави в черква и практически по същите неизброимо много причини. А това означаваше, че всякакви идеции от самолетните компании скици на сядане трябва да бъдат приемани с едно наум.

— Колко вече идентифицирахте със сигурност? — попита Дейвис.

— От двайсет и един според манифеста, дванайсет с висока степен на достоверност. За други четирима сме доста сигурни и разбира се, имаме двама изчезнали, като ако се вярва на скицата, единият е дъщеря ви.

— Това оставя още трима.

Маркес му подаде скицата.

Дейвис видя грижливо очертан контур на салона, в който бяха нарисувани седем реда по три седалки. Местата се разделяха от пътека, така че двойните седалки оставаха ляво на борд, а единичните — дясно на борд.

Докато Дейвис изучаваше скицата, Маркес обясни:

— Предната редица седалки е тежко пострадала — всичките пасажери са изхвърлени от местата им. Намерихме едно от телата на пода в предната кабина и друго — върху долната вътрешна плоскост на крилото. И двете са в много лошо състояние. Ще установим всичко за тях с времето, но засега, ако се съди по дрехите и телосложението, и двамата със сигурност са мъже, което противоречи на скицата с първоначалното разпределение за този ред.

Дейвис беше готов да оспори подобно твърдение. Веднъж трябваше да се оправя с манифест, в който имаше една жена в повече и един мъж по-малко. Мистерията стигна до патоанатома, който я обясни с една дума: трансджендър^[1]. Така е с внезапната смърт — тя е интимно близка с истината.

Дейвис реши да се въздържа от коментар.

— А третото тяло от първи ред?

Маркес се поколеба за момент.

— Място 2А. Също мъж, но... по-добре ще е да ви покажа къде е свършил.

— Нещо за пилотите? — продължи да разпитва Дейвис.

— И двамата са останали в кабината. Не бързае да ги вадим — ще разберете по-добре, като видите обстоятелствата.

— Добре. А стюардесата?

Маркес посочи знака Х извън скицата.

— Стюардесата е изхвърлена — изглежда, не е била пристегната към сгъваемата седалка в предната кабина. Идентифицирана е със сигурност като Мерседес Фуенте, 26-годишна. Работила е за „Так Еър“ от година.

Дейвис кимна и каза:

— Ужасен начин да завършиш пробния си период. Още един въпрос: когато хората ви са сваляли телата от седалките, били ли са всички колани пристегнати?

Маркес го изглежда въпросително.

— Вие май обръщате голямо внимание на коланите.

— Дребните подробности могат да разкажат много. Ако всички предпазни колани са били сложени, това би означавало, че екипажът е знаел за съществуването на проблем: стюардесата е крещяла в последните минути на пасажерите да затегнат коланите и да заемат безопасна поза за аварийно кацане. И пасажерите сигурно са щели да се подчинят, до последния, без изключение. От друга страна, ако намерите коланите незакопчани, това означава, че самолетът е бил поразен без предупреждение.

— Ясно, разбирам ви. Ще поискам от хората ми тази информация. По-рано ме попитахте дали коланите на празните седалки са били затегнати. Защо?

— Ако коланите на последния ред са били закопчани, но отпуснати... — Дейвис се поколеба, — тогава бих казал, че седящите на тях са били принудително изведени при катастрофата.

— Но те са *разкопчани*. Какво ви говори това?

— Не знам. Става дума за едночасов полет в самолет без тоалетна. Това не оставя много причини човек да стане. Ако онези два колана наистина са били намерени разкопчани... бих казал, че имате две празни седалки в самолет, чийто манифест показва пълен салон.

— Това е крайно спекулативно — бързо реагира Маркес. — Видеозаписът е недвусмислен. Всички пасажери са се качили на самолета. Отново искам да ви предупредя, господин Дейвис... ако не овладеете надеждите си, ще ви отпратя.

— Наясно съм.

Маркес слезе от хюито, чиито витла се бяха отпуснали неподвижно в засилващата се жегата. Дейвис го последва, като не пропусна да забележи кръжачия високо над главите им лешояд, явно хванал някакво възходящо течение — предзнаменование на онова, което предстоеше да се случи. Стигнаха до един ефрейтор, който се стори на Дейвис смътно познат. Мъжът го изгледа предпазливо.

Дейвис спря и се обърна към Маркес:

— Моля ви, предайте му, че се извинявам за лошото ми поведение снощи.

Маркес преведе и ефрейторът кимна с безразличие.

— Кажете му още, че ще изпратя на неговия взвод кашон ром.

Маркес пак преведе и този път войникът се усмихна и плесна Дейвис по рамото.

След като уредиха този въпрос, Маркес тръгна към мястото на катастрофата. Дейвис обаче спря и подвижна след него:

— Дайте ми две минути. Искam първо да хвърля един поглед на голямата картина.

— Добре. Заникъде не бързаме, но когато свършите, елате. Интересува ме мнението ви за намереното в пилотската кабина. — И Маркес се отдалечи по прясно утъпканата през високата до коляно трева пътека.

Дейвис тръгна в обратна посока, към другия край на поляната, и намери място на сянка. Обичаше да започва всеки случай по един и същ начин — с поглед отдалече. Облегна се на ствола на едно дърво и извади топла кока-кола и бутилка „Мотрин“ — възстановителен витамин М, даден му от съжаление от екипажа на хеликоптера. Използва първото, за да изпие шепа от второто.

А след това, в разтапящата жегa на джунглата на края на света, Дейвис се залови за работа.

Не е случайност, че повечето самолетни катастрофи стават на до петнайсет километра от летище. Простата причина зад този факт е, че повечето злополуки се случват при излитане или кацане. Подобни летищни инциденти завършват най-често със съхранен корпус — пострадалите самолети или се отклоняват при заход, приземяват се твърдо заради страничен вятър или се приплъзват по хлъзгава писта при отменено излитане. При всички тези обстоятелства срещата между метала и земята става при относително ниска скорост, а както е доказал елегантно още Нютон, силата на всеки удар е равна на масата, умножена по ускорението. Или в случая на самолетни катастрофи — закъснението.

За нещастие в дебрите на южноцентралната колумбийска джунгла Дейвис имаше на разположение противоположния тип катастрофа. В този случай ставаше дума за последица от инцидент във въздуха, вследствие на който надежден и преминал всякакви изпитания корпус по неизвестни причини бе паднал от голяма височина и се бе забил в земята на случайно място. Това е възможно

най-редкият вид инциденти и с редки изключения — възможно най-катастрофичният. На първо място, в тези случаи няма бързо притекли се на помощ. В много случаи загубата се осъзнава едва след прекомерното закъснение на полета. Мястото на подобни катастрофи се открива дни, седмици, дори години след събитието. Някои остават неоткрити завинаги. Това, че в този случай бяха открили мястото само за ден, беше голямо изключение от правилото. Но както може да ви увери всеки разследващ, към подобни места трябва да се подхожда крайно внимателно. Защото можете да се окажете очи в очи с дупка в блато, дълбоко до 50–60 метра, или да ви се наложи да се катерите по планински глетчер. Или дори да се гмурнете на три километра в океанска падина.

Именно затова Дейвис стоеше облегнат на дървото е шумяща в ръката кока-кола и разбираше, че нещата биха могли да бъдат много по-зле.

Тук основното затруднение идеше от джунглата — гъста и почти непроходима, високи дървета, оплетени с плътна растителност. Отделни парчета от катастрофата можеха да са в меката почва, заклещени във върховете или забити в меката дървесина. Но същата растителна маса, която щеше да затрудни усилията по събиране на останките, беше направила голяма услуга на полковник Маркес и екипа му.

Дейвис го забеляза от мястото, където се намираше, наляво по дължина на хоризонта точката, в която ТАК Еър 223 бе „подстригал“ дърветата и след това бе отсякъл върховете им по низходяща линия. Наклонът на подкастриянето даваше отлична представа за ъгъла на падането. Самолетът не бе пикирал, нито се бе люшкар безконтролно. Беше се снижавал плавно и контролирано... до самия фатален край. От прекършените върхове Дейвис можеше да определи посоката на полета, в случая грубо на югозапад. Точният курс и ъгълът на падането щяха да бъдат изчислени по-късно и щяха да бъдат окончателно потвърдени от записаните полетни данни и замервания на терен с подходящо джипиес оборудване. Но това щеше да отнеме време.

Дейвис определи на око разстоянието от първия белег на сблъсъка до мястото, където се намираха основните отломки — беше около осемстотин метра. Това даваше предварителна представа за кинетичната енергия на самолета в началния момент на навлизане в

джунглата — пропорционална на скоростта и теглото — и Дейвис реши, че самолетът е летял със средна за класа си скорост. Нито бързо, нито бавно — 350–450 км/час. Това беше индикация за самолет, летящ в границите на експлоатационния си режим.

Докато оглеждаше зоната на разпръснатите отломки, Дейвис първо спря вниманието си на разположения основен фюзелаж — разбития основен елемент на самолета. Опашката се бе изгубила някъде — или поне така бе казал Маркес — и Дейвис не видя следа от нея из надвисналата като чадър зеленина. Земята в тази посока изглеждаше влажна и блатиста, което вещаеше проблеми в откриването.

Върхът на дясното крило се бе откършил и сега бе огрян от слънцето в края на поляната. Лявото крило се бе отделило напълно — една от малкото подробности, които Дейвис помнеше от миналата нощ — и макар да не можеше да го види от мястото, където се намираше, той знаеше, че този компонент е налице. Откъснати от фюзелажа бяха и двигателите — двата турбовитлови ARJ-35 бяха монтирани в задната част, под Т-образното оперение, което бе класическа конструкция за региона. Бяха се откъснали при удара и се бяха забили в шубраците. Това не беше случайност — понеже самолетните двигатели са тежки, инженерите съзнателно вграждат точки на скъсване, за да им позволят да се отделят при рязко забавяне, с цел да се минимизират пораженията по фюзелажа и всичко вътре в него. Маркес, също като Дейвис, щеше да знае къде да ги намери — в началото на зоната с отломките.

Това бе едно от нещата, които Дейвис харесваше в професията си. Въпреки целия привиден хаос и непредсказуемост, съпътстващи забиването на самолет в земята, машините се разпадат с удивителна повторяемост. Един професор някога някъде бе създал модел, позволяващ да се предскаже с 90% точност къде след катастрофа ще се озове всяка отделна секция на самолета. И Дейвис допускаше, че това може да е истина... поне в лабораторни условия.

Проблемът бяха останалите 10%. Когато една дълга метална тръба се носи във въздуха със стотици километри в час, се появяват прекалено много променливи, за да се очаква нещо с някаква увереност. Влизат в действие механични особености, намесва се времето, трябва да се отчете въздушният трафик, обхващащ от

джъмбо-джетове до всякакви птици, а в крайна сметка към всичко се прибавя онова, което специалистите по сигурността наричат „човешки фактор“. И точно тази последна променлива винаги е най-трудно да се извлече от отломките. Тя най-често е и основната причина, включваща всичко от обикновените човешки издънки до умишлените терористични актове. Маркес бе загрижен за нещо в пилотската кабина, където в критичния момент преди около 36 часа бяха седели двамата най-важни участници в тази трагедия. Според Дейвис всичко останало бе ясно или щеше да се изясни.

Хвърли последен поглед на панорамата. В заобикалящата ги джунгла висяха неподвижно стотици жълти флагчета, маркиращи фрагментите на ТАК Еър 223. След време всичко щеше да бъде открито, маркирано, фотографирано, идентифицирано и в крайна сметка преместено на последното си място. Видя петнайсетина мъже и жени, които обработваха мястото, и десетина войници, които охраняваха периметъра. Охраняваха... срещу какво? Дейвис не можеше да се сети.

Допи кока-колата и тръгна към тях. Мотринът още не бе започнал да действа и под жежкото екваториално слънце, пълзящо към зенита, Дейвис примижа. Беше време да огледа седалката, в която би трябвало да е седяла Джен.

И беше време да се убиват въпросите с отговори.

[1] Трансджендър (различно е от транссексуален) — тези хора променят или желаят да променят тялото си чрез хормонални, хирургични и други интервенции, за да приведат телата си в колкото се може по-голямо съответствие с идентичността си. — Б.пр. ↑

7.

Дейвис тръгна през поляната. При този тежък и лепкав въздух усещането беше по-скоро сякаш плува в нея. Размина се с войник с висяща от устните му цигара. Димът се издигаше право нагоре, а усмивката на младежа подсказа на Дейвис, че обещанието му за кашон ром светкавично е станало достояние на всички.

Усмихна му се в отговор, сякаш му казваше: „Наздраве“.

За първи път видя подробностите на дневна светлина и веднага му направи впечатление едно обстоятелство — за разлика от повечето падания от голяма височина, тук имаше малко следи от огън. Видя няколко единични следи от обгаряне, долната част на едно от крилата бе почерняла от сажди... но нищо напомнящо за очакваното изпепеляване. Никаква разтопена пластмаса или локвички от стопен алуминий. Никакви следи от изгорели дървета или трева. Огънят се нуждае от три неща — гориво, въздух и запалване. При забиване с висока скорост винаги има възпламеняване заради разкъсването на метал и волтовата дъга между оголени жици, а въздухът си е навсякъде. Следователно полет 223 се бе ударил в земята с малко гориво. Може би изчерпано докрай. Дейвис реши да провери впоследствие полетния план, дневниците на зареждащата цистерна и приблизителната продължителност на полета. Някъде по тази верига самолетът бе достигнал критично ниско ниво на гориво.

Стигна до средата на фюзелажа, където бе разчупен корпусът, и завря глава вътре, както бе направил снощи. Телата в салона за пасажери бяха вече изнесени — единственото хубаво нещо в този отвратителен ден. Дейвис беше сигурен, че останките са били третираны по достоен начин разбира се, доколкото такова нещо бе възможно в дивата джунгла. Ако някой можеше да го направи, това бяха войниците около него. Военните по целия свят дават жертви, а тези в Колумбия определено бяха дали своята дан: наркотерористи, паравоенни групировки, епизодични сблъсъци по границите. Маркес и

отрядът му със сигурност знаеха как да се справят с последиците от смърт.

Погледна назад в салона и видя две по-малки вторични пукнатини в тавана, които не се забелязваха отвън. Точно зад последната редица седалки започваше основата на разделителна стена, зад която нямаше нищо освен папрати и изкоренени храсти. Това бе мястото на откъсване на опашката най-задните четири-пет метра от корпуса, които сега се намираха някъде в началната част на фаталното съприкосновение със земята.

Плътният растителен навес не позволяваше достигането на достатъчно слънчева светлина и някой бе опънал жица с окачени на нея работни лампи по дължината на разбития таван. Светът вътре бе наклонен под около десет градуса към левия борд, което в никакъв случай не бе толкова зле, колкото можеше да бъде. Дейвис бе работил няколко пъти в напълно преобърнати корпуси, принуден да прекрачва хаотично разпръснат багаж и смачкани колички за напитки.

След като се ориентира в обстановката, той се стегна и събра сили да влезе. Беше прекрачил с единия си крак, когато някой зад него се обади:

— Не искате ли това, сеньор?

Дейвис се обърна и видя усмихнатия войник. Подаваше му евтин респиратор, от онези, които използват бояджиите, когато пръскат стените в някое жилище. Нямаше основание да разчита, че ще му дадат нещо по-сериозно. Да не говорим за ръкавици, ботуши или каска. Още по-малко за костюм за биозащита.

— Да, благодаря.

Взе маската и нахлузи бялата чашка върху лицето си. Пристъпи внимателно в кабината; планираше като шахматист предварително всяка крачка и всяко придържане с ръка за малкото места, изглеждащи достатъчно здрави, за да му дадат опора. Падането върху разкъсан метал или остриите като бръснач парчета композит можеха да му вгорчат деня, а дори без това винаги бе добра практика да не се унищожават вещественни доказателства. Видя пръснати по пода лични вещи. Оплетен наполовина пуловер и розов флакон блясък за устни... или беше червило? Така и не бе разбрал каква е разликата между двете. Любовен роман с маркер — история, която никога нямаше да стигне до финала...

Нямаше никакви съмнения къде ще отиде най-напред. Ред 7 се намираще, естествено, в най-задната част, редом с дупката, зейнала на мястото на липсващата опашна част. Места А и В бяха ляво на борд, а от другата страна на тясната пътека бе място С. Опряно в илюминатора дясно на борд, място 7С бе единственото в редицата, от което бе свалено тяло.

Според скицата за разпределение на местата Джен бе получила централното място 7В и Дейвис усети стягане в гърдите, когато се доближи до него. Тапицерията изглеждаше почти като излязла от завода, а гърбът на седалката бе вдигнат. Както бе казал Маркес, коланът бе неразкопчан. *Неразкопчан*. На тази тънка нишка висяха всичките му надежди. Но сега Дейвис забеляза втори индикатор, че Джен не е била на мястото си в момента на удара — място 6В, точно пред нея, също бе пострадало минимално. Дъщеря му тежеше 55 килограма — както се шегуваше, точно половината от неговото тегло. При толкова тежка катастрофа дори едно леко незавързано тяло би било запратено напред с разрушителна сила. При типично закъснение от 30g, без помощта на обезопасителен колан, 55 килограма се превръщат в почти двутонен снаряд. Дейвис обаче не забелязваше никакви следи от поражения по предната седалка — нито изкривяване, нито вдлъбнатини.

Клекна и внимателно огледа гърбовете на седалките. Двойните седалки ляво на борд бяха хванати за пода с по шест болта — три отпред и три отзад. Дейвис опита да разклати седалките на ред 6 и установи, че задните болтове са леко разхлабени. Това бе класическо следствие при заети седалки, тласнати напред при внезапно падане на скоростта, но все пак удържани на място, защото някога някакъв авиоконструктор е изчислил точно възможните последици. Дейвис провери задните болтове на сдвоените седалки в ред 7 и не забеляза подобно разхлабване — трети индикатор, че в момента на удара тези седалки не са били използвани.

Изправи се на наклонения под и точно когато се бе понесъл на вълната на надеждата, погледът му бе прикован като магнит върху метал. Беше възможно най-дребната подробност, практически незабележима сред хаоса и пораженията. На няколко сантиметра от задния джоб пред място 7В се виждаше малка бяла пъпка на слушалка

за ухо тип „тапа“. Поколеба се за миг, после внимателно бръкна в джоба и опипа. Търсеше онова, което се надяваше да не намери.

Напипа нещо и го извади. Онова, което видя, преобърна мъничкия му кораб на надеждата. Ръката му държеше стилно изглеждащ в защитния си калъф тъчпад „Айпод“ — същия, който бе подарил на Джен за последната Коледа.

След десет минути Дейвис стоеше застинал като статуя до отломките на самолета, с айпода на Джен в ръка. Разглеждаше устройството сякаш бе изключителна археологическа находка. Полковник Маркес се приближи, спря пред него и каза нещо, което Дейвис изобщо не чу. Маркес повтори:

— Какво е това?

Дейвис примига и погледна полковника в очите.

— Айпод... нали се сещате, за възпроизвеждане на музика.

— Къде го намерихте?

— В джоба на седалката пред място 7В.

— На дъщеря ви е, значи — сети се веднага Маркес.

Дейвис кимна.

Полковникът въздъхна. Покрай тях минаха двама от войниците. Единият държеше някакво устройство със сонда и накъсаният сигнал от него го водеше навътре в джунглата. Дори след като човекът се скри сред растителността, мелодичният звуков сигнал продължаваше да се разнася все така ясно. Приличаше на туптящо в далечината цифрово сърце.

— Тогава не може да има съмнения — каза Маркес. — Дъщеря ви е била на тази седалка.

От десет минути Дейвис се опитваше да измисли някакво измъкване от неоспоримия логичен извод. Но измъкване нямаше.

— Да — потвърди той повече на себе си, отколкото на Маркес, — тя определено е седяла там.

Дейвис седна на един пън с дебелина трийсетина сантиметра, прясно отсечен, дървото се бе намирало на мястото, където трябваше да бъде лявото крило. Питаше се колко дълго ще може да издържи тази гавра на съдбата — в един миг сграбчил идеята, че Джен е оцеляла, в следващия сблъсквайки се с факти, говорещи за обратното. Съзнаваше,

че филтрира в съзнанието си всяка гледка, звук или миризма първо и най-вече през призмата на съдбата на дъщеря си. Но не оставаше ли нещо туширано в този процес? Какво не виждаше или подсъзнателно игнорираше? Някъде в далечината електронното чуруликане увеличи честотата си и премина в стакато. Беше открито нещо ново, най-вероятно парче метал от кожуха на двигателя, задкрилка или друг метален къс с по-малко значение. Голяма работа...

„Колко дълго мога да продължавам така?“

Маркес седна до него и сложи ръце върху коленете си — подчертано приятелски жест. След около минута съвместно съзерцание попита:

— Някога сте били военен пилот, нали?

— Да. В американските ВВС. През по-голямата част от кариерата ми летях на F-16.

Маркес кимна.

— Късметлия. Аз пък бях обречен да летя на A-37 — версия на вашия стар основен тренировъчен самолет. По-късно научих, че там сте го наричали „двутонална свирка за куче“. Бедна страна като моята не може да си позволи най-доброто, но ние тренирахме здраво и се сражавахме, когато се наложеше. Загубих при катастрофи маса приятели и участвах в разследванията, които се провеждаха. Беше трудно...

— И аз съм губил другари.

— Не се съмнявам. Но да загубиш дъщеря... това е съвсем различно. Пилотите изстребители поемат определен риск и при тях може да се очаква от време на време някой да плати върховната цена.

— Какво се опитвате да ми кажете?

Маркес наклони глава на една страна.

— Мисля, че да сте толкова близко до това разследване... ще е трудно за вас. Аз имам нужда от помощ и чужд опит, но не съм сигурен, че можете да ми ги предложите. Може би ще е по-добре да се върнете да скърбите у дома.

Дейвис го погледна остро.

— Това ли е представата ви за мотивираща реч? Дъщеря ми е била на този самолет, но на борда е имало още дваайсет и трима заедно с екипажа. Всеки от тях е имал семейство и приятели свестни хора, чувстващи същото, което аз чувствам в този момент. През следващите

няколко дни ще идентифицират труповете, ще организират погребални церемонии и ще се обаждат на намиращи се кой знае къде родственици, за да им съобщят печалната новина. — Помълча, после продължи с овладян тон: — Никой във вашия екип няма да разрови повече метал и няма да работи до по-късно от мен, докато се мъча да разбера какво, по дяволите, се е случило. Ако искате да изпратите някакво съобщение във Вашингтон или да ме върнете в онази килия, опитайте. Но ви предупреждавам, че ще се боря докрай. Според мен никой от двамата ни няма време за това точно сега.

Лицето на полковника бе застинало. Явно не бе свикнал да му се противопоставят.

— Знаете къде е тя — каза той накрая.

Дейвис не отговори. В настъпилата пауза джунглата изведнъж изригна за живот и всевъзможни невидими птици се разлетяха и разкряхаха. Кръвожадно изръмжаване в далечината отбеляза края на нечие съществуване и възтържествуването на закона на по-силния. Драмата приключи бързо и всичко се възстанови както си беше. Електронният пулс... Шумът на вятъра сред върховете на дърветата.

Маркес кимна през рамо към гъсталака.

— Дъщеря ви е изхвърлена при отчупването на опашката. Боли ме да го изрека, но тя е на километър зад нас, в блатото. — Дейвис отново не каза нищо и Маркес продължи: — Като разследващи ние сме вързани от фактите, колкото и прискърбни да са те. Докато говорим сега, трима души оглеждат въпросния район. Може да отнеме ден, а може и седмица... но ще я намерим.

— Ще ги намерите — поправи го Дейвис. — Там има две девойки. И... да, може би ще ги намерите. Но аз не съм убеден във вашите факти. Още не. И докато не се убедя, ще търся в друга посока.

Ситуацията бе патова, така че се възцари дълго мълчание. Дейвис завъртя айпода в ръката си, загледан в него сякаш бе някакъв талисман.

Маркес бавно се изправи и Дейвис последва примера му. Двамата се изгледаха еднакво непреклонни.

— Ще ви помогна с това разследване — каза накрая Дейвис. — Но повече не поставяйте под съмнение мотивите ми.

— Добре — съгласи се Маркес. Отстъпи крачка назад и попита: — Видяхте ли вече кабината?

— Не.

— Мисля, че е време да го направите. И трябва да ви предупредя... телата са все още там.

— Едва ли е нещо, което да не съм виждал.

— Бъркате. — И полковникът тръгна към предния край на фюзелажа.

Дейвис го последва.

По стар навик Мартин Стайвесънт седеше на първия ред в автобуса и видя през предния прозорец очаквания от него надпис: „АКРОН. 8 КИЛОМЕТРА“. Въздъхна уморено. Щеше ли това място да се окаже по-различно от останалите?

Естествено, не.

Стайвесънт не беше щастлив. Червата му куркаха и беше уморен до смърт. Киселини, реши той, може би вследствие на язва, но проклет да беше, ако отидеше на лекар. Какво друго освен язва ще получиш, ако имаш тревоги, а, Господи, от липса на тревоги Стайвесънт не можеше да се оплаче. На практика беше бездомник и пиеше повече отколкото трябва. Опасяваше се и че е развил зависимост към дадено му от приятел болкоуспокояващо, но старата травма в коляното от гимназиалните му години не го оставяше на мира, а животът на път бе по-изтощителен от всякога. А финансовото му състояние...? Отново бе почти без пукната пара, оставен без избор, освен да досажда на познати и непознати с изтърканото „За последен път“. Всички знаеха, че е лъжа. Беше си лъжа от самото начало и той се помнеше как върви през годините с протегната ръка. Стайвесънт никога не се колебаеше да проси — ха, той бе направил кариера в това, — но му трябваше нов подход.

И сякаш това не му стигаше, на хоризонта се задаваше нов проблем — проблем, за който бе научил едва тази сутрин. Някъде в Колумбия, дълбоко в забравената дори от бога джунгла, се развиваха събития, които можеха да му донесат сериозни неприятности. Неприятности от криминално естество. Нямаше удобен момент за такива усложнения, но таймингът едва ли можеше да е по-лош. Стайвесънт беше направил много грешки в бурния си живот, но конкретно тази бе смятал за отдавна забравена и дълбоко погребана.

Само че едно телефонно обаждане му бе доказало колко много бърка. Като истинско зомби, най-гадната възможна криза бе мутирала, беше се размърдала и бе възкръснала за живот.

С гримаса заради надигащите се в гърлото му киселини, той извади последните си две таблетки антиацид и ги глътна с отвращение. Автобусът отби в първото отклонение за Акрон и в края на дъгата спирачките изсвистяха и голямата машина закова на червения светофар. Стайвесънт забеляза на тротоара мъж. Беше горе-долу на неговите години — малко над 50-те — и накуцваше, влачейки закован на дървен кол картон, на който пишеше: „РАБОТЯ ЗА ХРАНА, БОГ ДА ВИ БЛАГОСЛОВИ“.

Стайвесънт го проследи да се влачи покрай колоната коли в съседната лента и да спира за миг на всеки прозорец. Мъжът изглеждаше както Стайвесънт се чувстваше — стар и измъчен, — но дрехите му бяха по-окъсани, а личната му хигиена по-занемарена. Мазна коса, жълти зъби и брада на поне седмица. Човек, реши за себе си Стайвесънт, загубил самоуважение. Но всъщност вниманието му бе привлечено от очите му. Тя бяха сведени жалостиво. „Тук бъркаш, приятелю — помисли ти той. — Гледай ги в очите и им покажи, че си горд въпреки обстоятелствата“.

Светофарът превключи на зелено, автобусът потегли и Стайвесънт бе осенен от прозрение. Забеляза хладилната кутия с обяда на шофьора точно зад седалката му, оставена върху отворен кашон.

— Извинете — каза той и се наведе напред, за да попадне в полезрението на водача. — Имате ли нещо против да взема капака на кашона?

Шофьорът го изгледа, после изгледа обяда си.

— Ъ-ъ-... — поколеба се. — Няма проблем, вземи го...

Стайвесънт дръпна към себе си кашона, свали от него пластмасовата кутия и без да се церемони откъсна голямо парче от картон. После върна всичко в първоначалното му състояние с разликата, че сега държеше кафяво парче картон. Обърна се към седящата до него жена, наблюдаваща го със засилващо се подозрение, и я попита:

— Имате ли черен маркер, който да ползвам за малко?

Тя се поколеба, но отвори чантичката си, порови из нея и след малко извади черен „Шарпи“.

— Чудесно! Благодаря ви!

Стайвесънт се позамисли над посланието си и след малко надраска текста с големи печатни букви. Доволен от себе си, върна маркера на озадачената си спътничка и критично огледа творението си от една изпъната ръка разстояние.

БЕЗДОМЕН

БЕЗПАРИЧЕН

БОГ ДА ВИ БЛАГОСЛОВИ

Знаеше, че последният ред съдържа деликатен религиозен момент, но от друга страна, не беше свързан с вероизповедание.

Сега само му трябваше сцена. Правилният ъгъл, на който да изиграе ролята си. И Стайвесънт мислеше, че знае точното място.

Усмихна се вътрешно.

„И ще ги гледам право в очите“.

8.

Пилотската кабина на самолет за 21 пасажери е изненадващо тясно място. Още по-малко след сблъсък с 400 км/ час в гъстата гора. Поради тази причина Дейвис и Маркес не можеха да я огледат един до друг. Достъпът вътре ставаше през някогашната врата, до неотдавна непреодолима бариера от кевлар, сега сведена до нацепен панел 60×180 см, увиснал накриво на долната си панта.

Носът на самолета бе застинал във вечен покой, отделен от фюзелажа и кривнат под ъгъл. Кабината бе общо взето съхранена, но не без следи от забиването в земята. Дейвис забеляза до счупената врата хлътнал навътре прозорец, а централната колона на предното стъкло бе огъната вследствие загубената за микросекунди битка със забития навътре дървен ствол с габаритите на телеграфен стълб. Приборното табло бе в относително добро състояние, а широкоекранните монитори тъмни поради липсата на захранване. Каквито и глави да можеха да добавят приборите към книгата на тъжната история, тяхното интерпретиране щеше да отнеме много време. Трябваше да бъдат открити и извадени микрочиповете, след това трябваше да бъдат анализирани и накрая данните от тях трябваше да бъдат съпоставени с тези от черните кутии.

Двата панела над главите се бяха сгънали като акордеон и двете страни се бяха сринали, макар повечето превключватели и други компоненти по тях да бяха разпознаваеми. Централната конзола, по която се намираха приборите за управление на тягата и на предкрилките, изглеждаше като извадена от завода. Дейвис се вмъкна странично в кабината, за да огледа обстановката по-отблизо, и веднага се сблъска със сериозно психологическо препятствие. ARJ-35 е сертифициран като двупилотна машина. А той виждаше три тела.

— Как, по дяволите...? — запъна се той.

— Моите думи бяха на испански — реагира Маркес, — но означаваха съвсем същото.

Дейвис се наведе по-навътре и спусна маската върху лицето си, за да спре дъха на смъртта. В лявата седалка имаше двама мъже, струпани един връз друг като чували със зърно. И двамата бяха с униформи — обичайните тъмни полиестерни панталони, бели ризи с къси ръкави и пагони, черни кожени обувки. В дясната седалка лежеше мъж в цивилни дрехи, чието тяло бе най-добре запазено от трите. Нищо в гледката нямаше логично обяснение.

Дейвис се измъкна на дневна светлина и с раздражение смъкна маската си.

— В самолета няма сгъваема седалка, нали?

— Няма — отговори Маркес, потвърждавайки, че обичайната при по-големите самолети трета седалка в кабината тук не се предлага.

— Липсващият пасажер от 2А... това ли е той?

— Да, имаме позитивна идентификация.

— И кой е той?

— Казва се Родолфо Умбрис. Той е... сладкар от Картахена.

Дейвис изгледа Маркес недоумяващо, отвори уста, за да каже нещо, после я затвори. Извъртя поглед към небето. Каквито и препятствия да си бе представял, това не бе сред тях.

Върна се в кабината. Трите трупа, след толкова травми и часове, бяха стигнали точката на непоносимостта. Опита се да реши кое е по-странното: цивилно лице, свлечено върху приборите за управление, или двама пилоти един върху друг до него на седалката за командира.

От двамата пилоти онзи отгоре изглеждаше в по-добро състояние. Най-забележимата му рана бе от силен удар в основата на тила. Гърбът на бялата му риза бе подгизнал от засъхнала кръв, черна и с коричка. Трите ленти на пагоните подсказваха, че е вторият пилот. Тялото под него бе пострадало повече. Главата лежеше до хлътналия илюминатор и Дейвис забеляза сериозни поражения по лицето и шията. Мъжът все още бе пристегнат с колана към седалката, но въпреки ужасяващата травма имаше по-малко следи от кръв. В действителност... изобщо нямаше кръв.

Дейвис се премести в другата страна на кабината и огледа цивилния — шейсетинагодишен латиноамериканец със синя риза на едро каре и счупени маркови очила. Коланът му беше пристегнат, но отсъстваше ремъкът през рамо, задължителен за седалките в пилотската кабина. Тялото бе изнесено напред явно вследствие на

инерцията и бе огънато връз щурвалната колонка. Дейвис забеляза, че на главата на мъжа няма слушалки, а в клипборда пред него е поставена карта. И двете можеха да означават, че той знае да пилотира самолет.

— Отвличане? — зададе той очевидния въпрос.

— Не може да има друг отговор — каза Маркес.

Дейвис изгледа полковника, защото фразата му прозвуча странно. Отдаде го на езиковата бариера.

— Това обяснява всичко — продължи Маркес. — По време на удара пилотите са били извън строя.

— Извън строя? Какво ви кара да кажете това?

Полковникът въздъхна. Не беше от нетърпение, а по-скоро от неувереност.

— След внимателен оглед отблизо съм сигурен, че двамата пилоти ще се окажат простреляни в тила.

— Простреляни — повтори Дейвис.

— Става дума само за предварително наблюдение, но след като съм се сражавал с наркобароните в нашата страна... мога да кажа, че съм виждал доста екзекуции.

— Да, това определено би означавало „извън строя“.

— Пилотите ще бъдат вкарани първи в залата за аутопсии. Трябва да потвърдим причината за смъртта им колкото е възможно по-скоро. — Маркес замълча за момент. — Отвличането също би обяснило защо самолетът се е отклонил толкова от курса си.

Дейвис кимна, но не каза нищо.

— Разбира се, това не е всичко — въздъхна Маркес. Прокара два пръста по стената на кабината, в която бе монтирана вратата. — Рамката около тази врата е деформирана от падането, но иначе е запазена... освен ето тук... — Пръстите му спряха върху електрически задействаното резе. — Можете да забележите следи от разбиване. Ключалката е повредена и рамката е силно огъната точно в зоната на резето. — Маркес посочи с носа на оплесканата си с кал обувка.

Дейвис видя на пода на кабината стоманена щанга.

— Това също бе открито снощи — обясни полковникът, — и то точно на мястото, на което го виждате сега.

— С други думи, намерките, че онзи, който е свършил на седалката на втория пилот... е същият, който е използвал тази щанга,

за да разбие вратата, а после е застрелял двамата пилоти и е поел управлението.

— Струва ми се пределно ясно. — Маркес сви рамене.

Дейвис отстъпи и сложи ръце на кръста си. Огледа различните компоненти в теорията на Маркес и погледът му се спря на щангата. „Полковник Мъстард^[1] в кабинета с оловна тръба в ръка“, помисли си Дейвис.

А на глас каза:

— Май изглежда доста очевидно, нали?

— Кажете ми какво не пасва. Да видим дали ще се справите.

Дейвис не трябваше да мисли дълго.

— В света след 11 септември всеки потенциален похитител на самолет е изправен пред едно сериозно препятствие — влизането в пилотската кабина. Да не би да твърди те, че това е направено от един човек? Само с пистолет и щанга за сваляне на гуми?

— Има начини да се прекара оръжие през охраната. А пистолетът ще държи пасажерите в подчинение, докато той използва щангата, за да отвори вратата на кабината.

— Дали? — усъмни се Дейвис. — В наши дни пасажерите вече не са овчедушни както някога. Всеки, който се опита да проникне насила в пилотската кабина, ще се изправи срещу разярена тълпа.

— Тълпа от колко души? Говорим за малък самолет. А ако е свършил работата си бързо, преди някой да се усети какво става...

— Не! — отсече Дейвис. — Би могъл да разбие вратата за секунди и дори би могъл да застреля пилотите. Но стюардесата и пасажерите веднага ще бъдат обзети от инстинкт за самосъхранение. Ще се нахвърлят върху него като озверели селяни от Средновековието и ще го пребият вместо с вили и тояги с канички за кафе и юмруци. Във вашия сценарий похитителят — който, впрочем, не предизвиква страхопочитание с външността си, — вече не разполага със здрава врата, зад която да потърси убежище.

— Тук бъркате. Тази врата разполага с резе, което може да се дръпне откъм кабината. Ако се е справил с електрическата ключалка, смятам, че е могъл да се изолира вътре чрез резервното.

Дейвис изгледа въпросително Маркес.

— И вече сте разучили работата на точно този модел подсилена врата?

— Направих го тази сутрин.

— Добре... да допуснем, че сте ме убедили. Какъв обаче е мотивът?

— В Колумбия не страдаме от недостиг на отчаяние. Тероризъм, наркотици, изнудване. А конкретно този човек може да е имал и психични проблеми. В момента го проучваме. Бих допуснал например, че нашият заподозрян е планирал да се добере до Панама или Еквадор, откъдето да поиска откуп.

— Вече е заподозрян? Склонен сте да допуснете, че някакъв chef patissier може да пилотира самолет с лекотата, с която пече еклер?

Маркес игнорира сарказма и отговори:

— Възможно е да е карал курс за пилоти. Ако е така, името му е вписано някъде. Вече разпитваме семейството и колегите му, проучваме миналото му. До края на днешния ден ще знам много повече за Родолфо Умбрис.

Дейвис помълча, после попита:

— Намерихте ли оръжието?

— Още не. Но и това ще стане.

Дейвис усети нещо зад отговора, но не беше увереност.

— Кажете ми — поинтересува се той, — кога ще направите тази теория обществено достояние.

— Dito mío! На пресата? Никакъв шанс да стане в близко бъдеще. Разказвам ви за насоката на нашето разследване само за да сте информиран.

Дейвис едва се сдържа да не изкаже на глас мнението си за разследване, занимаващо се с над шейсетгодишен сладкар, поемащ със сила контрола над претъпкан самолет. Сдържа се, но Маркес, сякаш досетил се за мислите му, каза:

— Не сме изключили нищо, господин Дейвис. Що се отнася до пресата, тази злополука привлича по-малко внимание от останалите. Самолетът е относително малък, а мястото на катастрофата изключително отдалечено. Няма снимков материал, ако изключим няколко неясни изображения, разпространени от самите нас. — Описа дъга с ръка. — А с приятелите ни от армията, охраняващи периметъра, нещата ще си останат така толкова дълго, колкото ни е нужно.

— Нужно за какво?

— Хващайте се на работа и ви предлагам да прекарате сутринта в източния сектор. Вижте дали ще успеете да откриете дъщеря си, господин Дейвис. — И полковникът го потупа успокоително по рамото. Не се разбра дали съчувствието му е истинско, или престорено. После се обърна към поляната и си тръгна.

Дейвис проследи с поглед отдалечаването му и обърна внимание и на предпазливите му стъпки, и на увереността, която излъчваше. Когато полковникът се скри от погледа му, той се обърна и отново се вгледа в рамката на вратата и в щангата в краката си. Отново огледа трупове вътре. Накрая задържа погледа си не върху двамата пилоти, а върху набедения похитител. Наведе се напред и наляво и този път видя раните в основата на тиловете им. Онова, което го безпокоеше в тази картина, не бе съмнението в езекутирането им. Беше нещо по-общо, нещо, което не можеше да формулира. Но в съзнанието му се въртеше една-единствена дума...

Непрофесионално.

Мислите му бяха прекъснати от двама неуниформени, които дойдоха с три чувала за трупове.

— Да разчистим, а? — каза единият.

— Давайте — каза Дейвис.

[1] Полковник Мъстард — герой от американския филм „Улики“ (1985), в който шестима гости са поканени в странен дом и трябва да сътрудничат на персонала, за да разкрият загадъчно убийство. — Б.пр.

↑

9.

Наричат тази гора селва неслучайно. Малко след като Маркес отлетя с хюито, небето се смрачи и само за минути надвиснаха тежки дъждовни облаци. После се изля не порой, а водопад. Поривите на вятъра безмилостно шибаха върховете на дърветата.

Дейвис със закъснение потърси подслон в една палатка с вдигнати стени. По покрива като хиляди микроексплозии плющяха тежки дъждовни капки, сливащи се в нискочестотен бял шум. Страничните платна на палатката се мятаха под вятъра като обезумели. Дейвис беше повече мокър, отколкото сух, и под поривите изпитваше странното усещане, че му е едновременно горещо и студено. Стоеше заедно с десетина колумбийци, смес от редовите военни и цивилните работници на полковника. С тях беше и един едва стоящ на краката си експерт по силови установки на Pratt & Whitney, долетял през нощта от Маями и хванал първия наличен хеликоптер. Дейвис се съмняваше, че двигателите имат нещо общо с катастрофата — едно от нещата, по които с Маркес бяха на еднакво мнение, — но разбираше големите производители, които държаха да са в течение с развитието на нещата, докато въпросът за вината остава отворен.

Имаше три маси и хората бяха насядали на тях. Някой бе отворил хладилна чанта, пълна с храна и безалкохолни напитки, свиреше музика и някак още по пладне неусетно се оформи истинска спонтанна сиеста. Дейвис атакува сандвич, който на пръв поглед беше с говеждо и сирене, и завърза разговор с войника до себе си — беше *sabo primo*, тоест младши ефрейтор.

— Колко ще сте тук?

Младежът се усмихна дружелюбно.

— Пристигнахме в петък. Ще останем три-четири дни. По-дълго, ако *jefe* нареди.

— Късмет, че сте били толкова наблизко до мястото на катастрофата.

— Още две роти бяха наблизко, но ние бяхме най-близко.

— Хм... изглежда голямо учение. Какъв вид занятие провеждате?

— Занятие? Не съм чувал за никакво занятие.

Дейвис бръкна в чантата за втори сандвич.

— Добре де... да не сте чакали самолета да падне? — Опитът му за хумор се оказа неудачен, защото ефрейторът го изгледа странно.

— Извинявай — каза той, — не те разбрах. — И отиде в другия край на палатката и се заговори с един капитан.

Струите на дъжда шибаха странично и това правеше палатката почти безполезна. На никого обаче не му пукаше, най-малко от всички на Дейвис, който имаше по-големи грижи. Дъждовните капки се стичаха по лицето му, докато дъвчеше втория сандвич — шунка и авокадо върху дебела филия хляб. Беше твърдо решен да не прахосва нито минута. Щом работата на терен бе невъзможна, щеше да използва времето да се подкрепи и да организира мислите си.

Опита се да разнищи теорията за похищението, но да обориш основаваща се на толкова много косвени улики теория бе като да стреляш по призрак. Без да губи време, той анализира останалото и една подробност му направи впечатление. Самолетът се бе отклонил значително от курса си — факт, който в началото бе просто странен, но сега изглеждаше съществен. Независимо дали бе имало отвличане, несъмнено някой бе поел управлението на полет 223 и го бе докарал тук. Но кой бе пилотирал и какво беше било намерението му? Дейвис бе съвсем сигурен, че проучването на сладкаря Умбрис ще разкрие липсата на всякаква летателна практика. И ако наистина се окажеше така, имаше само два сценария, в които този човек би убил пилотите и би поел пилотирането. Единият бе самоубийствена мисия, вероятно с политически подтекст. Вторият — че човекът е напълно откачен. Два сценария... нито един от които не изглеждаше вероятен.

Само че какво тогава?

Погледна си часовника, за да засече интервалите между гръмотевиците. Когато отчете първия десетминутен интервал тишина, излезе навън. Примерът му не бе последван — веселието вътре продължаваше с пълна сила. Беше дразнещо, но той реши да не повдига въпрос. Знаеше, че неговата всеотдайност си има причина, и че не може да очаква същото и от другите. Дъждът утихваше, скоро само ръмеше и в джунглата стана задушно. Дейвис прескочи няколко

вади, прегази няколко кални локви и скоро усети как дрехите му стават на мокри парцали.

Заобиколи фюзелажа и спря при върха на носа. Човек с инженерно мислене би нарекъл това отправна точка — начало на локалната географска дължина. Оттук нататък, в посока към опашката, числата се увеличаваха и тяхната стойност в определени точки щеше да стане основа за преценка на модификациите, ремонтите, теглото и баланса. Дейвис щеше да използва отправната точка за собствено начало — смяташе този начин на действие за най-методичния.

Разчовърка обтекателя на антената и под напуканото фибростъкло забеляза повредената антена на метеолокатора. Половин метър по-нататък нямаше нищо интересно. Отляво на борд в земята стърчаха забити отломки и Дейвис приклепна. Разрови с голи ръце пръстта и торфа и скоро идентифицира частта като клапан на тънък като молив хидравличен маркуч, почти сигурно част от шасито на предното колело. Нищо забележително, но все пак едно от многото неща, които трябваше да бъдат регистрирани и заведени в дневник на находките. Подобна работа запълваше 80% от времето на разследващия — документиране на маловажните неща, за да се разбере кое е важното.

Час по-късно спря за обедната почивка.

След още два часа си погледна часовника.

Беше пладне, понеделник.

Вторият най-лош ден в живота му.

А това означаваше, че нещата отиваха към подобрене.

Последният хеликоптер за Богота трябваше да излети по разписание в 18:45. Дейвис бе предупреден десет минути по-рано да има готовност. Беше прекарал целия ден в ровене из отломките, започвайки от носа и стигайки до опашката... или поне мястото, където трябваше да се намира тя. Не бе открил нищо въодушевяващо и нищо противоречащо на теорията на Маркес за отвличане. Но от друга страна, нямаше и нищо в нейна подкрепа. Огънатият метал не подсказваше какво се бе въртало в главата на един човек.

Малко преди пристигането на хеликоптера стигна до последния ред седалки и за последен път този ден се загледа в седалката на място

7В. Беше го избягвал досега, разбира се, също както старец се преструва, че не забелязва гробището, покрай което минава, но нямаше начин да се върне в Богота без един последен поглед.

Мястото изглеждаше все същото — напълно запазена тапицерия и възглавници върху недеформирана рамка. Осъзна, че след намирането на айпода на Джен така и не бе бръкнал по-навътре в джоба на предната седалка. Поправи пропуска си и издърпа джоба навън, за да го разтвори максимално, и този път видя зад картата за действие при екстрени ситуации нещо друго. Беше нещо моментално разпознаваемо — тъмносин паспорт, издаден от Съединените американски щати.

Този път се увери, че не е останало още нещо, и извади паспорта. Трябваше да е на Джен и наистина, на втората страница видя нейната снимка. Документът беше издаден преди четири години и снимката бе от първите ѝ години в гимназията. Дейвис видя широката ѝ усмивка, все още непомрачена от смъртта на майка ѝ, от времето много преди напускането на дома заради следването след достигане на онази бленувана от децата и тревожна за родителите възраст на независимостта.

Звукът на пърпорещото над главата му хюи го върна към реалността. Беше време да тръгва, но внезапно му хрумна да провери и джоба пред мястото до прозореца. Там нямаше айпод, но за негова голяма изненада намери втори паспорт. И той беше американски, а в него имаше снимка на момиче на възрастта на Джен. Момичето имаше същия цвят на косата и сходни черти. Двете спокойно можеха да минат за сестри. Спомни си последното съобщение, което му бе изпратила Джен. В него му казваше, че е на летището в Богота и вече има приятелка.

И ето я приятелката — Кристин Мари Стюарт.

Усетил, че е напипал нещо, Дейвис се извърна към пътеката и огледа място 7С. Бръкна с ръка и в джоба пред него, но извади само старо пликче фъстъци и пластмасова клечка за разбъркване на кафе.

В този момент вниманието му бе привлечено от нещо друго.

Един разбит при катастрофа самолет е ако не нещо друго, поне етюд на контрастите. Състоянието на отломките варира от изцапани до съвършено чисти и от унищожени до непокътнати. Сред всеобщия хаос, след кулминацията на изпадналата в амок нютонова механика,

Дейвис забеляза нещо, което не се вписваше в картината. В гърба на седалка 7С, точно в центъра, се виждаха две дупчици с диаметър на 10-центов монета. Бръкна пробно с кутрето си в едната, после в другата. И двете бяха чисти по цялата си дължина. Имаше едва забележимо петно по тапицерията под дупчиците или по-скоро бе обезцветяване, което не се набиваше на очи, понеже нещо бе изцапало останалата част от гърба на седалката, може би кал, впоследствие размита от дъждовните пръски.

Но петно имаше. Тъмно и познато.

Дейвис провери зад седалката, но не намери там нищо интересно. Задната преградна стена я нямаше и половин метър още по-назад черупката на пречупения корпус просто свършваше и през нея, като в овала на рамка на картина на стената, надничаше джунглата. Застина замислен — и тогава някой извика името му.

След три минути Дейвис беше в хюито, което се издигаше в спускащия се оранжев полумрак. Докато гледаше отгоре сцената на катастрофата, той видя две мътни светлини да се движат в източна посока. Поне един екип продължаваше да претърсва мочурливата местност за двете липсващи тела. *Продължаваше!* Това бе добре, защото означаваше, че засега не са намерили нищо. Това, разбира се, бе оптимистичният поглед върху нещата — подход, в който досега никой не бе имал основание да го обвинява. Хеликоптерът смени курса и сцената под тях стана по-приятна за гледане. Зелена гора под нарисувано небе и слънце, прозиращо през високата пелена на перести облаци.

Дейвис извади двата паспорта от джоба си и отвори този на Джен. Прокара пръст по страницата със снимката и релефният печат за различните видове защита му подежда странно успокоително — беше толкова осезаем и истински.

— Ще те намеря, малката ми — прошепна той. — Където и да си, ще те намеря.

В осем вечерта Дейвис кацна на летището в Богота. Съобщиха му, че Маркес му е запазил стая в хотел близо до сградата на временния щаб — вероятно ставаше дума за хотел, който имаше стари

договорни отношения с военните, — и дежурният в Ел Сентро го упъти как да стигне там.

Хотелът беше на десет минути пеша, казваше се „Хотел де Аеропуерто“ и бе типичен представител на двузвездната категория. Стаята му беше на втория етаж, обзаведена с легло, миниатюрна масичка с един стол и картина, изобразяваща брадат конкистадор на кон. Миризмата на евтин почистващ препарат атакува дихателната му система, но в интерес на истината стаята отговаряше на основните му нужди: чаршафите изглеждаха чисти, а на отсрещния тротоар имаше ресторант. Докато не намереше Джен, останалото нямаше никакво значение.

След десетте часа на терен — през които бе преживял три гръмотевични бури, едно свличане на терен и едва не бе поразен от мълния — Дейвис изглеждаше повече като оцелял след самолетната катастрофа, отколкото като разследващ. В косата му имаше треви и мъх, под ноктите му беше набита пръст, а засъхналата по панталона и ризата му кал щеше да задръсти всичко различно от индустриална пералня. Съблече се, изплакна облуката си във ваната и хвърли останалото в кошчето за боклук. Но се отнесе с максимално внимание към двете си големи находки — айпода на Джен и двата паспорта. Паспортите щеше да предаде на Маркес, както се изискваше по процедура. Полковникът вече знаеше, че разполага с айпода, и не го бе изискал, което даваше на Дейвис основание да предположи, че може да го задържи.

Взе чиста кърпа от полицата в банята, намокри я и избърса айпода възможно най-добре. Извади го от калъфа му, натисна бутона на захранването и екранът примигна, колкото да покаже за кратко червения символ на напълно изтощена батерия. Дейвис го изгледа втренчено и го остави на шкафчето до леглото.

Върна се в банята, погледна в огледалото и видя в него измъчен непознат. Беше яздил вълната на емоциите, а прекараната нощ в килия с цицина на главата с нищо не бе подобрила настроението му. И днешният ден не бе преминал особено радостно, но поне бе посрещнал залеза, без да чуе възможно най-лошата новина.

За щастие поне главата му беше по-добре и след продължителен горещ душ той облече нови дрехи, което в случая означаваше другия му панталон в цвят каки и втората му памучна риза. Както при

повечето военни модата за него означаваше малко, по-скоро дори напълно нищо. Часовникът до леглото показваше 20:30 и вече посъживен, Дейвис знаеше какво трябва да направи.

В отсрещния ресторант си поръча специалитета за вечерта, който се оказа истинска планина от пържоли, чоризо, ориз и боб. На едва разбираемия си испански Дейвис се помъчи да обясни, че е за вкъщи, след което барманът — оказа се, че следвал две години в университета в Толидо — се разсмя и му каза: „Нямаш проблем, приятел“.

По пътя към Ел Сентро Дейвис мина покрай магазин, където се продаваха пиратски дивидита и евтина битова електроника, и намери в кош за обезценени стоки зареждащо устройство за айпода на Джен. Продавачът му поиска десет хиляди колумбийски песо, с които Дейвис не разполагаше, така че плати с „Мастър“-картата си, без никаква представа колко ще му струват метър жица с щепсел, изработени в Китай.

Влезе в щабквартирата в девет без пет. Двата новоинсталирани климатика се бореха геройски, всмукваха влагата от лепкавия въздух и омокотяваха упорито вкопчилата се в късната вечер жегата. Седна пред компютъра, извади сатфона си и провери за нови съобщения. Нямаше. Пое дълбоко дъх, остави телефона до клавиатурата и се захвана с донесената вечеря, докато преглеждаше отразяването в онлайн медиите на катастрофата с полет ТАК Еър 223. Вечеря по същия старателен начин, но който четеше — това бе естествена физическа проява на обмисленост и страх. Не искаше да изпусне нищо, но усещаше, че вече е изпуснал. Това, естествено, бе самоограничаване, но още не бе направил опит да се измъкне от тази усмирителна риза.

Страница по страница продължаваше напред.

Малката стая се намиреше в невзрачна сграда на Джи Стрийт във Вашингтон, окръг Колумбия. Двамата аналитици, мъж и жена, примигнаха едновременно, когато единият от компютрите пред тях изчурулика предупредително.

— Какво има? — попита мъжът.

Двамата седяха един срещу друг на отделни бюра и сигналът бе дошъл от компютъра на жената.

— Току-що си е купил нещо в Богота с мастърса.

— Какво?

— Изглежда, че е... зареждащ кабел за айфон.

— Айфон? — Мъжът повдигна вежди и набързо провери нещо.

— Че той няма айфон. Дейвис е верен на Андроид, а сатфонът, който му дадоха в неделя, е на стандартна платформа за „Иридиум“^[1], зареден със специалния ни вариант на операционна система.

Жената го изглежда страдалчески.

— Добре де... знаеш го. Изчакай така.

Докато той въвеждаше нещо с клавиатурата, жената съблече пуловера си. Стаята бе слабо осветена и без прозорци, а термостатът бе настроен на двайсет градуса без възможност за промяна. Дори в края на август.

— Петнайсети декември миналата година. Купил е айпод-тъч от „Бест Бай“ в Манасас, Вирджиния.

— Коледен подарък? — замислено каза жената. — Или го е взел за себе си.

След двайсет секунди имаше отговора.

— През последната седмица на декември някой е изтеглил почти хиляда песни на домашния му компютър.

— Пиратски или платени?

Беше ред на мъжа да се смръщи.

— Хиляда песни? Кой днес би платил за толкова много музика?

— Извинявай, че попитах.

— Чакай малко... — каза той, — имам списъка... — И след минутка: — Не, това не отговаря на музиката на Дейвис в акаунта му в Spotify... дори не се доближава. Трябва да е на дъщеря му... значи е коледен подарък.

— Окей. Но защо ще взема в Колумбия айпода на дъщеря си, пълен с нейна музика?

— И да забрави кабела при това?

Мълчание, през време на което двамата търсеха обяснението.

— Не разбирам — призна мъжът неохотно.

— И аз... но да действаме нататък.

— Какво прави в момента?

Тя погледна екрана.

— Получаваме всеки натиснат клавиш през телефона му... сигурно го е сложил до проклетата клавиатура. Търси

експлоатационните данни за ARJ-35.

— Добре, това поне има смисъл.

— Какво ще правим с айпода? — върна се тя на болната тема.

— Знаеш заповедта... — Продължително мълчание. — Къде е Стайвесънт?

Жената трябваше да провери.

— На следващия автобус. Този път за Флорида.

— Там могат да се доберат до него... южноамериканците са превзели Флорида.

— Може би. Но това е извън нашия контрол. А и ти не отговори на въпроса ми. Ще докладваш ли тази дреболия?

Мъжът въздъхна и каза:

— А къде е Странд?

Тя провери графика и му каза.

— Там можем да използваме само стационарна линия — каза мъжът. — Дори *той* е длъжен да изключи мобилния си телефон.

— Имаме номера. Дал го е, защото е имал причина.

Мъжът кимна, вдигна слушалката и позвъни. След два сигнала някой вдигна. Връзката беше с административна сграда „Айзенхауер“.

Врата до врата с Белия дом.

[1] „Иридиум“ — съкратено наименование от Iridium Satellite Communications Inc., компания, оперираща система от 66 комуникационни сателити („Съзвездие Иридиум“), използвани за пренос на глас и данни по цялото земно кълбо с помощта на ръчни сателитни телефони (сатфони) и други приемно-предавателни устройства. — Б.пр. ↑

10.

Дейвис намери Маркес в заседателната зала, готов да си тръгва.

— Смятате да работите до късно ли? — попита Маркес.

— Не бих казал, че в момента ме чака семейство да се прибера.

— Научихте ли нещо полезно този следобед?

Дейвис извади двата паспорта и ги хвърли на масата.

— Единият е на Джен. Другият, изглежда, е на момичето, което е седяло до нея, Кристин Стюарт. Намерих ги в джобовете на седалките пред местата им.

Маркес взе двата паспорта и ги прелисти.

— Оставени са на странно място.

— И аз така помислих. Джен много добре знае, че не бива да оставя важни документи на места, където могат да бъдат забравени. Айподът да е там... това не ме изненада. Но и *двете* момичета да оставят паспортите си в джобовете на седалките?... Тук има нещо... има някаква причина.

Маркес сви рамене като човек, обръгнал на странностите на тийнейджърите в собствения си дом. Прибра паспортите в един шкаф, заключи го и каза:

— Ще ги задържа.

— А вие? — попита Дейвис. — Нещо ново?

— За съжаление не. Нищо след последния ни разговор. Утре сутринта ще отида при съдебния лекар. Там вече ще имат доклади от аутопсиите на двамата пилоти. В десет часа в „Ал Оспитал Оксиденте де Кенеди“. Можете да дойдете.

— Ще дойда. Там ли съхраняват всички тела?

— Да, засега.

— Добре... но преди да си тръгнете, можете ли да ми дадете информацията, с която разполагате за пилотите?

— Разбира се. Имаме досиетата им.

— Бих желал също да видя видеозаписа от салона на заминаващите.

— Ще говоря с Рафаел, преди да изляза. Аз самият вече го гледах четири пъти. Нашият заподозрян, сеньор Умбрис, се появява за съвсем кратко, докато показва бордната си карта на служителя. Изглежда, е пристигнал късно, което на свой ред е показателно. — И Маркес го изгледа в очакване на реакция.

Дейвис обаче не реагира.

— Ако това е всичко — каза Маркес, — ще се видим утре сутринта. Опитайте да се наспите.

Рафаел свърза един монитор в една съседна стая, обучи набързо Дейвис как да работи с програмата и го остави сам. Видеото беше черно-бяло — поглед „рибешко око“ от камера, монтирана точно над изхода за самолета, обърната изцяло към чакалнята. Дейвис превъртя набързо до момент петдесет минути преди часа на излитане.

В началото не се случваше почти нищо и той продължи да превърта напред. Двайсетина минути преди излитането пасажерите започнаха да се редят на опашка. Стояха безгрижно в оградената с ленти пътека и чакаха да се качат на обречения самолет. Дейвис си представи подобна сцена преди век, когато пасажерите на обявения за непотопяем „Титаник“ са чакали на кея в Саутхамптън, Англия, за да се качат на борда. Както винаги в такива случаи съдбата остава незабелязан спътник.

Разгледа пасажерите един по един и в нюанси на сивото видя смесена тълпа; имаше както официално, така и спортно облечени пътници. Едни отиваха в командировка, други на гости, трети на меден месец. А някои на летен стаж. Имаше двасет и една добри причини хората да вземат полет ТАК Еър 223 и нито един от пасажерите не изглеждаше неспокоен във връзка с предстоящото пътуване, в това число и сладкарят от Картахена, който се качи сред последните и изглеждаше може би най-заинтересован от всички. В него не се забелязваше дори намек на външение — нито потни вежди, нито хвърляни крадешком погледи.

Един друг пасажер обаче изискваше повече внимание и Дейвис му го отдели. Седя, без да мърда, и се стараяше да не приема, че тези стерилни кадри може да са последните, запечатали дъщеря му жива. Тя чакаше към края на опашката, облечена в добре познатите му дънки и

широка блуза с множество джобове. Беше я купила специално за пътуването и той се бе пошегувал с нея, че изглежда като Индиана Джоунс в женски вариант на студентка от началните курсове. Изглеждаше щастлива и жизнена, изцяло отдадена на голямото си приключение. Видя я да казва нещо на съседката си по място, Кристин Стюарт, която ѝ отговори. Дейвис не можеше да чете по устни, но не се и налагаше: „Откъде си? Какво учиш? Колко време ще останеш?“. Обичайните фрази.

Отново бе поразен от необичайната им прилика. Приблизително на една и съща възраст, с кестенява коса до раменете и крехки телосложения. Насили се да отмести поглед и се опита да разбере кой е последният пасажер от ред 7. Помнеше името му от скицата с разпределение на местата. Томас Мълиган. Мълиган — като онзи удар в голфа^[1]. Насочи вниманието си върху последния в опашката, зад двете момичета. Той местеше погледа си между зоната на терминала и телефона си. Не беше неспокоен. По-скоро съсредоточен. Наблюдателен. Може би търсеше партньор. Изглеждаше сам, но от начина, по който бе облечен — спортно сиво сако и изгладени панталони с ръб — повече приличаше на бизнесмен. Янки търговец в Южна Америка, продаващ сондажно оборудване или перални машини.

Най-интересните кадри се оказаха в самия край на видеото. Всички пристъпваха към изхода и представяха последователно бордните си карти на служителя на „Так Еър“. И тогава Дейвис забеляза Кристин Стюарт леко да се извъръща и да казва нещо на Мълиган през рамо.

Дейвис пусна записа отново и отново и на третия път беше сигурен — освен Джен Кристин Стюарт имаше и втори познат на борда.

Явно познаваше Томас Мълиган.

Към единайсет концентрацията на Дейвис започна да отслабва. След видеото се бе заловил с изучаване на двете оранжеви папки, съдържащи досиетата на пилотите. В по-голямата си част това бе държавна информация, състояща се от пилотските им сертификати, резултатите от проверки за надеждност и за минало, медицински разрешения — всичко това извлечено от Колумбийския специален

административен отдел за гражданско въздухоплаване, местната версия на американското Федерално управление на гражданската авиация. Останалото идеше от личните досиета на пилотите в „Так Еър“. Във всяка папка имаше снимка на съответния пилот на фона на стена, под корпоративното лого на авиокомпанията. Същата снимка трябваше да присъства и на носената на врата фирмена идентификация, а вероятно беше приложена и в още няколко министерства и правителствени институции.

Дейвис започна с втория пилот.

Уго Морено, 31-годишен, бе втори пилот на полет 223. Беше работил за „Так Еър“ от четири години, като бе натрупал 2500 часа полетно време, в това число 700 на ARJ-35. Морено бе колумбиец и се бе издигал по стълбицата в авиацията по старомодния начин — инструктор пилот в малка правителствена школа, последвано от тригодишен стаж с нощни полети с товарни самолети над Андите, истински тест за майсторство, ако изобщо има такъв. Беше семеен с две деца и живееше в апартамент под наем в околностите на Богота.

Командир Блас Рейна, 45-годишен, бе по-загадъчен. Петнайсет години на служба в „Так Еър“, 9000 часа полетно време, 4500 от които на ARJ-35. Предишният му стаж бе упоменат просто като „в частния сектор“ и включваше пилотиране на няколко самолета, собственост на фирми. Разведен, без деца, адресът му бе пощенска кутия в Кали.

За никой от пилотите нямаше сведение за предприети дисциплинарни мерки, като и двамата имаха солидно обучение.

Преди да затвори папката на Рейна, Дейвис се загледа в командирската му униформа и в този момент нещо го спря по начина, по който бе спрял тази сутрин, гледайки телата в кабината. В съзнанието му отново изплува същата дума: *непрофесионално*.

Но по какъв начин?

Върна се на папката на Морено и разгледа внимателно неговата снимка. Нямаше никакво съмнение — това бе човекът, когото бе видял сутринта, с тяло най-отгоре и три ленти на пагоните. Самоличността на командир Рейна бе по-трудно потвърдима заради раната в главата, но продължителното вглеждане в снимката изтри всякакви съмнения — той беше другият. Какво тогава го измъчваше? Отново прелисти папката за Рейна и намери стара проверка на миналото му. Формулярът приличаше на оригинална правителствена бланка и макар да нямаше

снимка, Дейвис откри на нея отпечатък от палец и подпис в дъното на страница, изпълнена с юридически термини на испански.

И тогава му хрумна идея. Разрови се възможно най-подробно в различните доклади и справки за Рейна и на самото дъно попадна на стара пожълтяла страница — оригиналната му молба за издаване на медицинско удостоверение за годност като пилот. Прегледа антропометричните му данни и най-сетне откри проблема. Много голям проблем. Разбира се, едно различаващо се число можеше да се дължи на обикновена канцеларска грешка. Но извън тази възможност несъвпадението нямаше логично обяснение. Дейвис се върна на снимките на двамата и ги сравни. После прегледа антропометричните данни за Морено. Съпоставени с онова, което бе видял с очите си на мястото на катастрофата, всичко насочваше към силно обезпокоителен сценарий.

Дейвис сплете пръсти на тила си и остана така за момент, размишлявайки как най-добре да подходи. Реши, че идеалната възможност да изясни нещата ще е на следващия ден сутринта по време на срещата с Маркес.

Беше на път да затвори папките, когато го обхвана пристъп на параноя. Извади от правителствените документи старата молба на Рейна за издаване на медицинско и формуляра за извършено проучване на миналото. Потърси копирна машина и откри чисто нова такава в една от страничните стаи. Най-хубавото бе, че беше заредена с хартия и тонер, включена и настроена за незабавна работа. Не за първи път констатира безспорните организационни умения на Маркес. Този човек бе подкарал Ел Сентро като гладко работеща машина за по-малко от денонощие, без никакви следи от монитори без кабели, камери без обективи и прекъсващо електрозахранване. Работата на мястото на катастрофата също набираше скорост и скоро щяха да започнат досадното извозване на останките в постоянния склад. Дейвис бе сигурен, че полковникът вече е помислил и за това.

Копира двата документа и снимките на двамата пилоти, след което сгъна четирите листа и ги прибра в джоба си. Взе от масичката за консумативи две евтини писалки и блокче стикери. Прибра папките, като се погрижи да ги остави в състоянието, в което ги бе намерил, и ги подравни грижливо върху бюрото. След направените открития беше изпълнен с енергия, но едновременно с това и предпазлив. Умората

започваше да надделява. Част от него желаше да остане и да работи цялата нощ, да рови и да пресява, но Дейвис знаеше от опит, че в един момент подобно свръхусилие започва да дава обратен резултат. Нуждаеше се от сън, защото искаше на сутринта да е във върхова форма. Пожела приятелски buenos noches на двамата войници, поели нощния наряд, но когато стигна до вратата, в съзнанието му се завъртя една мисъл...

Маркес беше добър.

Почти прекалено добър.

Излезе в лепкавата нощ и разтърси глава, за да се освободи от тази натрапчива мисъл. Вдъхна пушека на минаващите коли, към който се примесваше пикантният аромат на месо на грил. Градът сияеше в жълто в далечината, а над него висеше озадаченото небе, по което накъсани облаци в отделни места отразяваха градските светлини, а в други се разкриваха звезди. Нощта сякаш се колебаеше и чакаше насока.

Дейвис ускори ход.

Беше полунощ преди понеделник.

Имаше много неща, над които да помисли.

Дейвис се събу и се опъна на леглото. Пружината изскърца под тежестта му, а тънката като хартия възглавница се оказа неспособна да поеме топката на тила му. Третата доза мотрин бе свършила работа — от главоболието, с което се бе събудил, нямаше и следа, както и от вдървеността след нощта, прекарана на циментовия под. За нещастие най-голямата му болка бе по-остра от всякога.

Затвори очи и по стар навик състави списък на постигнатото. Резултатите определено бяха по-тревожни от обикновено. Измъкване от затвора — изпълнено. Посещение на мястото на катастрофата, на което липсваше тялото на дъщеря му — изпълнено. Находките от деня се блъскаха в главата му като топчетата на лотария в сфера. Знаеше проблема. Всеки факт и подробност, всяка теория и индикатор, всичко се оцветяваше от един неизбежен фон: Джен.

Списъкът на постиженията му, малки или големи, оставаше окуражителен на едно ниво — все още не го бяха повикали в моргата да идентифицира труп. Повечето от находките му бяха с малко по-

добри от чисто отрицателни — най-вече неща, които бе доказал, че не са се случили. Но след цялото това усилие не бе по-близо до намирането на дъщеря си или поне до доказването, че е жива. Би дал всичко за дори нищожно доказателство, едно обаждане от болница или от надежден очевидец, зърнал някакъв оцелял. Всъщност продължаваше да се вкопчва в мъничката и чуплива надежда, с която бе пристигнал.

Погледна най-голямото си откритие — айпода на Джен на нощното шкафче. Колко пъти я бе предупреждавал да внимава по време на полет. „Не слагай нищо ценно в джоба на седалката пред теб. Ще го забравиш“. Беше леко засегнат, че не го бе послушала, но пък в случая точно това бе доказало, че е била на борда. И тази тънка като косъм връзка с дъщеря му бе единственото положително нещо.

Бе започнал да зарежда устройството още с влизането си в стаята, така че сега натисна бутона и видя как малкият цветен екран се събужда за живот. Прегледа опциите и докосна символа за музика, после превъртя менютата и стигна до списъка „Любими на Джен“. Зачуди се за любимите песни на дъщеря си. Помнеше плакатите на момчешки банди на стената в спалнята ѝ, но това бе отдавна. Прегледа трите странички със заглавия. Някои му звучаха познато, но повечето бяха пълна загадка за човек толкова далече от изкуството като него. Сега му се искаше да ги бе споделила с него. Искеше му се да бе намерил време да я помоли за това.

„Тапите“ бяха все още свързани към устройството и той ги размота и ги вкара в ушите си. Графикът на Богота заглъхна, ревят на излитащите наблизко самолети утихна. Първото парче бе инструментално изпълнение на група, наречена Down to the Bone. Беше добро.

Дейвис слушаше и се отпускате, а музиката прочистваше съзнанието му като хладен повей на вятъра. Мислите му загубиха посока с началото на следващата песен — ефирен джаз, този път с вокал. Затвори очи и се предаде.

*As the miller told his tale
That her face, at first ghostly,
Turned a whiter shade of pale^[2]...*

Дейвис се отнесе тотално в средата на петата песен, загубил представа за време и час. Спа изненадващо добре; чувстваше се по-близо до дъщеря си, отколкото от много време.

[1] Мълиган (от mulligan — англ.) — неофициално разрешен втори удар в голфа, след като предишният се е провалил поради груба грешка (в този случай той не се брои). — Б.пр. ↑

[2] Началото на дебютния сингъл Whiter Shade of Pale на рокгрупата Procol Harum, пуснат на 12 май 1967. — Б.пр. ↑

11.

— Donde es hospital? — попита Дейвис на ужасен испански.

Беше се събудил късно, беше се облякъл набързо и бе изтичал във фойето на хотела. Жената на рецепцията — усмихната едрогърда матрона, която несъмнено имаше някъде внуци — му отговори:

— Cuál?

Коя?

— Кенеди — поясни Дейвис.

Тя чукна върху място на картата под стъклото на бюрото си. Картата беше цветна и осеяна с извадени като от анимационен филм рисунки на музеи и детски въртележки.

— Taxi, a diez minutos. — И вдигна десетте си пръста, за да е сигурна, че е разбрал.

— Такси — повтори той и закима енергично.

Явно съжалявайки го, жената повика по телефона такси, а Дейвис я дари с muchas gracias, преди да излезе. Докато чакаше, извади малък късмет да открие ежедневник на английски на сергията до ъгъла и по-голям, защото продавачът не възрази да му бъде платено с един долар. Дейвис така и не бе намерил време да обмени валута.

След няколко минути вече пътуваше за Ал Оспитал Оксиденте де Кенеди, поверил живота си в ръцете на шофьор, чиито очила приличаха на дъна на чашки за шотове. Но дори човекът да имаше някакви проблеми със зрението, изглежда, изобщо не му пукаше, защото се провираше през трафика с лекотата на опитен слаломист. В един момент Дейвис реши, че е по-добре да не гледа, и запрелиства вестника.

Намери вътре пет снимки, свързани с катастрофата на полет ТАК Еър 223, всички на една страница под зърниста фотография на мястото на разбиването — беше сигурен, че е направена от борда на хеликоптера. Предния ден инцидентът бе новина от челните страници, но интересът явно бързо угасваше. Нямаше грабващи окото снимки на папараци, нямаше изчезнали холивудски знаменитости или футболни

звезди. Най-доброто бе, че мястото бе отстъпено на по-забавни истории — кметът имаше нова любовница, а в Щатите се разгаряше все по-ожесточена президентска надпревара. Дейвис захвърли вестника. Подозираше, че ако Маркес реши да направи теорията си за похищението публично достояние, катастрофата бързо ще се върне на първа страница.

Опита се да насочи мислите си в по-позитивна посока, но беше безнадеждно. Дъщеря му бе изчезнала, предполагаше се, че е мъртва, така че предстоящата визита в моргата го хващаше за гърлото. Насили се да погледне пак навън и обърна внимание на града, през който минаваха. Напомняше му за Албакърки, смес от старо и ново, където хората се мъчеха да дишат разреждения въздух на над километър и половина надморска височина. Богота, разбира се, беше много по-голяма: над 20 милиона души живееха, обградени отвсякъде от планини, най-голямата от които се казваше Монсерат и склоновете ѝ бяха оплетени от кабели на въжени линии с оранжеви кабинки, сгъшени в ниската облачна покривка. Както при толкова много други градове, и тук бе пълно с приканващи места, но всички на една ръка разстояние.

Стигна до болницата, плати на шофьора, фехтува се с жената на рецепцията, която отказваше да разбере испанския му, и в крайна сметка бе насочен към сутерена. На стълбищната площадка видя на каменната стена двуезична легенда, изброяваща различните отдели, сред които такъв за лъчева терапия и медицинска радиология. Две минути преди дадения му час откри Маркес. Полковникът стоеше под надпис само на испански, но този дори Дейвис можеше да преведе: *Depósito de Cadáveres*.

Хранилище за трупове.

Маркес не беше сам. До него стоеше мъж с униформа, но тя не изглеждаше нито на колумбийската армия, нито на военновъздушните сили. Ако трябваше да залага, Дейвис би казал, че това е полицай. Двамата изглеждаха напрегнати и си говореха тихо.

Маркес го забеляза да се приближава и вдигна ръка, прекъсвайки другия мъж на средата на изречението.

— Благодаря, че дойдохте — каза той, докато се ръкуваше с Дейвис с делова официалност. — Това е майор Раул Ечевария. Той представлява Отдела за специални разследвания към Първи полицейски район на Богота.

Дейвис изпита удоволствие от правилността на предположението си.

Двамата колумбийци стояха до вентилационната решетка на климатичната система, което вероятно бе инстинктивно решение, продиктувано от живота в екваториалните широчини, и когато Дейвис стисна ръката на полица, тя беше студена и влажна като мокра глина. Ечевария бе едър мъж, висок почти колкото Дейвис, но „подплатен“ в коремната област — ефект, който се подсилваше от близостта му до дребничкия Маркес. Униформата му бе украсена с бродирани нашивки, а изпод синята барета надничаха оредели кичури коса. В центъра на лицето му се кипреше мустак в стил „Саддам Хюсеин“, но над всичко доминираха две черни като въглени очи, чиито зеници бяха украсени по периферията с нещо като сив пращец, от което впечатлението бе като че ли човек надзърта в цевите на ловджийска пушка.

Майорът се усмихна, може би малко повече, отколкото бе необходимо, и попита:

— За първи път ли сте в Колумбия, господин Дейвис?

— Идвал съм тук веднъж, но беше преди много време — отговори Дейвис, подозираше, че Ечевария вече знае това.

— Маркес ми каза, че сте добър детектив.

Изпускането на „полковник“ не остана незабелязано от Дейвис. Бе виждал подобна поведенческа динамика и преди: тя бе типична във взаимоотношенията между военни и полицаи, които по принцип са свикнали да действат самостоятелно. В най-добрия случай това водеше до здравословна конкуренция и усърдна работа на хора, докладващи в отделни йерархии. В най-лошия случай кариеристични служители се сблъскваха с корумпирани министерства или дори с криминални елементи, държани на дълга каишка. По правило Дейвис се държеше настрана от вътрешните борби. Ако днес времето не бе критичен фактор, щеше да се махне оттук и да потърси най-близкото място, където сервират кафе и сандвичи.

— Ако наистина бях добър, сега никой от нас нямаше да бъде тук — отговори той. — Щяхме да сме по офисите си и да пишем отчетите си за приключената работа. — Ечевария понечи да отговори, но Дейвис го прекъсна: — Ако има какво да се види тук, нека го направим. Защото ме чака много работа със самолета.

— Да, и всички нас. Патоложката свърши с аутопсията на двамата пилоти. Понеже някои находки подсказват криминална връзка, полицията трябва да се намеси в разследването.

Дейвис не влезе в спор — *криминалната връзка* бе неоспорима. Тази нова траектория обаче не му харесваше. В някои страни всички самолетни катастрофи подлежат на задължително криминално разследване. Полицаи, напълно неграмотни по отношение на авиацията, унищожават улики и измъчват свидетели, а търсещи медийна изява прокурори генерират безумни теории. В Съединените щати е възприет съвсем различен подход. Въздушната безопасност е поставена на първо място, така че следователите на НКБТ получават ексклузивен приоритет. На екипажите, механиците и въздушните диспечери се дава широк имунитет, в замяна на което от тях се очаква пълната и абсолютна истина. И с изключение на редките случаи на злоумишлена небрежност, криминалната правосъдна система не си навира големия нос, където не му е мястото. Този модел е широко признат за най-големия принос към въздушната безопасност след въвеждането на колана на седалката, макар да има нищожен принос за увековечаване кариерите на адвокати по граждански дела и прокурори. Съжалявайки, че не се намира в Канзас, Дейвис каза:

— За пълно криминално разследване ли говорим, господин майор, или сте тук само като наблюдател?

— Отвличането на самолет е сериозно престъпление — отговори Ечевария с глас, който контрастираше с думите му. — Тук, в Богота...

— Тук, в Богота — прекъсна го Маркес, — имаме амбициозен главен прокурор, на когото му пука по-малко за жертвите, отколкото за собствената му реклама. Мисля, че ще виждаме майор Ечевария доста често. — И двамата колумбийци си размениха погледи, които разсеяха всякаква престорена любезност.

„Само това ми липсваше“, помисли си Дейвис, а на глас каза:

— Да чуем какво ще каже патоанатомът.

Ечевария влезе първи в моргата, несъмнено добре познато място за офицер от Отдела за специални разследвания. Вътре изглеждаше и миришеше като във всяка друга морга, в която Дейвис бе влизал. Лепкава прохлада и шизофренично осветление, което оставяше едни места в полусянка, а други осветени като от свръхнова звезда. Декораторът бе заложил на сивото като доминиращ цвят — стените

бяха в нюанса на боен кораб, циментовият под бе изровен на места, а оборудването бе с цвета на матирана стомана. В дъното на стаята имаше две метални маси под острата светлина на локално осветление. Чакаше ги жена с манта. Последваха нови представяния. Жената — казваше се Роса Гусман — веднага се залови със същността на огледа. За щастие английският ѝ бе безукорен.

— Всички останки от мястото на падането бяха докарани тук. Снощи направих аутопсия на двамата пилоти. По настояване на полковник Маркес тази задача бе с първи приоритет, предвид наличието на огнестрелни рани.

Дейвис се приближи до първата маса и разпозна на нея втория пилот, Морено. Виждаха се следите от извършена аутопсия, но тялото вече бе зашито със запазване на достойнството на трупа и оставено по гръб. Сега изглеждаше съвсем различно откогато Дейвис го бе видял проснато връз командира и вклинено до панела на електрическите предпазители. Гусман се хвърли в подробно резюме на находките, по-голямата част от което Дейвис изобщо не разбра. По цял свят професионалистите обичат да сащисват лаиците. Същественият неща за Дейвис бяха, че Морено е бил застрелян в тила еднократно от упор и че останалите травми по тялото му са характерни за падането при самолетна катастрофа.

Когато Гусман приключи, Маркес и Ечевария изглеждаха удовлетворени.

— Можете ли да ми кажете по кое време е умрял? — попита Дейвис.

Гусман направи справка с клипборда, окачен на кука до масата за оглед.

— За мен това е станало в девет часа в нощта на катастрофата.

— Един час след излитането подсказа услужливо Маркес.

Дейвис погледна Маркес, после съдебния лекар, и попита:

— *Точно* в девет часа ли? Това е твърде ангажиращо. Обикновено има прозорец. — И като видя размяната на объркани погледи, се коригира: — Искам да кажа, не трябва ли да се дава интервал?

— Подобни оценки са винаги обвързани с различни предположения: времето на аутопсията, тоест периода между смъртта и извършения от мен оглед, е почти две денонощия, така че, да,

определено има място за грешка — отговори Гусман. — Бих казала, със сигурност плюс/минус три часа.

Дейвис кимна и спря да пита. Никой друг нямаше въпроси, така че се преместиха на командир Рейна.

Тялото на командира беше в по-лошо състояние. Същите шевове, същата умиротворена поза, но определено с повече поражения на черепа, отколкото Дейвис бе забелязал в самолета. Вторият отчет на Гусман бе почти копие на първия, а накрая тя го погледна подчертано в очите и каза:

— Времето на смъртта грубо съвпада.

— Грубо — повтори Дейвис.

— Ако изобщо може да се говори за някаква разлика, неговата смърт е възможно да е настъпила малко по-рано. — И Гусман посочи забележимия зеленикав оттенък по корема на Рейна. — Това е резултат от разлагане, различните бактерии са започнали процеса на гниене. При този труп той е в по-напреднала фаза, отколкото при другия.

Ечевария зададе серия изключително подробни въпроси за входните и изходни прострелни рани, на които Гусман отговори компетентно. След това Ечевария попита Маркес дали вече са намерили куршумите.

Маркес отговори отбранително:

— Ние сме в процес на събиране на отломките на цял самолет, разпръснати из голям район в джунглата. Ще отнеме доста време да открием и идентифицираме всичко.

— Стрелбата трябва да е най-важната ви задача — наиздателно контрира полицаят. — Смятам да пратя мой екип на място. Явно е, че сме изправени пред криминално разследване.

— Правете каквото ви е угодно — каза Маркес, — но не разчитайте на моя хеликоптер.

И това вече отприщи истински словесен порой. Маркес и Ечевария започнаха спор, който скоро премина на испански. Имаше заплашително размахване на пръсти, а малко след това и двамата влязоха в един от офисите, за да използват поред телефона — явно сигналът за мобилни телефони в сутерена бе слаб. Когато Гусман се присъедини към тях, за да играе роля на рефер, Дейвис видя шанса си.

Както стоеше до трупа на Рейна, бръкна в джоба си и извади писалките, които бе присвоил миналата нощ. Отвъртя капачките им,

извади намастилените пълнители и ги разчупи с пръсти. Натри влажния материал върху десния палец на Рейна и извади от джоба си блокчето стикери. Притисна палеца на Рейна върху най-горния стикер, но имаше прекалено много мастило и първият резултат бе напълно нечетлив отпечатък. Хвърли бърз поглед към стъклената стена между офиса и залата, откъсна горния стикер и опита пак. Този път получи доста необработен, но видимо използваем пръстов отпечатък.

Гусман се върна и Дейвис прибра всичко в джоба си, като слепешката опита да сложи върху стикера с отпечатъка чист такъв, за да го запази.

Гусман го погледна страдалчески и попита:

— Има ли още нещо, с което бих могла да ви помогна?

— Всъщност има — отговори той. — Бих искал набързо да погледна едно друго тяло... на един от пасажерите.

— Имате ли име или идентификатор?

— Томас Мълиган.

Гусман направи справка с дъската на стената, намери името и поведе Дейвис към редицата хладилни чекмеджета.

— Успяхте ли вече да огледате това тяло? — попита я той, когато тя хвана дръжката.

— Не, имаме техник, който приема телата, а аз бях заета с аутопсиите на пилотите.

Изтегли чекмеджето и погледна Томас Мълиган за първи път.

Дейвис я наблюдаваше. Видя, че се досеща за кого става дума.

А после видя изненадата на лицето ѝ.

Как точно функционира светът около него винаги бе било мистерия за Мартин Стайвесънт. От всичко най-много го озадачаваха простите неща. Баща му — той имаше епизодични спомени за него от детството си — така и не го бе научил как да използва отвертка или да спре водата към тоалетната. Майка му — която рядко беше трезва — пък не го научи да готви, макар веднъж един от по-разговорливите ѝ любовници — прост готвач с татуирани до лактите ръце — да му бе изнесъл несвързана лекция за различното качество на видовете олио за фритюрници. Преди няколко години бе забутал някъде портфейла си, но не се бе разтревожил от загубата, която смяташе за незначителна,

понеже рядко имаше налични, както и защото нямаше шофьорска книжка, тъй като нямаше и кола. За Стайвесънт не съществуваше такова нещо като житейски изненади или битовизми, което понякога опростяваше нещата. Недостатъкът на подобно отношение бе, че го правеше силно зависим от другите.

В момента стоеше до казан с яхния в кухня в Южна Тампа и слагаше нарязано говеждо върху купчина картофено пюре в една чиния. Лепкавата каша се разля твърде нашироко, преля през ръба на чинията и покапа по обувките на клиента.

— По дяволите! — изграчи мъжът, шейсетинагодишен грубиян с брада на поне седмица и сбръчкано лице.

— Съжалявам — неубедително се извини Стайвесънт. „Неблагодарен мръсник“.

Старецът избърса обувката си в крачолата на другия си крак и се отдалечи.

— Не слагай толкова много — прошепна милата жена до него, която слагаше пюрето.

Опашката се премести и Стайвесънт плесна нова, по-малка порция върху следващата купчинка пюре.

— Много е вкусно — каза на жената.

Тя беше главният доброволец и двамата с нея вече бяха обядвали, преди да го направи помощник. Беше от онези, които често се срещат по такива места — добронамерена жена, може би малко по-млада от Стайвесънт. Виждаше му се привлекателна по някакъв странен... филантропичен начин. Докато обядваха, му бе благодарила за доброволческата изява и му бе казала, че би искала да има повече хора като него, готови да помагат. Цялата ѝ реч бе изпълнена с оплаквания за оскъдното финансиране на приюта. Стайвесънт симулираше интерес, без да отмества поглед от дълбокото деколте на семплата ѝ престилка — изработена от рециклирани пластмасови торбички за пазар, — и към края на ябълковия най тя поне два пъти решително бе избутала ръката му от коляното си. Фантазията беше глупава, безспорно, но бе едно от малкото удоволствия, които Стайвесънт можеше да си позволи. Да, имаше все още някъде съпруга, но отношенията им отдавна бяха останали само на хартия.

Стайвесънт бе на път да довърши следващата порция, прицелвайки се в купчината пюре както стрелец с лък се прицелва в

центъра на мишена, когато мъжът с подноса внезапно го сграбчи за китката. Изненаданият Стайвесънт вдигна поглед и видя трийсетинагодишен латино с измъчен външен вид, чаенокафява кожа и потиснат поглед. Двамата застинаха в неуверен контакт. Едрият наблюдателен охранител, стоящ точно зад Стайвесънт, забеляза случилото се и веднага пристъпи напред. Латиносът избра този момент, за да се усмихне и да го пусне, и му подаде малка картичка, която Стайвесънт взе предпазливо. На нея беше написан библейски текст: „Защото платката, що дава грехът, е смърт, а дарът Божий е живот вечен в Христа Иисуса, нашия Господ“^[1].

Стайвесънт се усмихна, прибра картичката в джоба си и плесна 200-грамово лоясало парче говеждо върху пюрето. Латиното се премести към тавата със зеления фасул, Стайвесънт се обърна към следващия в опашката, а едрият охранител се върна на мястото си.

Първа смяна приключи без особени вълнения и за да си спести чистенето, Стайвесънт се сбогува с колегите си, които със сигурност нямаше повече да види. Излезе по стар обичай през задната врата и поспря навън, за да раздвижи болното си коляно. Болеше го адски, затова бръкна в джоба си за новия си запас от перкосет^[2]. Глътна две хапчета без вода — придобито умение — и прибра бутилчицата в джоба си. Ръката му напипа дадената му картичка и той я извади. Смяташе да я хвърли в близкия контейнер за боклук, когато забеляза, че на гърба ѝ е написано нещо... нещо на английски. Текстът бе къс и по същество, Стайвесънт го прочете два пъти, затвори очи и обърна лице към небесата.

— Господи! — промърмори през стиснати устни.

Най-лошите страхове на Мартин Стайвесънт току-що се бяха сбъднали.

[1] Римляни 6:23. — Б.пр. ↑

[2] Търговско наименование (генерикът се казва ендоцет) на едно от най-популярните болкоуспокояващи в САЩ, комбинация от оксикодон и парацетамол. — Б.пр. ↑

12.

Томас Мълиган беше англосаксонец към четирийсетте с тъмна ниско подстригана коса и прическа, която щеше да бъде одобрена от всеки старшина по света. Допреди три дни се бе намирал в отлична физическа форма и имаше тяло на бегач с повече ширина в раменете. В списъка на пасажерите, който Дейвис бе видял вчера, Мълиган фигурираше като американски гражданин, пристигнал в Колумбия по бизнес. Нямаше нищо друго, което да предполага някакво следващо проучване е изключение на това, че бе пристигнал с полет от Атланта и бе направил същата връзка с вътрешен полет, каквато бяха направили още четирима, включително Джен и Кристин Стюарт. Това, разбира се, бе добра информация, но тя не обясняваше онова, което Дейвис и патоложката гледаха в момента.

Гусман извади тънко като химикалка фенерче от джоба си и инспектира двете огнестрелни рани в самия център на гръдния кош на Мълиган. Според Дейвис те съответстваха достатъчно точно на дупките в гърба на седалка 7С и той бе уверен, че Гусман ще намери съответстващите рани в гърба на Мълиган. Сякаш за да потвърди мисълта му, тя обърна тялото достатъчно, за да го освети отдолу.

— Прострелни рани — каза Дейвис. Не беше въпрос.

— Откъде знаехте? — попита подозрително тя.

— Не знаех... искам да кажа, не бях сигурен. Открих две дупки в гърба на седалката му, които нямаха друго обяснение.

Гусман извика през стаята и двамата каращи се офицери склучиха временно примирие, колкото за да се присъединят към тях. Гусман им обясни какво виждат.

Ечевария се обърна към Дейвис:

— Открили сте дупки от куршуми в седалката на този пасажер? Защо не ни го съобщихте по-рано?

— Видях две дупки... но не знаех какво ги е направило. Във всеки катастрофирал самолет има хиляди дупки, причинени от

натрошените перки на турбините до разлетели се парчета след удара. Куршумите рядко са в списъка ми на възможните причини.

— В този случай ще трябва да ги включим — отбеляза Ечевария.

По изключение Маркес се съгласи със съперника си:

— Може би този човек е заплашил по някакъв начин похитителя.

Или Умбрис го е застрелял като урок за останалите. Това би било логично — този мъж изглежда в най-добра физическа форма от всички пасажери и следователно е възможно да е представлявал в очите на похитителя най-голяма заплаха.

Дейвис не помръдваше. Усещаше, че всички го гледат и очакват някаква реакция. Но не издаде нищо.

Бойкият тон на Ечевария се върна.

— Това е още една причина да предприемем пълно разследване. Ще настоявам за тотално съдействие от страна и на двама ви. — В контраст с думите му, той представляваше олицетворение на индиферентността в изгладени панталони.

Маркес кимна и Дейвис почувства необичайно примирение — полковник да отстъпи командването на по-младши офицер.

— Ясен ли бях, господин Дейвис? — повтори настъпателно полицаят. — Искam пълното ви съдействие.

Но Дейвис само го гледаше и за да разчупи патовата ситуация, доктор Гусман избута Томас Мълиган обратно в недрата на фризера. Чекмеджето щракна с подходяща за случая окончателност и тримата детективи си тръгнаха в мълчание.

Светлината отвън бе заслепяваща, а горещината вече бе обгърнала всичко.

— В щаба ли се прибирате? — обърна се Дейвис към Маркес.

Полковникът кимна.

— Имам оперативка днес следобед. Да ви хвърля ли натам?

— Да... но не бих възразил срещу едно кафе, ако може веднага.

— Да, и на мен би ми се отразило добре.

Двамата погледнаха Ечевария и Дейвис го попита:

— Защо не ни направите компания, майоре?

Полицаят помисли, преди да се съгласи.

— Да, с удоволствие. — И се отдръпна, за да се обади по телефона си.

Когато бе достатъчно далече, за да не ги чува, Маркес подхвърли:

— Работил съм с Ечевария. Мръсник е, просто да го знаете...

— Не се съмнявам — отговори Дейвис, — но съм принуден да се съобразявам с някои неща. За момента той ни е нужен. Стига полицията в Богота да може да ми помогне да намеря дъщеря си... ще сключа сделка и с дявола, ако трябва.

Маркес ги откара на място, което се наричаше Кале Сетента — верига от магазини и кафенета във финансовия център. Ечевария взе собствената си кола, така че Дейвис седна отпред при Маркес. Климатикът едва се справяше и Дейвис насочи вентилационните отвори към лицето си. Слънцето вече се бе издигнало, от утринта не бе останал и помен, а сенките на хората се забиваха в краката им.

Маркес прекара по-голямата част от пътуването в разговори по телефона, но шофираше бавно и съсредоточено в рязък контраст с лудостта в таксито на идване. Ангажираността на полковника позволи на Дейвис да потъне в мислите си. С развитието на нещата започваше да се чувства все по-некомфортно. В повечето разследвания времето бе на негова страна. Жертвите или бяха починали, или се възстановяваха в болници, или отговаряха на въпроси в стаите за разпит. Останките рядко можеха да загубят стойността си от излагане на капризите на времето, което означаваше, че може да бъдат събрани, подредени и извозени, без да се бърза, професионално. Бавното писане на отчети и внимателният анализ на находките бяха обичайна и дори окуражавана практика. Тук обаче търпението бе всичко друго, но не и добродетел. Основната разлика идеше от дъщеря му, но Дейвис усещаше, че има нещо повече... глождеше го някакво безпокойство, че се съревновава с невидим часовник, който тиктака неумолимо.

Маркес паркира на улица, обрамчена от цветни навеси, изчакаха Ечевария и влязоха в оживено кафе. Полковникът поиска маса на сянка и се разположиха на изнесена тераса под голям чадър в червено и синьо. Седнаха в триъгълник на маса за четирима, Дейвис срещу празното място — един американец с двама колумбийци от двете му страни. Но дори и при това положение той усещаше, че няма никакъв сценарий „двама срещу един“. По-скоро ставаше дума за нещо като

ученията отпреди години, когато можеше да изпита в тройка маневрените способности на F-16. Въздушен бой, в който всеки бе срещу другите двама. Всеки за себе си. Помнеше тези сложни боеве, в които съюзванията и разпадането на съюзите ставаха светкавично и непредсказуемо. Поне докато някой не получи симулирана ракета в опашката. И тогава вече ставаше един на един. И нищо на света не можеше да бъде по-ясно от това.

Дейвис си поръча бяло кафе, Маркес двойно еспreso, а Ечевария лате, и когато им ги донесоха, между тях се възцари атмосфера на цивилизована сдържаност. Двойки в скъпи италиански дрехи заобикаляха сандъчетата с цветя по тротоара и висящите саксии, които представляваха малки експлозии в цветовете. Ако можеше да се забрави за екваториалната жегата, помисли си Дейвис, това спокойно можеше да се сбърка с Милано или Барселона.

— Не съм имал подобен случай — замислено каза Маркес.

— И аз — съгласи се Дейвис. — Имаме двама липсващи пасажери и три смъртни случая от застрелване.

— Имали ли сте досега случай с отвличане? — попита Ечевария.

— Не... но още не съм убеден, че нашият случай е такъв.

— Как е възможно да кажете такова нещо? — възкликна Маркес.

— Не чухте ли отчета на патоанатома? Пилотите са загинали вследствие на огнестрелни рани. Какво друго доказателство ви е нужно?

— Като за начало бих искал да открия командира.

Дейвис ги наблюдаваше внимателно. Ечевария носеше слънчеви очила, от онези, които обхващат очите като лента, така че единственото, което виждаше в тях, бяха отражения от улицата и блясъка на слънцето. Маркес просто замръзна и еспресото му увисна над масата.

— Какво казахте? — попита полицаят.

— Казвам, че човекът в моргата не е Блас Рейна.

Маркес присви очи и продължи да държи малката чашка неподвижна.

— Забелязах го на мястото на падането. Нещо в тялото на командира не беше наред. Да, несъмнено имаше тежки рани от забиването в земята, но почти нямаше кръв. При такива рани по лицето и главата всичко наоколо би трябвало да е плувнало в кръв. И

още нещо, което обаче осъзнах със закъснение — униформата му не беше за него. Размерът дори не бе близък. Крачолите бяха много дълги, спускаха се почти десет сантиметра под глезените, а яката на ризата му бе толкова тясна, че горното копче бе оставено незакопчано. Виждам сирковни клоуни с по-добри шивачи. Крайно непрофесионално.

Маркес най-сетне остави чашката.

— И на тази база поставяте под съмнение самоличността му? Това е налудничаво, приятелю.

— Не, налудничаво е, че тялото, което всички видяхме само преди малко, беше измерено от патоанатома, че е високо един и седемдесет и три.

— И какво лошо има в това?

Дейвис извади от джоба си веществено доказателство номер едно.

— В дъното на папката за Рейна е приложена оригиналната молба за издаване на медицинско свидетелство... снощи направих копие от нея. — Дейвис сложи листа на масата. — Мисля, че испанската дума е altura. Американец съм и трябваше да изчислявам между метри и футове, но в училище бях добър по математика. Изчислих, че е бил висок метър и осемдесет и пет.

— Това ли е? — попита Маркес. — Базирате едно невероятно обвинение на стар лист хартия?

— Не, точно това ме накара да разровя по-дълбоко. Проверих след това Морено, втория пилот, и той се оказа метър и седемдесет и шест, само че това отлично съвпада с измерванията на патоанатома. Следите ли мисълта ми дотук?...

Ечевария изглеждаше напълно отпуснат, лениво облегнат на стола си. Маркес кимна неспокойно и Дейвис извади от джоба си веществени доказателства две и три.

— Това тук са официалните снимки на двамата пилоти. Разбира се, виждаме ги само от раменете нагоре, но съм сигурен, че са изправени на фона на една и съща стена. Ако погледнете логото на „Так Еър“ във фона, ще забележите, че Рейна е забележимо по-висок от Морено. Ако, разбира се, не допуснем, че не е стъпил на сандък специално за тази снимка...

Дейвис остави двамата да осмислят думите му.

Докато Маркес гледаше снимките, възмущението му постепенно се стопи и той дори отпи от еспресото си. Ечевария бе изчистил всякакво изражение на лицето си като добър играч на покер, какъвто може би беше. Дейвис бе сигурен, че е приковал вниманието и на двамата.

— Как тогава стоят нещата с идентификацията на Рейна, издадена му от „Так Еър“? — попита Дейвис. — Не е ли това нещо, от което всеки би се поинтересувал? Тя е намерена в него точно където би трябвало да се намира, хваната на щипка за джоба на ризата му. Оказва се, че на Рейна е била издадена чисто нова идентификация само преди няколко седмици. И в нея е вписана височина метър седемдесет и три.

Колумбийците седяха смълчани.

— Така-а... Разбирам, че всичко това изглежда объркващо, но правилният отговор няма да е толкова трудно да се намери. Всички познати на Рейна, приятели, сестра или началникът на пилотския състав, ще могат да ви кажат точно колко висок е бил. Обзалагам се, че отговорът ще бъде метър и осемдесет и пет. Но ако съм прав, тогава ние тримата сме изправени пред доста конфузен въпрос. Защо корпоративната му самоличност е била променена така, че да съответства на физическите характеристики на друг човек, който скоро е щял да бъде намерен в кабината на разбил се самолет?

Маркес стовари празната си чаша на масата.

— Това е... нелепо! Как може да си мислите, че трупът, намерен в кабината, не е на командира?

Дейвис сви устни, обмисляйки въпроса.

— На отиване в моргата и аз имах тези съмнения...

— Но сега...? — не изтърпя Ечевария.

Дейвис отпи дълга глътка от кафето и извади от джоба си последното копие — проверката на миналото на Рейна от колумбийското Министерство на транспорта. В долния десен ъгъл на листа се виждаше ясен отпечатък от палец. След това извади блокчето стикери, на което се виждаше отпечатъкът, който сам бе снел от трупа на масата. Постави двата листа един до друг пред събеседниците си.

— На Рейна ли са? — попита Маркес.

— Да. Единия снех от тялото в моргата, а другият е от служебното досие на Рейна. Какво ще кажете?

По-рано, докато двамата бяха спорили яростно, Дейвис бе направил сравнение. Не беше експерт по пръстови отпечатыци, но резултатът бе очевиден. Погледна полица, който може би можеше да даде най-информирано мнение.

Ечевария потвърди очевидното.

— Аз мисля, че имаме пълно съвпадение.

— Съгласен съм.

— В такъв случай тази сутрин сме видели трупа на Рейна — заключи Маркес.

— Изглежда съвсем ясно от тези пръстови отпечатыци — потвърди Дейвис. — Отпечатыкът от трупа съвпада съвсем прилично с този от досието. Но снощи аз забелязах нещо странно в проверката на миналото. Формулярът с отпечатыка на Рейна е създаден преди петнайсет години, когато той е бил нает на работа. Но ако погледнете тук, в долния край на страницата, с много ситен шрифт е написано, че формулярът е бил ревизиран миналата година. — Дейвис остави смисълът да бъде добре възприет, преди да изкаже предположението си: — Ако добавим това към разликата във височината, мисля, че се натрапва едно-единствено решение. Болно ми е да го кажа, господа... но някой саботира това разследване.

Ечевария и Маркес се спогледаха. Дейвис забеляза загрижеността им и в този момент внезапно осъзна колко различни са целите им. Сякаш буквално виждаше как мислите им се въртят и как двамата анализират различните аспекти. Знаеше колко безполезно би било да се опитва да ги разгадае. Единственото, което му оставаше, бе да продължи разследването си с повишена подозрителност, проверявайки всеки нов факт по няколко пъти.

— Ще разберем какво стои зад всичко това — пренебрежително каза Ечевария.

— Потвърждавам — присъедини се към него Маркес. — Но ако това не е бил Рейна, възникват два нови въпроса. Кой го е направил? И...?

— Къде е истинският Рейна — довърши вместо него Ечевария.

Дейвис само кимна.

С внимателно премерени думи тримата се договориха да направят забелязаните несъответствия пръв приоритет. Ечевария допи кафето си и си тръгна пръв.

Видимо потиснат Маркес провери телефона си за съобщения.

— Нещо ново? — поинтересува се Дейвис.

— Не... нищо... с изключение на бензина, който току-що изляхте в огъня.

Дейвис обмисляше хаплив отговор, когато Маркес добави:

— Още веднъж ви предупреждавам да внимавате с Ечевария. Той е най-малко надеждният полицаи, с когото съм имал работа... а в нашата страна това значи много.

— Ще се вслушам. Но както вече казах, в момента той е просто още един човек, който ще търси Джен. — Дейвис стана. — Трябва по някакъв начин да се върна в щаба. Искам да поработя на мястото на катастрофата.

— Ще ви закарам.

Преди да потеглят, Дейвис отиде на касата. Купи шест чаши кафе и му дадоха специална подставка, за да ги вземе.

— Това за какво е? — попита Маркес.

— За хората в щаба ви.

— Проява на любезност?

— Не съвсем. Просто искам да помогна на всички да работят малко по-бързо.

— Току-що купи цял галон кафе с кредитната си карта — събщи мъжът.

Жената срещу него в апартамента на Джи Стрийт коментира:

— Той е огромен. Вярвам, че може да го изпие.

Мъжът, за когото се знаеше, че лишен от чувство за хумор, се смръщи и погледна към полуотворената врата:

— Дали да им кажем?

В дъното на коридора имаше електронно защитена конферентна зала, в която се провеждаше спешна оперативка. И двамата не бяха сред поканените, понеже вземането на решения не влизаше в трудовите им характеристики. Те бяха ИТ специалисти, поставени тук, за да събират, филтрират и подават необработени данни. Понеже до момента данните бяха доста оскъдни, изкушението да се докладва за купуването на кафе бе разбираемо.

Откъм конферентната зала се разнесоха викове, второ избухване в среща, започнала само преди пет минути.

— Оставям на теб да решиш — каза жената.

Мъжът се облегна на стола си.

— Никога не съм ги виждал толкова възбудени. Според теб какво толкова ги ядосва? Дали е свързано с катастрофата в Южна Америка?

Тя сви рамене.

— Знам само, че не бих искала да съм на мястото на Дейвис. Без да го съзнава, се е наврял в гнездо на стършели. Каквото и да се случва в момента — тя кимна многозначително към залата в края на коридора, — то изнервя до крайност някои много важни хора.

И двамата чува затръшването на врата.

— Мисля, че ще включа покупката на кафе в следобедната сводка — каза той и придърпа с мишката електронния файл, който щеше да бъде препратен на подбрана група хора по-късно. Любимото му попадение днес бяха снимките от моргата в Ал Оспитал Оксиденте де Кенеди. Паролите в системата за защита на болничната локална мрежа бяха смехотворни, но от друга страна, въображението явно не бе силната страна за нация, кръщаваща болниците си на мъртви американски президенти. Имаше още неща, разбира се, като точните часове, когато вратата на стаята на Дейвис в хотела беше отваряна — индикатор кога се бе върнал снощи и кога бе излязъл тази сутрин. Това вече бе корелирано с джипиес данните от телефона му, които се излъчваха на всеки шейсет секунди.

— Добави ли какво пусна той в копирната машина? — обади се жената.

— Естествено. Между другото... това беше много добро. Не подозирах, че можем да го правим.

— Всъщност е просто. Копирната машина е свързана безжично в Мрежата, което в наши дни е повсеместна практика. Но не знам какво да правя с онова, което е копираше. Стара молба за медицинско от командира, снимки на двамата пилоти. Какво според теб се опитва да направи?

— Не знам. Дейвис е експертът.

— Да се надяваме.

— Да опитаме ли пак да свалим гласовия поток през микрофона на телефона му?

— Не, няма смисъл, това натоварва много батерията. А и докато го държи в задния си джоб, аудио то ще е почти неизползваемо.

Започнаха да подреждат нещата по бюрата си, защото краят на смяната им наближаваше. Мъжът бе приключил с проверката по списъка за предаване на смяната, когато компютърът на колежката му издаде мелодичен сигнал от два тона.

Тя вдигна пръст, за да му каже да изчака.

— Задръж... май ще трябва да добавим още нещо. Обажда се по телефона си.

13.

Когато телефонът на бюрото на Лари Грийн иззвъня, той тъкмо се потеше над заявката си за бюджета през следващата година. Видя на дисплея кой го търси и веднага вдигна слушалката.

— Казвай, Джемър.

— Здравсти, Лари! Нямах представа колко ми е приятно да чуя познат глас.

— Кажи ми за Джен.

Грийн чу как Дейвис въздъхна.

— Не е зле, но не е и добре. Има две липсващи тела и тя е едната. В момента претърсват едно мочурище, където се е откъснала опашката. Двамата липсващи пасажери са седели на последния ред, поради което теорията засега е, че са били катапултирани.

— А ти какво мислиш?

Пауза.

— Не знам... не е изключено, но не се предавам.

— Ти никога не се предаваш. Радвам се, че се обади... председателят е под натиск за новини.

— Председателят...? Като шефа на НКБТ? Откога разбиването на някакъв ARJ в Южна Америка стана национален въпрос?

— Може би защото нещата се влачат. От друга страна... моментът е такъв. Конгресмените винаги се изнервят, когато наблизат изборите, да не говорим, че всички агенции и управления се борят със зъби и нокти за следващия си бюджет. А може би НКБТ не са имали достатъчно инциденти от национално значение, за да оправдаем бюджета си.

— Като говорим за бюджети, на мен плаща ли ми се за всичко това?

Грийн се засмя.

— Я да се досетя... Свършил си наличните и си гладен. Да кажем, че си на обичайния си консултантски хонорар. Ще придвижа заявката веднага. Кажи сега какви са новините от катастрофата.

— Новините са, че главният ни следовател полковник Маркес е убеден, че имаме работа с похищение.

— Похищение?! — Генералът в оставка замръзна на стола си.

— Вратата на пилотската кабина, изглежда, е била разбита. А вторият пилот е убит в стил „екзекуция“ с куршум в тила.

— Господи! А командирът?

— Неговата история е по-неясна. Работя по въпроса.

— Знаем ли кой е отговорен?

— Нямам представа. Но единият от пасажерите е намерен в кабината.

— Това не е добре. Федералните в ОАТГ^[1] ще искат да знаят повече. Някаква идея кой е смятаният за похитител? Терористични връзки? Имал ли е летателен опит?

— Маркес е в началото на проучването на миналото му и засега няма нищо интересно. Преди съботния ден е бил прост 62-годишен сладкар от Картахена.

Грийн заби празен поглед в стената.

— Готвач...

— Както изглежда, специалист по тестените сладкиши. Сещаш се — еклери, крем пити и така нататък.

— Крем пити? Непременно ще уведомя директорите на националната сигурност и националната безопасност. Нека ти кажа нещо, Джемър... по неясни за мен причини тази катастрофа надига кална вълна и надявам се да ме разбереш, но страшно бих искал да знам повече преди да изляза на „дансинга“ днес следобед.

— Мога да ти дам няколко урока.

— Не, благодаря, виждал съм стъпките ти и не са никак приятни.

— Грийн въздъхна уморено. — Тази теория за похищението... казваш, че е на Маркес. А ти вярваш ли в нея?

Настъпи дълга пауза.

— Джемър?...

— Не знам. Довери ми се, командире. Мога само да ти кажа, че засега Маркес не размахва теорията си за похищението. Трябва ни време, за да потвърдим някои неща. А, да не забравя един от пасажерите също е застрелян.

— Имаш ли име?

Нова пауза.

— Не... Има някакво объркване в разпределението на местата, знаеш как става. Ще съобщя името след твърдо установяване на самоличността.

— Добре.

— Трябва да ти кажа още, че вече участва и колумбийската полиция.

— Няма начин това да е от полза, но предполагам, че е станало неизбежно след като се е разбрало за стрелбата.

— Точно така. Виж, Лари, трябва да се връщам на работа. Ще ти се обадя, когато разполагам с повече.

— Окей, Джемър. Успех с откриването на Джен.

— Да... благодаря.

След щракването Грийн остана на мястото си, с ръка върху слушалката. Дейвис му бе казал много, но едно изречение се бе забило в главата му.

„Довери ми се, командире“.

Четири думи, които не би могло да бъдат подбрани повнимателно.

Те го върнаха единайсет години в миналото, по време на мисия над Шпангдалем, Германия. Грийн бе издигащ се в йерархията майор, пилот инструктор, а Дейвис бе лейтенант и негов първи помощник, абсолютен новак. Летяха в двойка с F-16, разкъсваха небесата в бръснещ полет с осемстотин километра в час на сто метра над земята. Светът се стрелкаше под тях: картината през предното стъкло се сменя като атака от „Междузвездни войни“, а всичко край теб се размива. Грийн беше водач и задачата му бе да открие маскираната зад терена цел и да следи за препятствия. На крилото Дейвис, водения пилот, имаше едно свещено задължение да лети залепен за Грийн.

Един ден — бяха на трийсетина километра от целта — времето започна да се разваля. Когато бяха излетели, таванът бе плътна облачна стена на триста метра над тях. Но бавно и някак коварно облаците бяха започнали да се спускат и когато пелената падна на сто метра, Грийн взе единственото възможно решение. Разлюля крила, приканвайки Дейвис да се доближи, и прекрати мисията; двата изстребителя се издигнаха като един в сивите облаци.

Това бе стандартен план за действие при извънредни обстоятелства — измъкване при влошаване на времето. Дейвис бе

непоклатим — върхът на крилото му бе на половин метър от крилото на Грийн, докато набираха височина в „супата“. И тогава всичко отиде по дяволите. Грийн се разсея. Опитва се да се свърже с кулата за ново разрешение, пробва да въведе нови навигационни точки на бордовия си компютър, докато междувременно поддържаше плавна платформа за водения пилот. И с толкова много задачи едновременно така и не забеляза проблема.

Във военната авиация това се нарича загуба на пространствена ориентация. Когато хоризонтът изчезне и облаците те обгърнат, зрението отстъпва на заден план пред инстинктивното използване на данните от останалите сетива. Контролът се поема от вестибуларните и тактилни реакции, но те са ненадеждни за ориентиране. В такива случаи пилотите са тренирани да летят по уреди... точно както Грийн бе направил онзи ден. Но също така са тренирани да се съобразяват с уредите, а в онзи напрегнат момент Грийн не се бе оказал на ниво. Така и не бе осъзнал, че основният му изкуствен хоризонт е излязъл от строя — аномалия веднъж на милион, както после му бяха обяснили механиците.

За щастие в онази сутрин Грийн летеше с един-на-милион воден пилот.

При полет в плътна формация в лошо време воденият пилот има едно свещено задължение — не забивай върха на многомилионното си крило в това на водещия, който е на сантиметри от теб. Това е момент за пределна концентрация, за непрестанни микрокорекции, а това оставя частици от секундата за отклоняване на погледа. Само че Дейвис го отклони...

Радиообменът беше запечатан в мозъка на Дейвис сякаш го бяха провели вчера.

— Кости-21, аз съм 22 — каза Дейвис със спокоен глас.

Грийн му отговори с леко раздразнение. В този миг беше крайно зает:

— Казвай 22-ри.

— Регистрирам деветдесет градуса крен наляво.

Грийн помнеше, че бе погледнал в основния алтиметър, който показваше всичко нормално и хоризонтално. Но втори поглед към спомагателния индикатор показваше, че се на път да продължат по гръб.

— Ъ-ъ... задръж за момент, Кости-22.

Вероятно няма по-влудяващо усещане на света от това да се носиш през облаците с шестстотин и петдесет километра в час и да осъзнаеш, че не знаеш къде е „горе“.

Отново гласът на Дейвис, непоклатим като планина:

— Окей ли си, Кости-21? Почти сме обърнати с нос надолу.

— Авиохоризонтът ми се е скапал!

Грийн си спомни ужасното чувство, когато бе въртял малоумно глава във всички посоки, опитвайки се да провери и корелира противоречивата информация — скорост, курс, скорост на снижение. Голяма скорост на снижение. И най-важно от всичко... височината — точното разстояние между двата крехки самолета и твърдата германска земя под тях. Разстояние, което бързо се стремеше към нула!

— Поемам, Кости-21! — Планината продължаваше да е все така непоклатима, но в гласа се долавяше известна настойчивост.

— Поеми, Кости-22!

Изстребителят на Дейвис се плъзна напред и предаването бе осъществено — сега Грийн беше крило и воден, а Дейвис се превърна в единствения му ориентир в нелепия свят отвън.

По-късно, в спокойния разбор в бара на ескадрилата, не съвсем на трезва глава, двамата бяха обсъдили спасяването си. Дейвис бе погледнал уредите си и те му бяха потвърдили, че двамата се носят стремглаво към земята. Нямаше време за изчисления или за оценка на степента на кабриране, за да оцелеят. Дейвис можеше да набере в максимална степен, но паническо излизане от пикиране с 9 g щеше да остави дезориентирания Грийн сам и носещ се към земната мантия с малко над скоростта на звука. Ако беше постъпил така, Дейвис несъмнено щеше да се спаси и никаква разследваща комисия впоследствие нямаше да го укори за нищо. След третия им шот „Джагер“ той призна на Грийн, че е нямал никаква представа за височината на терена в този район. Земната твърд можеше да се намира както на пет, така и на петстотин метра надморска височина. Но в своята първа маневра в ролята на водещ Дейвис не изостави крилото си.

Избра премерено набиране, с плавно и постоянно ускорение, което започна като на детско увеселително влакче и завърши като излизане от орбита в космоса. Първоначално, с все още нарушена

ориентация, Грийн се бе поколебал дали да не излезе от формация. И в същия момент отново бе чул гласа. Спокоен и уверен:

— Довери ми се, командире.

И Грийн му се беше доверил.

Излязоха от облаците на шейсет метра — Грийн го бе регистрирал, когато за кратко се спуснаха под облаците и отново набраха височина, за да кацнат без проблеми. Ако Дейвис бе набрал височина малко по-рязко, нямаше никакво съмнение, че щеше да изгуби Грийн. Ако го бе направил малко по-плавно, щяха да свършат в перфектна формация като две димящи дупки в земята.

В онзи критичен момент Дейвис бе действал перфектно.

Инцидентът така и не бе докладван официално. С изключение на запис в журнала на поддръжката, че е бил извършена поправка на излязъл от строя алтиметър, събитията от онзи ден бяха останали само между тях двамата.

И ето че сега, седнал в креслото си в офиса на „Л’Анфан Плаза“, Грийн се питаше в каква мъгла лети и се чудеше къде е нагоре. Дейвис вървеше по въже в Колумбия и Грийн отчаяно искаше да му помогне. Срещу тях имаше странни подводни течения. Отгоре го натискаха за информация, а колебанието на Дейвис да му я съобщи бе очевидно. Увиснал между чука и наковалнята, Грийн знаеше на кого да остане верен.

„Довери ми се, командире.“

Лари Грийн щеше да направи всичко за човека, спасил живота му в онази мрачна лятна утрин над Германия. Като повечето, стигнали до генералски чин, той бе човек на действието, тип А, който не обича да гледа отстрани, докато подчинените му се сражават. Понякога обаче се налагаше да се прави точно това. За Джемър залогът бе дъщеря му, а това означаваше, че води война в Колумбия. Но ако дойдеше момент, когато щеше да поиска подкрепление, Грийн щеше да е готов, понеже връзката между двамата беше двустранна.

И Джемър също му имаше доверие.

В един следобед Дейвис се качи на ежечасовата совалка до мястото на катастрофата.

Маркес се въздържа и остана в щаба, за да изпраща стрели към последните им мишени — самоличността на командир Рейна и миналото на смятания за похитител Умбрис. Дейвис знаеше, че ще бъде безполезен в тази кампания, още повече че езиковата бариера не му позволяваше да провежда разпити очи в очи. Въпреки това, когато полковникът го окуражи да се върне в джунглата, се запита дали Маркес наистина смята, че там би бил най-полезен, или това е нов вектор вследствие на обвиненията от сутринта. Привидно поне всичко бе в името на професионализма, но Дейвис долавяше някаква призма на недоверчивост, пречупваща всичко в отношенията между двамата.

Слезе от хеликоптера с една дума в съзнанието — „напредък“. Бяха пристигнали първите камиони, на които вече товареха малки части от отломките за последното им пътуване. Видя двама души с полицейски униформи да ровят из фюзелажа — явно бяха от контингента на Ечевария и се запита как са се добрали дотук толкова бързо. Както и да го бяха направили, едва ли беше вследствие на сътрудничество между институциите.

Подмина зоната, където бяха струпани основните отломки, и тръгна на изток към мястото на първото съприкосновение със земята, където бяха открили опашката. Това бе мястото, където Маркес се бе зарекъл, че ще търсят, докато не намерят двете липсващи тела. Но когато стигна там, Дейвис не завари никого и за миг застина в плен на ужасна мисъл.

„Прекратили са търсенето, защото са ги намерили?“

А после въздъхна с облекчение, защото видя двама души да пушат, облегнато на едно дърво. Паническият му пристъп утихна. Дейвис се приближи до двамата и започна разговор на първобитен испански, в който те потвърдиха, че не са открити никакви допълнителни трупове.

Цигарите бяха изпушени, фасовете запратени с щракване на пръсти в папратите и двамата се върнаха на работа. Обуха ботуши до чатала, наравиха оборудването и в разходящи посоки започнаха да въртят сондите си. Следваха някаква схема на обхождане в жабунясалата вода, разместваха водораслите по повърхността и разбутваха по-твърдите стебла. Беше примитивно да се търси така, без строга схема, но според Дейвис тя не беше и съвсем безсмислена. Използването на куче за издирване на трупове щеше да е по-

ефективно, но той се съмняваше, че в радиус от хиляда километра има такива кучета. Мочурището бе застинало, а звуците се поглъщаха от дебели килими гъби и големи мазни наглед клони. Мястото изглеждаше по-подходящо за обитаване от динозаври, отколкото за падане на самолет, понеже юрската топография щеше да погълне всичко и да го скрие за милиони години. Дейвис почувства импулс да се включи и да им помогне, като им подсказва как да подобрят търсенето.

„Това ли искам? Да успеят?“

С чувство на безсилие, заплашващо да го разкъса, Дейвис реши, че има нужда от малко истина. От свежи, неоспорими факти, на които да се довери и да продължи напред. Нагазил почти до колене в рядката кал и с инстинкт, кръжащ като врабче над главата му, той разбра, че има само един начин да ги получи. Обърна се, измъкна крака с жвакащ звук и се отправи към основната зона на катастрофата.

Щеше да разгледа всичко още веднъж.

[1] ОАТГ (от Joint Terrorism Task Force) — Обединена антитерористична група. — Б.пр. ↑

14.

След пълен ден на терен Дейвис се върна в Богота, както започваше да му става обичай, с последния хеликоптер от джунглата за цивилизацията. Прибра се в стаята си, взе душ, преоблече се и се приготви за нощната сесия в щабквартирата на разследването. Преди да се върне в Ел Сентро обаче си позволи няколко минути почивка. Отпусна се на единствения стол в стаята и пусна айпода на Джен. Следващи в списъка бяха „Колектив Соул“ — група, за която бе чувал. От устройството се разнесе успокоителна музика, която прочисти задръстената му с мисли глава.

Следобедът бе протекъл отчайващо — девет часа препъване из тропическата гора без никакви значими находки. Поне не такива, които да променят общото му мнение. Той стана, за да дръпне щорите на единствения прозорец, и за първи път от пристигането си обхвана с поглед гледката от втория етаж. Кехлибарена светлина се издигаше над Енгавита — северния район на Богота, който обгръщаше летището. Кварталът бе смесица от ниски сгради, апартаменти и врязани в тях ресторанти и църкви. В този час на денонощието сградите бяха повече сенки, а в долините между тях сновеше пулсиращ поток от хора, трафик и заслепяващ неон. Погледнато общо, бе като визуален бял шум, светлина и движение без кохезия между тях, без обща тема, без единна цел. Не и като цяло. Но всеки отделен елемент беше логичен сам за себе си — трябваше само да се вгледаш търпеливо, за да видиш подробностите.

Върна се на стола все така с „тапите“ в уши и забарабани в такт с перкусията. Затвори очи и си представи Джен да прави същото. Беше го виждал много пъти — дъщеря му, легнала на дивана със затворени очи и отмерваща такта с пръсти. После видението изгуби фокус и пръстите му замряха.

Колкото и да се опитваше, подходът от снощи тази вечер не помагаше. Този път Дейвис бе неутешим. Мелодията му се струваше накъсана, топлите образи на Джен прекъсваха. Вместо това се улови,

че съставя списък на недостатъците си като баща, което не бе никак трудно. Недостатъчна ангажираност, когато тя бе малка. Прекомерна властност след смъртта на Даян. Защо не бяха разговаряли повече? Ежедневни разговори, нищо повече.

Това, което в крайна сметка остана в съзнанието му, не бе този жалък списък на провалите му, нито дори конкретният проблем с Джен, който сам по себе си бе истински циклон. Не бяха и трудностите в шизофреничното разследване. Заплахата, засенчваща всичко това, лежеше много по-напред, много по-на север.

Усети се като че ли през последните два дни е стоял на ръба на пропаст и едва сега отваря очи. Замисли се за самолета на администрацията, на който се бе качил на „Андрюс“. „Има един «Гълфстрийм III» на Държавния департамент, който ще извърши планиран полет до Богота“. Това му бе казал Лари Грийн и много вероятно бе повторил казаното на самия него. Но Дейвис знаеше, че не е така. Пилотите бяха дежурни на повикване наемни лица, а и на борда не бе имало никого. *Никой друг* не беше на борда. Нямаше пасажери, карго или дипломатическа поща за предаване в посолството. Някой бе наел цял G-III, много скъп самолет, с единствената цел Дейвис да бъде изстрелян за Колумбия като управляема ракета. На следващо място идваха сателитните данни за уточняване на мястото на разбиване. Колко пъти досега Дейвис бе искал подобна информация по каналите на НКБТ? И обикновено бяха нужни седмици натиск по телефони и с вътрешни наметни бележки само и само подобна заявка да бъде одобрена. Резултатът този път? Той и Маркес бяха затрупани с данни за по-малко от час!

А и разговорът с Лари от сутринта, когато шефът му бе споменал, че го натискат отгоре за информация по катастрофата. Това обаче бе изиграло обратна роля, защото Дейвис бе направил нещо, което досега не си бе позволявал — да скрие информация от приятел.

Свали слушалките и отиде до леглото. Остави на него айпода на Джен и взе от нощното шкафче другото устройство — телефона, който го бе очаквал още с пристигането му в Колумбия. Личният му мобилен телефон никога нямаше да заработи тук, но без дори да попълни образец за заявка, той бе получил служебен заместител. „Една жена от посолството ви се отби и го остави за вас следобед“.

Това ако не бе експедитивност!

Джемър Дейвис бе прекарал цялата си кариера в армията, а след това един нов живот в НКБТ. Това го правеше истински експерт по лабиринтите на бюрокрацията и административните нелепости. Бе участвал в десетки разследвания и при всяко от тях бе подавал заявки за информация и оборудване. И всяко изпълнение на такава заявка — без да обръща внимание на точността или навременното ѝ изпълнение — бе повод за празнуване.

А днес?

Днес той разполагаше с цялото американско правителство. Ако поискаше молив, за няколко часа щяха да му доставят цял сандък. А ако поискаше малко въздушна поддръжка за снимки, вероятно щеше да получи на разположение бойната група към самолетоносач.

Какво, по дяволите, ставаше?

Седна на ръба на леглото и дълго се визира в уплътняващите се сенки в стаята. Като всеки детектив, целта му бе да хвърли светлина върху нещата, да отстрани слоевете объркване и заблуждение, докато не се изясни истината. Само че всеки път, когато постигнеше нещо тук, светът наоколо сякаш се смрачаваше. Усещаше някакъв по-голям катаклизъм, нещо по-значително от „обикновеното“ разбиване на самолет в джунгла. Питаше се дали Маркес или Ечевария знаят нещо повече.

И в този момент взе решение. Обу се и се изправи. След това накара телефона си да провери за нови имейли. Но не изчака резултата. Остави телефона на нощното шкафче, взе ключа за стаята си и дръпна пердетата. Измъкна се навън, като затвори вратата безшумно и остави осветлението включено.

Беше седем вечерта. Дейвис подмина ресторанта на отсрещната страна на улицата, игнорирайки настойчивия повик на стомаха си. Взе такси за центъра и каза на шофьора да го остави в район, където магазините затварят по-късно. След двайсетина минути слезе на място, което се наричаше Сентро Комерсиал Андино. Намираще се в източния край на града в полите на планината и представляваше триетажен мол, в който имаше магазини като „Пандора“ или „Суоч“ и който нямаше да се срамува, ако се намираще в Индианаполис или

Атланта. Разплати се с шофьора в долари и тръгна на запад по широк булевард с четири ленти, задръстени с коли в ранната вечер.

Тактиката му за изплъзване от проследяване бе в най-добрия случай рудиментарна. Не беше обучен шпионин, но няколко пъти смени посоката, като внимаваше за хора, които евентуално повтарят действията му. Тръгна по тротоара лениво с тълпата, като следеше за повтарящи се лица, и в пристъп на истинска параноя дори се качи и веднага слезе от автобус. Удовлетворен, че е сам, се извърна от мола, подмина претъпкан английски пъб менте и заобиколи гробище, където всеки обрасъл е мъх надгробен камък изглеждаше отрупан със свежи цветя. След петнайсетина минути маневри намери каквото искаше — търговска улица на втори ред. Влезе в семеен денонощен магазин, където се продаваше по малко от всичко, и излезе 150 долара по-късно с два новозакупени предплатени мобилни телефона.

Отправи се обратно към мола и по пътя активира първия. Качи се на претъпкания ескалатор и докато се качваше, набра първия от няколко телефонни номера, които се бяха запечатали в паметта му.

На третото позвъняване Ана Соренсен отговори.

15.

Ана Соренсен бе руса, привлекателна и закотвена в главата на Дейвис вече близо три години. Бяха се запознали по време на разследване на авиокатастрофа във Франция, като Дейвис бе придаден към екипа от Лари Грийн, а Соренсен от съответните институции в собственото ѝ правителство. Истината зад онзи въздушен инцидент бе еднакво интересна и взривоопасна, каквито впрочем бяха и взаимоотношенията им през последвалите години. Връзката им бе тектонична — стабилна и обещаваща в продължение на дълги периоди, но с редовни пропуквания по разломите на професионалния им живот. Дейвис често бе на път, а напоследък бе ангажиран с напускането от Джен на къщата и постъпването ѝ в колеж. Соренсен поддържаше също така нестабилно съществуване, което често я принуждаваше да пътува за Далечния изток и после обратно във Вирджиния в течение на месеци.

Въпреки честите им раздели срещите им си заслужаваха. Върховете в интимността надделяваха над смазващите депресии. Дейвис не бе чувал гласа ѝ от два месеца, след необмисленото от негова страна предложение двамата да внесат някакъв смисъл в обитаването на станалото изведнъж прекалено голямо жилище на Дейвис, предложение, което Соренсен едва не бе приела, но се бе разколебала в полза на евентуално прехвърляне в Европа. Три неловко протекли вечери по-късно поредният разрыв бе факт.

Обичайният им интервал на раздяла бе около два месеца — тогава настъпваше моментът един от двамата да намери повод да се обади на другия. Ако се изключеше синусоидата в романтичната им връзка, Дейвис смяташе, че двамата е Ана стават все по-близки приятели. Точно от това имаше нужда тази вечер — от човек, на когото да се довери и с когото да поговори.

А ако беше напълно честен пред себе си... и човек, който работеше в ЦРУ.

— Ало...? — разнесе се в слушалката гласът на Соренсен.

— Предполагам, че на екрана ти се изписва „Неизвестен номер“...

Кратка пауза.

— Джемър! Здравсти, как си?

Дейвис пое дълбоко дъх. Хубаво беше някой най-сетне да го попита това. Някой, който не е безразличен към отговора.

— Не съм добре.

— Какво се е случило?

Дочу тиха музика във фона, мека и приятна. Каза си, че не му е работа.

— Става дума за Джен. — И той преразказа пребиваването си в чистилището през последните три дни, а Соренсен го изслуша, без да го прекъсва. В един момент му се стори, че чува мъжки глас във фона.

Когато завърши, тя каза:

— Страшно съжалявам, Джемър. Знам много добре колко близки сте с нея.

Възцари се неловка тишина и след малко той се поинтересува:

— Може би се обаждам в лош момент?

— О, не. Сестра ми и мъжът ѝ са ми на гости за една седмица.

Дейвис изпита странно облекчение. Бяха ли изтекли повече от два месеца, откакто бяха разговаряли за последен път? Колкото и време да бе изминало, струваше му се прекалено дълго.

— И сега си в Колумбия да я търсиш? — попита тя.

— В „Хотел де Аеропуерто“ в Богота. Лари успя да ме включи в разследването.

— Някакъв успех досега?

— Да и не. Когато попаднах тук... Господи, Ана, мислех си, че е мъртва. Сега не знам какво да мисля. На самолета е имало двайсет и един пасажери и трима души екипаж, но двама липсват от площадката на разбиването — Джен и още едно момиче.

— Значи дори не знаеш със сигурност дали е жива. Това сигурно те разкъсва, Джемър. Добре ли си?

— Не.

— С какво мога да ти помогна? — Искреността ѝ бе абсолютна и Дейвис не съжали, че ѝ се беше обадил. Малко помощ щеше да му дойде добре.

— Надявах се да ме попиташ. Първо, трябва да те предупредя, че не говоря по телефона, който ми дадоха тук. Купих си два с предплатени карти.

— Смяташ, че някой те подслушва? Колумбийците ли?

— Някой много силно се интересува от онова, което правя тук. За нещастие смятам, че този някой по-скоро живее по-близо до теб. — И й разказа за първокласното обслужване, на което се наслаждаваше.

— Това не ми прилича на правителството, което познавам — съгласи се тя. — Та аз не мога да получа и топче хартия за копирната машина без заверка на молбата ми от двама супервайзъри.

— Не мен ли го казваш? Не забравяй, че съм прекарал половината си живот при военните.

— Но защо това трябва да е проблем? Ако ти дават прекалено много сътрудничество, възползвай се.

— Нищо не идва безплатно, Ана. Искam да знам кой ми води сметката и по каква причина.

— Може би можеш да го разбереш, ако ги подложиш на малък тест. Плати им блъфа.

— И как по-точно? — попита той.

— Поискай по-голям „Гълфстрийм“. Ако ти го дадат, качи на милион в нешлифовани диаманти. Рано или късно някой ще каже: „Стига толкова!“.

За първи път от петдесет и пет часа Дейвис бе на ръба да се разсмее.

— Идеята не е лоша... може да я пробвам. Но приоритетът ми е откриването на Джен, а това изисква малко повече деликатност.

— От теб? Ти си деликатен като...

— *Моля те*, Ана! Нямам време. Трябва да открия кой се интересува от това разследване. Със сигурност е някой, който се вълнува от изхода, а това би трябвало да стесни избора. Нужно ми е име, организация... нещо!

— И го искаш от мен.

Той въздъхна.

— Не знам. Чуването по врати във Вашингтон при положение че не знам срещу какво сме изправени... има възможност да обърка нещата още повече. Може би ако го направиш да изглежда като стандартно проучване. Не искам да рискуваш кариерата си заради това.

— Бих го направила, Джемър. Заради Джен.

Това го изненада.

— Знам, че би го направила, Ана. И много го ценя. Засега искам да се съсредоточиш върху едно — открий каквото можеш за човек на име Томас Мълиган. — И Дейвис ѝ продиктува фамилията по букви.

— Вероятно има цял милион с това име на света.

— Половин, ако изключим Ирландия. Той е бил в един полет с Джен — ТАК Еър 223. Това би трябвало да стесни кръга. Само че въпросният човек не е загинал при катастрофата — някой го е застрелял в упор още докато са били във въздуха.

— *Застрелял* го е?

— Два пъти в сърцето — чисто и без много кръв.

— Прилича ми на екзекуция.

— Може и да е било. Главният следовател тук настоява, че цялата катастрофа е провален опит за похищение.

— Ако това е истина, там няма да можете да се разминете от ФБР, а аз щях вече да съм забелязала нещо в обмена. Всъщност, защо още не съм чула нищо?

— Защото засега е само теория и много неща още не се връзват с фактите. — Дейвис се въздържа от навлизане в подробности. — Та за Мълиган... ще можеш ли да разбереш кой е той до утре?

— Ако е възможно, ще го направя.

— Има ли друг номер, на който мога да те търся... такъв, който никой не очаква от теб да използваш?

— Смяташ ли, че е наложително?

— О, да.

Соренсен помисли и му продиктува един номер. Не каза чий е телефонът, а Дейвис не я попита. Записа си го с химикалката на антетката на хотела. После попита:

— Има ли удобно време, когато да се обаждам?

— Напоследък работя като чиновник от девет до пет. Дай ми време до обяд да видя какво ще излезе.

— Добре. Благодаря, Ана. Много съм ти задължен.

— Интересно как ще се издължиш.

— Ще измислим нещо, когато с Джен се приберем у дома. И както казах... внимавай!

— Ще внимавам, Джемър. Ти също.

На следващата сутрин Соренсен заряза дневния си график и пристигна в централата на ЦРУ, известна по-рано като Център за разузнаване „Джордж Буш“^[1], цял час преди колегите си. Седна зад отрупаното си бюро и мина през ритуала по триене на безполезни имейли. Прегледа няколко невинно звучащи доклада от мисии. Едва след това се залови с Томас Мълиган.

Благодарение на работодателя си Соренсен имаше достъп до голям масив правителствени бази данни. За нещастие дори пред ЦРУ има препятствия. По-деликатните материали на другите агенции изискваха специално разрешение. За щастие източниците, с които започна, не надвишаваха нивото „поверително“ и поради тази причина за нея бяха със свободен достъп. Първо прегледа файловете на Министерството на националната сигурност и по-специално списъците на американски граждани, излетели за Колумбия във въпросния ден, включително онези по полети с прекачване. Нямаше Томас Мълиган.

След това проведе второ търсене по авиолиния и номер на полета и тези резултати изясниха защо първото ѝ търсене не бе донесло нищо. За полет ТАК Еър 223 не бе подаден нито един пътник. Или по-скоро всички данни за полета бяха старателно изтрети. Соренсен не беше сигурна как точно МНС подхожда към самолетните катастрофи. Дали не слагаха капак над списъците с пасажери веднага след инцидента? Подобно обяснение изглеждаше логично.

Почука с нокът по плота на бюрото и се замисли как да подходи към новия проблем. Митниците и Гранична охрана бяха към МНС, както впрочем и УБТ^[2], така че всички те щяха да донесат същия резултат. Хрумна ѝ идея и тя влезе в междуведомствения сървър на ОАТГ. Въведе „ТАК Еър 223“ и зачака резултата. Не се наложи да чака дълго.

На екрана се появи кратко описание на събитието, състоящо се от един абзац, на който бе присвоен нисък приоритет. Това означаваше, както бе предположил Дейвис, че перспективата за похищение досега не е официално оповестена. Имаше един прикачен документ и Соренсен го отвори. Оказа се списък на пасажерите. Или поне частичен списък. Дейвис ѝ бе казал, че на борда са летели двайсет и

един души, но в списъка имаше едно име по-малко. Джен Дейвис бе там, но Томас Мълиган не беше. В дъното обаче имаше бележка във връзка с „пропуска“.

Пасажер 21: МНС, ТС.

Соренсен внимателно оттласна стола си от бюрото.

Сега вече разбираше. МНС, естествено, означаваше Министерство на националната сигурност. ТС бе добре известно подразделение на същото министерство, в миналото администрирано от Министерството на финансите. Оказваше се, че Томас Мълиган в едно или друго качество е бил служител на Тайната служба на Съединените щати.

Изведнъж притеснена, Соренсен бързо затвори връзката чрез извикване на първия попаднал ѝ имейл на екрана на компютъра си — това се оказа паметна бележка, възхваляваща менюто на новия им стол. Соренсен заби невиждащ поглед в цената на пилешката супа и сандвичите от нарязано на жулиени говеждо и ядосано си помисли: „В какво си се забъркал този път, Джемър?“.

До този момент несанкционираното ѝ търсене бе повърхностно. Ако продължеше, трябваше много да внимава. От главния офис не беше трудно да научиш много работи за практически всекиго. Но да го направиш, без да задействаш аларми и без да оставяш следа... това вече граничеше с изкуство. А Соренсен знаеше, че на американската Тайна служба никак няма да ѝ хареса някой да рови за нея.

Със сигурност имаше някакво просто обяснение на мистерията около Томас Мълиган. Той например можеше да е служител в отпуск. Ако бе така, името му сигурно бе филтрирано от списъка чрез някакъв автоматичен процес. Но ако бе отишъл в Колумбия по задача, тогава възникваха доста възможности. Соренсен знаеше, че повечето служители на ТС работят в Отдела за финансови престъпления, който се бори срещу прането на пари, незаконните парични преводи и фалшифицирането на американската валута. Разбира се, имаше служители, занимаващи се с другата основна функция на Тайната служба, но това бе ограда, по която Соренсен нямаше никакво желание да се катери.

Стана, взе си чантичката и тръгна към вратата. *Имаше* все пак път, заобикалящ официалните канали. Нейна бивша съквартирантка от студентските години работеше в чикагския офис на ТС, в отдел „Електронни престъпления“. И беше експерт по кибербезопасност, в частност откриване и противодействие на прониквания в мрежите.

Най-хубавото бе, че преди три години Соренсен бе запознала Мелани Шуорц с един наистина готин тип. И сега Мелани й дължеше услуга.

[1] Централата на ЦРУ се намира в селището Лангли, окръг Феърфакс, Вирджиния. Тя е кръстена на името на Джордж У. Х. Буш-баща, бивш американски президент (1988–1992) и Директор на централното разузнаване в продължение на 357 дни (1976–77), на официална церемония на 26 април 1999. — Б.пр. ↑

[2] УБТ (от Transportation Security Administration — англ.) — Управление по безопасност на транспорта. — Б.пр. ↑

16.

Джемър стана по изгрев и първата му спирка бе в ресторанта, където малко по малко ставаше редовен клиент. Поръча си голямо кафе, за да се зареди с енергия за ходенето до щаба и да се пребори с умората, която усещаше, че се настанява за трайно в него. Плати от намаляващия запас долари и току-що бе излязъл под вече заслепяващото утринно слънце, когато даденият му от посолството телефон сигнализира за получено съобщение. Маркес изискваше присъствието му на среща в осем, в която щеше да участва и Ечевария. Понеже му предстоеше само десетминутна разходка, Дейвис отговори, че ще пристигне един час по-рано.

Когато се размина с едва гледащия офицер от нощната смяна, който току-що си тръгваше, сградата беше притихнала, а чашата му празна. Дейвис видя на пропуска ново лице, затова отиде при човека и му подаде ръка:

— Джемър Дейвис.

Мъжът отговори:

— Паскал Делапорт.

Акцентът му можеше да бъде само парижки — Дейвис знаеше, понеже бе ходил там много пъти и знаеше френски перфектно. Делапорт бе едър, малко по-висок от Дейвис, макар и не толкова широк в раменете. След по-малко от минута се изясни, че Делапорт наистина е французин, а след още две се разбра, че също играе ръгби, което за Дейвис бе доказателство за сериозни мисловни способности и добродетелен характер.

— Аз съм инженер-конструктор за ВТА^[1] — каза Делапорт. — Ние изработваме две трети от основния фюзелаж на ARJ-35.

Дейвис добре познаваше ВТА европейски консорциум, доставящ части за почти всички авиокомпании по света. На хартия Делапорт тук щеше да бъде технически консултант. В действителност щеше да бъде повече като представителя на Pratt & Whitney — внедрен корпоративен шпионин, който щеше да подава на ВТА изпреварваща информация в

случай на нежелано внимание в тяхна посока. За разлика от повечето разследващи, Дейвис гледаше положително на подобна практика. Хората, изпращани на подобни мисии, обикновено бяха топ инженери, така че бе все едно да имаш на разположение Оз, за да ти обясни своята машина. Или поне малка част от нея.

— Пристигнах снощи — каза Делапорт.

— Въведоха ли ви вече в ситуацията?

— Не, обещаха да го направят днес следобед. Междувременно се надявам да ме закарат до площадката, за да направя предварителен анализ.

Дейвис се поколеба дали да не разкаже на Делапорт с няколко думи какво са открили до момента, после реши, че не му е работа. В крайна сметка разследването постепенно се превръщаше в потъващ кораб и контролът над информацията бе една от последните кофи на разположение на Маркес.

— Чух за вас това-онова, мосю Дейвис — каза Делапорт. — Наистина ли дъщеря ви е била на борда на самолета?

— Вписана е като пасажер, но засега две тела липсват и Джен е една от тях.

— Да се надяваме на най-доброто, в такъв случай.

— Да, благодаря — кимна Дейвис.

Делапорт се извини: трябвало да подреди препоръчителните си писма. Дейвис се обърна към компютъра и започна да преглежда записите за случилото се през нощта. Възприетата от Маркес система не беше лоша. Полевите екипи, лабораторните техници и провеждащите разпити прехвърляха нередактираните си доклади в централна база данни, която след това се обработваше от персонала и се организираше в предварително създадена структурна рамка. Дейвис потърси нещо интересно в проведените вчера разговори: едната група от тях със задачата да се установи дали трупът в кабината е на Рейна, а другата — за да се състави профил на заподозрения похитител Умбрис. След десет минути разбра, че няма никакви новини за нито един от двамата.

Доля си кафе от грамадната кана — никоя катастрофа не може да бъде успешно разследвана без такава — и тъкмо се готвеше да се настани пак пред компютъра, когато Маркес и Ечевария дойдоха едновременно.

Маркес погледна Дейвис и го привика с пръст. Без да кажат нито дума, двамата колумбийци влязоха направо в заседателната зала. Дейвис пое дълбоко дъх и ги последва.

— Още не сме намерили дъщеря ви — без предисловие го информира Маркес, когато Дейвис влезе при тях.

— Това е добре — малко колебливо отговори Дейвис. — Или поне се надявам да е така.

— Добро утро, господин Дейвис — поздрави го Ечевария.

— Buenos días.

Леко отегчен, Маркес извади куп документи от тумбестата си чанта и започна срещата.

— С майор Ечевария атакувахме нещата по независими пътища и вчера и двамата се опитахме да отговорим на въпросите около командир Рейна и нашия готвач от Картахена. Спря и погледна Дейвис в очите. — Оказахте се прав за тялото в кабината, то не е на Блас Рейна. Това бе потвърдено от членове на семейството, както и от главния пилот на „Так Еър“.

— Някаква представа на кого може да е?

— Не — включи се Ечевария. — Моето ведомство е най-добро в идентифициране то на неизвестни лица, но до момента нямаме успех. Никакви отпечатащи в нашата база данни не съответстват на тези на мъжа в моргата, а и не открихме по тялото му или в облеклото му нищо, което да ни подсказва самоличността му. Разполагаме с добър софтуер за разпознаване на лица, но при това състояние на трупа той е безполезен. Зъбната карта може да се окаже полезна след време... Засега обаче мистерията е пълна.

— Някаква представа къде се намира истинският командир Рейна?

Това, изглежда, бе в сферата на Маркес.

— Разпитахме осем членове на семейството му и трима втори пилоти, с които е летял. Поддържал е малък апартамент в квартал Германия, адресът му не е бил съобщен на „Так Еър“. Претърсихме го основно, но не намерихме нищо, което би хвърлило светлина върху изчезването му. Рейна е бил видян там за последен път от съсед в нощта преди катастрофата.

Дейвис потърка брадичката си и попита:

— Замесени ли са вече „Так Еър“?

— В какъв смисъл? — не го разбра Маркес.

— Шансът е малък, но трябва да изключим възможността трупът да е на друг командир на компанията. Може да е имало смяна на екипажа в последната минута, която да не е била отразена документално, а не е изключено и двама командири да са разменили разпределенията, без да съобщават на никого. Ако Рейна е хванал някого да поеме полета му, сега може да се излежава в апартамента на приятелката си. Такива неща не са чак толкова необичайни.

Двамата офицери се спогледаха и Маркес каза:

— Ще разпоредя да се провери, но ми се струва много лесно измъкване от ситуацията.

„На твоє място, щях да търся именно такава“, помисли си Дейвис, а на глас каза:

— Добре, значи имаме втори пилот, който е бил екзекутиран, и неидентифициран командир, също застрелян в главата. Нещо от трасологията? — Този въпрос беше към Ечевария.

— Не — поклати глава той. — Ако включим и застреляния с два куршума пасажер, би трябвало да открием четири куршума и може би четири гилзи. За нещастие до момента не сме открили нищо.

— Това не ви ли се струва странно? — попита Дейвис. — Да, знам, че това е катастрофа и че при удара на метал в земята се случват необичайни неща. Но не би ли трябвало поне един от тези куршуми да се е забил в парче изолация, да кажем? — Никой от двамата не му отговори и той продължи: — Ами оръжието? — Погледна последователно и двамата, но погледите им бяха празни. Обърна се към Маркес и в тона му прозвуча безсилие: — Знаете ли, полковник... напоследък не спя добре. А когато не спя добре, ставам... изнервен. Не, думата не е достатъчно силна — ставам раздразнителен. Я да видим сега... Теорията ви е, че нашият методично действащ похитител застрелва пасажер двукратно, после разбива вратата на кабината, застрелва двамата пилоти и накрая заключва разбитата врата, преди тълпата отвън да се организира. Правилно ли ви разбирам?

Лицето на полковника беше вкаменено. Ечевария открито се наслаждаваше на притеснението на Маркес.

Дейвис продължи:

— При този сценарий в кабината трябва да има пистолет. Защо не сме го открили досега?

— Оръжието може да е изхвъркнало при разбиването — изтъкна Маркес.

— Изхвъркнало?

— Прозорец L-1^[2] се е счупил.

— Казвате, че оръжието е излетяло по идеална траектория през единствения отвор в кабината и се е запиляло някъде навън? — Дейвис поклати глава. — Дори да разгледаме сериозно тази нищожна възможност, нека припомним, че пистолетът представлява парче много плътен метал. С оборудването, което използваме, и както претърсваме джунглата сантиметър по сантиметър... убеден съм, че досега щяхте да го откриете.

Маркес не каза нищо: признаваше, че неубедителната му теория не издържа на аргументите на Дейвис.

Мълчанието разчупи Ечевария:

— Патоанатомът смята, че и трите убийства са извършени с оръжие от един и същи калибър. Според доктор Гусман трябва да търсим 9-милиметрово оръжие. Ако открием някакви куршуми, трасологията ще ни каже със сигурност.

Без да отслабва атаката си, Дейвис заби поглед в полковника и попита:

— Кажете ни какво научихте за вашия похитител.

Маркес не отговори и Ечевария го направи вместо него:

— Това е задънена улица. Разпитани са над десет души, познаващи Умбрис, и всеки от тях заявява, че самата мисъл той да е похитител е нелепа. Бил е на шейсет и две, женен от трийсет. Четири деца, шест внуци, напоследък се грижел за старата си майка. Живял в една и съща къща от 1980-а, без никакви намеци за крайни политически възгледи или финансови проблеми... поне нищо, с което да не се е сблъсквал през живота си. Човекът си е бил сладкар и е правил плодови пити и торти... нищо повече.

Дейвис беше започнал да съжaliaва Маркес и понеже вече бе изказал мнението си, реши да продължи малко по-кратко.

— Добре... може би трябва да се върнем в началната точка.

— Съгласен съм — каза Маркес. — Нужен ни е нов подход. Нека всеки от нас прекара деня в обмисляне на фактите, каквито са ни известни. Ако развием независимо един от друг отделни теории, това може да ни помогне да стигнем до единно мнение.

Дейвис кимна и каза:

— Има смисъл.

Ечевария се съгласи.

Уговориха се да се срещнат по-късно и Дейвис си тръгна първи.

Излезе и огледа пистата. Хюито току-що излиташе, вероятно с Делапорт на борда. Дейвис видя един ARJ-35 да захожда в далечината, снижавайки се плавно под купестите облаци. Както през изтеклата нощ, прелитащите през главата му неясни мисли нямаха нищо общо със самолетите. Кога започваше пролетният семестър за Джен? Беше ли успяла да говори с наставника си кои курсове да избере?

И преди му се бе налагало да се бори със злокачествения тумор на последствията от изтритото човешко съществуване. След седмица или месец той щеше да си е у дома и някой слънчев септемврийски следобед щеше да намери пощенската си кутия пълна с обичайните рекламни дивотии. Повечето от тях щяха да бъдат изпратени на негово име, но жестоката машина на американския капитализъм нямаше да пожали и Джен — изкушения за изгодни студентски заеми, предложения за кредитни карти, небивалици за европейски обиколки. Щеше ли да ги запази за дъщеря си с нарисувани върху тях усмихнати муцунки? Или щеше да ги смачка и да ги хвърли в контейнера за боклук?

Осъзна, че за малко не си бе изпуснал гнева пред Маркес. Беше се разминал на косъм с глупава постъпка, която като нищо можеше да го изхвърли от разследването. Разумът ли го бе спасил в рядка проява на самоконтрол? Съжаление към колумбиеца, на когото му се бяха струпали много неприятности? Щяха ли усилията му в крайна сметка да се оправдаят?

След три дни в небитието несигурността относно съдбата на Джен изведнъж бе излязла на първо място. В главата му се прескачаха факти. Всяко разследване се натъква на труднопреодолими препятствия, но в типичния случай проблемите имат външен източник. Никога досега Дейвис не бе блокиран отвътре. Чувстваше се именно сякаш замръзваше отвътре навън.

Обърна лице към издигащото се слънце. Провери колко е часът. Три часа до обаждането му на Соренсен. Три часа, които някак трябваше да издържи.

- [1] ВТА — съкращение на Bill Thomas Associates Inc. — Б.пр. ↑
- [2] Прозорец L-1 — първият прозорец пред командира откъм неговата страна. — Б.пр. ↑

17.

В дванайсет и три минути, сряда, Дейвис позвъни на дадения му от Соренсен номер.

Седеше на ъглова маса в един ресторант. Беше ново за него заведение, на около километър от „неговото“. Трите минути бяха изтекли в опити да организира разпокъсаните си мисли.

Трудно постигнатото душевно равновесие се разклати, когато му отговори мъжки глас:

— Ало?

— Ъ-ъ... здрасти. Търся Ана Соренсен.

— О, да. Ето я...

Гласът на Соренсен:

— Здрасти, Джемър.

— Това зет ти ли беше?

— Да. На обяд сме в „Манасас“.

— Сигурно е приятно — каза той, чудеше се какво друго да каже. В сравнение с мястото, където се намираше в момента, обяд в „Манасас“ бе като обяд на Луната. — Дали връзката е надеждна?

— Най-добрата, която мога да осигуря за момента — успокои го тя. — Излизам навън.

Той не беше експерт по комуникационна безопасност, но използването на мобилния телефон на зетя от тротоар пред заведение му се струваше меко казано съмнително. Но по-добро решение не съществуваше, така че Дейвис каза:

— Надявам се да имаш нещо за мен. Няма новини за Джен и имам чувството, че блъскам с глава стената тук.

— Горката стена.

Дейвис не реагира.

— Как си, наистина?

В главата му се надигна вълна от клишета. Избра едно от тях:

— Тъпча на място.

— Добре... според мен. Е, аз имам някои новини за теб. Разбра се кой е твоят Томас Мълиган. Седнал ли си...?

Той я увери, че е седнал.

— Работил е за Тайната служба на Съединените щати.

Дейвис се свлече възможно най-ниско в сепарето, загледан в празната чиния пред себе си, която само допреди минути бе отрупана с ориз, боб и пиле.

— Леле... Това изобщо не го очаквах.

— И аз. Но след като го научих, направих някои дискретни проучвания, за да открия какво е правил там.

— И?...

— Не е съвсем ясно, защото не исках да осветявам източника си. Но Мълиган е бил в статус „мисия“, тоест охранявал е някого.

— Какво?!

— Знам, знам. Когато видях, че е от Тайната служба, реших, че е изпратен в състава на група за разследване на някакво финансово престъпление... сецаш се, проследяване на канал за пране на пари от наркотици или нещо подобно. Но случаят не бе такъв. Мълиган е бил на полета в качеството на телохранител.

— Да, да, това го разбрах. Но за кого става дума?

— Всички знаят, че тези хора охраняват президента, но това включва бившите президенти и определени членове на семействата им. На второ място идва вицепрезидентът и семейството му. Казаха ми, че в специални случаи охраната се разпростира до сенатори, министри, чуждестранни ВИП-ове. Списъкът се оказва много по-обширен, отколкото можеш да си представиш. Проблемът е, че само шепа хора знаят кой конкретно е в този списък.

— Окей — каза той. — Нещо друго?

— Само едно... Тези хора пътуват въоръжени, но се изисква специално разрешение да качиш оръжие на борда на пътнически самолет. И това разрешение се получава особено сложно зад граница.

Дейвис обмисли чутото и каза:

— Което означава, че в Колумбия има хора, знаещи, че Мълиган е идвал насам.

— Трябва да са знаели часа и датата на полета, както и дестинацията. Вероятно са знаели и мястото му в самолета. А това

вече ни води към още нещо... — И тя направи пауза, за да му даде възможност да се сети сам.

— Сигурно са знаели и кого охранява.

— Мисля, че това е доста вероятно.

Машината в главата на Дейвис спря с изскърцване, без той да знае защо. Помисли малко.

— Това отваря ред възможности.

— Какво друго мога да направя, за да помогна? — попита Соренсен.

— Да не раздухваме около Мълиган. Това само би разкрило интереса ни, а ти вече достатъчно рискува досега. Мислех да те помоля за още нещо, но първо трябва да свърша тук това-онова. Благодаря ти за помощта.

— Тя е там, Джемър. Жива. Чувствам го.

— Страшно се надявам да си права.

Дейвис прекъсна връзката, но не помръдна. Остана както си седеше с телефона в ръка. В главата му звънтяха последните думи на Соренсен.

„Тя е там, Джемър. Жива. Чувствам го“.

За първи път, откакто бе пристигнал в Колумбия, и той го бе почувствал.

Дейвис използва десетминутния път пеша до щаба, за да прецени какво може да направи. Обмисли свикването на среща, за да удари Маркес и Ечевария с информацията за Мълиган. Питаше се дали някой от тях знае истината за Пасажер 21. Някакво вътрешно чувство му казваше засега да се въздържа — просто не виждаше как споделянето на тази информация би било в негов интерес.

Когато пристигна в Ел Сентро, веднага седна пред един компютър, за да разшири базата след наученото от Соренсен. Пусна отново видеото, което бе гледал преди два дни — записа от камерата, наблюдаваща чакалнята на „Так Еър“. Намери интересуващия го сегмент и пак видя Джен и Кристин Стюарт, а директно зад тях и Томас Мълиган. Изгледа видеото до края, малко преди момента, когато всички те излизаха от кадър.

Мълиган бе точно както си го спомняше. Спортно сако и изгладен панталон. Очи, които шареха из терминала и поглеждаха часовника. Дейвис вече бе гледал цялата сцена, но първата му интерпретация се оказа изцяло погрешна. Ако с подобна преценка бе хвърлил бомба в тренировъчен полет, опитът му щеше да бъде провал, защото бомбата изобщо нямаше да падне дори наблизко. Дейвис бе решил, че Мълиган е бизнесмен, дошъл, за да продава нова гама продукти. Когато Кристин се бе обърнала и му бе казала нещо, той го бе взел за случаен познат.

Сега прегледа видеото по-внимателно. Кристин не само бе казала нещо, но той видя, че и Мълиган ѝ отговаря. Как бе пропуснал това? Съсредоточи се върху тези 1–2 секунди и ги пусна на повторение. Накрая бе почти сигурен, че устните на Мълиган изговарят три думи: „Не, Кристин, недей“.

Спря видеото.

„Не, Кристин, недей“.

Беше отговор, който подсказваше близки отношения. И звучеше като нареждане. Това не бе начинът, по който трийсет и няколко годишен мъж ще се обърне към студентка, с която току-що се е запознал, докато чакат да ги повикат за качване в самолета. С лакти върху подлакътниците и ръце, подпрели брадичката, Дейвис пусна видеото отново и внимателно изгледа минутите преди тези думи. Обърна особено внимание на позиционирането на Мълиган, движението на очите му и върху кого задържа погледа си. След третия преглед вече нямаше съмнение. Специален агент Мълиган беше в чакалнята по една-единствена причина.

Той охраняваше Кристин Стюарт.

Идеше му да се срита. Сега, в ретроспекция, осъзнаваше, че всичко е било пред очите му — *двамата* липсващи пасажери. Беше толкова фокусиран върху Джен, че съседката ѝ по място бе незначителен факт. Сега разбра, че е било точно обратното. Джен бе само невинен участник, пометена от събития извън нейния контрол. Но Кристин Стюарт бе съвсем друго нещо. Тя бе в основата на всичко, случило се на борда на ТАК Еър 223.

Пасажер 19 бе ключът.

— Седем милиона долара? Те луди ли са? — попита Евърс. Намусен, с подпухнали очи и сбръчкана двойна брадичка — всичко това придаваше на лицето му особено кисело изражение. Всъщност сумата не го бе изненадала, но той смяташе, че ще направи добро впечатление, ако се възмути.

— Не очаквам да има пазарлъци в този момент — каза другият в стаята с крайно ограничен достъп на Джи Стрийт. Казваше се Фредерик Странд и бе изпълнителен директор на „Група Аламаса“ — грижливо избрано нищо неговорещо име на компанията, която бе създал преди шест години, веднага след уволняването си от флота след 24-годишен стаж и с чин адмирал.

— Това ли е професионалното ви мнение? — саркастично попита Евърс.

— Да — невъзмутимо отговори Странд.

— И откъде ще намерим толкова пари за толкова кратък срок?

— Това не е мой проблем, господин Евърс. Идва ми наум един възможен източник, но има очевидни усложнения, които такива като вас ще разберат по-добре от такива като мен. Но крайният срок за изпълнение е по обяд този петък.

— И ако не го спазим?

— Видяхте съобщението. Ако преводът не бъде направен докогато се изисква, те казват, че ще... как беше казано? *Оповестят истината?*

— Как биха изпълнили подобна заплаха?

Директорът сви устни, както може би бе правил някога, обмисляйки коя бойна група да насочи към оголения фланг на противника.

— Аз бих използвал ДНК, като изпратя проби до няколко медии. Това ще ми гарантира надпревара кой първи да го публикува и ще ограничи времето ви да планирате изпреварващ пиар ход. Фактите ще изиграят ролята си и веднага ще ви поставят в позиция на отбраняващ се.

Евърс затвори очи, представяше си ужасния сценарий.

— Какви точно проби? — попита е видимо неудобство. — Надявам се да не я наранят или...

— Този въпрос ваш ли е, или на... работодателя ви?

— Мой.

Адмиралът замислено събра пръсти.

— Много се съмнявам, че биха я наранили. Няма полза от това... и в дългосрочен план може силно да им навреди.

— Виждате ли някакъв шанс да уредим нещата по... по-пряк начин?

Странд се позасмя.

— Като чрез въоръжена интервенция например ли? Делта Форс или Отряд 6 на тюлените? Не виждам кой би разпоредил подобно нещо. А ако мислите за частна инициатива... това би отнело месец планиране и нещо доста доближаващо същите седем милиона.

Евърс видимо повехна.

— Това ли е най-добрият ви съвет за парите, които ви плащаме?

— И ние, и вие сме изправени пред ограничения, господин Евърс, знаете го. Понастоящем ние имаме единствен ресурс в театъра на действията — човека от НКБТ. Първоначално изглеждаше добра идея да вкараме в страната човек, който да наблюдава разследването, само че той не постигна нищо. Този мъж може да е много способен в своята сфера, но е немислимо да очакваме от него да върне момичето. Това би било много над възможностите му. Не е ясно дали това е важно, но успяхме да проследим стария просяк, предал съобщението на Стайвесънт в кухнята на един приют. Той е никой — задънена улица. Сигурен съм, че зад него стоят три непроследими връзки. Тези хора не са начинаещи и много добре знаят какво правят.

Евърс се възмути:

— Добре, ще видя откъде ще изровим парите. Но ако успеем да го уредим, какво следва?

— Ако писмото е точно, останалото е просто. Изпращаме човек в Колумбия, за да довърши трансакцията.

— Кой?

— Имам някого предвид.

Евърс го гледаше, явно недоволен.

— Казва се Кехоу, ако толкова искате да знаете. Най-добрият ми човек.

— Добре, ще поддържахме връзка. Но уведомете господин Кехоу да се подготви за път.

Адмиралът се усмихна и двамата си стиснаха ръцете.

— Мичман Кехоу е с готова чанта за пътуване от двајсет години. И често я използва.

Дейвис реши, че следващият обект за атака е текущото местонахождение на командир Рейна. Стана и намери Маркес в офиса му.

— Разполагаме ли с ръководство със схемата на полета на „Так Еър“? — попита Дейвис, раменете му изпълваха рамката на вратата.

Стаята бе практически обзаведена — бюро в средата, два дървени стола и изгъркан диван до стената. В единия ъгъл имаше кантонерка, а по стените нямаше нищо друго освен дупки от пирони.

Маркес с неудоволствие вдигна поглед от документа, с който се занимаваше. Униформата му беше измачкана. И беше брадясал. Никога не е добре, когато полковниците започнат да занемаряват външния си вид.

— Да... някъде. — Огледа офиса си и посочи една папка с метални пръстени на дивана. В нея бяха събрани различни материали, в това число ръководството за поддръжка на ARJ-35 и копие от авиационните правила на Колумбия.

Дейвис взе папката и започна да я прелиства.

— Какво търсите? — попита Маркес.

— Малко насоки.

Маркес се намръщи и се върна към работата си.

Дейвис реши, че онова, което му трябва, ще е в главата Regulaciones Piloto. Правила за пилота. Прегледа двајсетина страници правила и описания на политиката на компанията — всички на испански, — преди да намери нужното му.

Наложи се да прекъсне Маркес отново:

— Бихте ли ми превели тази част, ето тук... — И му посочи абзаца.

Маркес въздъхна мъченически и си сложи очилата.

— „Всички пилоти следва да се явят в самолета поне един час преди времето за излитане по разписание. Ако условията...“

— Прекрасно — прекъсна го Дейвис. — Това е всичко, което ми трябва.

Хвърли дебелия папка на дивана и се върна на компютъра, където видеозаписът от камерата в чакалнята стоеше на пауза. Вече беше преглеждал до петдесет минути назад преди отлитането, защото бе допуснал, че някои пасажери ще се явят по-рано. Но пасажерите вече не го интересуваха. Върна записа на час и десет минути назад и го пусна в реално време. След дванайсет минути — с две закъснение по правилата на „Так Еър“ — командир Блас Рейна и втори пилот Уго Морено се явиха на гейта.

И двамата пилоти дърпаха куфари на колелца, а чантите с документацията — карти и ръководства — бяха преметнати отзад. Използвайки Морено за еталон, Дейвис прецени, че и ръстът съвпада — беше точно един осемдесет и пет. Това определено беше изчезналият командир. Не беше някой, представящ се за него, нито друг пилот, съгласил се да поеме този полет вместо Рейна. Беше си Рейна и стоеше на изхода, готов за полет.

— Да, това е Рейна — чу се глас зад гърба му. Любопитството бе надделяло в Маркес.

Без да се обръща, Дейвис отговори:

— Това го поставя в самолета един час преди излитане. Оттук нататък не видях как самолетът може да се отдели от гейта без него. А знаем, че е излетял по разписание.

— И какво ни казва това? Че е призрак?

Дейвис кимна, защото в думите на Маркес имаше логика.

— Може би. Ако Рейна е започнал полета, как така не е свършил с него?

Сещаше се за само един начин това да стане. И само за един начин да се провери дали е станало.

Погледна колко е часът и съобщи, че се връща на площадката.

— След малко трябва да се срещнем с Ечевария.

— Извинете ме пред майора.

Докато минаваше през вратата, погледна през рамо и видя, че Маркес се обажда по телефона.

18.

Дейвис скочи от хюито в мига, в който плазовете опряха в земята, и тръгна с енергията от първата нощ. Късата му коса беше полепнала от пот по скалпа му, късите ръкави на ризата му се развяваха под струята на винтовете. Забърза към площадката на катастрофата.

Поредната гръмотевична буря току-що бе утихнала и когато стигна до мястото, карго панталоните му бяха подгизнали от коленете надолу. Беше дошъл да огледа крилата и започна от дясната страна. Целият блок бе частично отделен, все още свързан към фюзелажа с повреден основен лонжерон. След падането крилото бе легнало на земята с цялата си долна страна, което не го устройваше. Прехвърли се на лявото крило — то бе изцяло отделено и бе подпряно на ствола на едно паднало дърво. Долната му страна се виждаше през десетсантиметрова пролука, а на Дейвис му трябваше повече пространство.

Попита работещия наблизко екип дали разполагат с крик. Отговориха му, че имало, но никой не знаел къде е. Подобни усложнения възникваха често в суматохата около разследването на въздушни катастрофи — най-различни инструменти преминаваха от едни ръце в други, а понякога се забравяха в заминаващ камион и следите им се губеха за седмици. Двайсет минути Дейвис безуспешно търси крика. На границата на търпението си видя дебела гредка и прецени, че ще му свърши работа.

Самолетните конструкции са изненадващо леки, а крилата в частност са едно от чудесата на инженерната мисъл. Крилата на повечето самолети се наричат „мокри“, което означава, че в тях е вграден резервоар за гориво. Когато резервоарът е празен, основната конструкция тежи малка част от максималната товароподемност. Дейвис реши, че крилото на този ARJ — десетина метра алуминий и композитни материали, примерно километър и половина жици, две гуми и десетина силови хидроцилиндри — тежи към половин тон. За

щастие, понеже крилото вече лежеше на земята, той трябваше само да повдигне единия му край на половин-един метър, колкото да получи достъп до долната му страна. Но дори това усилие изискваше помощ.

Той така и не бе изпълнил обещанието си за кашон ром, затова изключи повикването на армията. Вместо това се обърна към двама в униформа на ВВС — те бяха част от контингента на Маркес, — които товареха камион с багажа, изваден от смачкания товарен отсек.

— Момчета, бихте ли ми помогнали? Трябва да повдигна това чудо. — По-едрият от двамата, тъкмо онзи, от когото Дейвис се нуждаеше, го погледна неразбиращо, защото явно не знаеше английски. За щастие вторият, тънък като клечка и отчаяно нуждаещ се от какъвто и да било зъболекар, се обади:

— Да, сеньор, ще ви помогнем.

Почвата бе мека и хлъзгава, така че им отне десетина минути да намерят подходящ за опора камък и да уточнят под какъв ъгъл ще повдигат. След това Дейвис и едрият натиснаха с комбинираното си тегло, гледайки с тревога как дебелият греда започва да се огъва. Крилото започна да се издига, а дребният подпъхваше под него здрава метална кутия за инструменти. След двайсетина минути, когато и тримата бяха целите в пот, предният ръб на дясното крило бе подпрян на шейсет сантиметра над земята. Кутията за инструменти бе сменена с циментов блок, взет от камиона, и Дейвис обяви задачата за изпълнена.

Благодари на двамата, като се постара да запомни чиновете и имената им, бродирани на нагръдните джобове на ризите им. Щеше да спомене пред Маркес, че са му помогнали, макар да не бе сигурен това похвала ли ще им донесе, или мъмрене. Щастливи, че са се отървали от него, двамата се върнаха към недовършената си работа с разчистването на багажа на пасажерите.

Дейвис се огледа и видя, че е сам. Точно това му трябваше. Онова, което искаше да провери, не бе нищо особено, но все пак той предпочиташе да го направи без въпроси от страна на хората от екипа на Маркес или полицейския контингент на Ечевария. Легна по гръб и подобно на автомеханик пред повдигнат на крик „Буик“ се избута с крака под него, докато тялото му не изчезна изцяло под крилото. Беше тъмно и Дейвис усещаше студената лепкава кал и мократа трева по

гърба си; въздухът бе наситен със земната миризма на прясно разровена пръст.

На метър навътре се натъкна на бордовата врата на нишата за прибиране на колесника — квадратно парче алуминий със страна шейсет сантиметра, частично откъснато от пантите и висящо под четирийсет и пет градуса. Втората врата — извънбордовата — оставаше подравнена в долната повърхност на крилото. Дейвис се хвана здраво, издърпа със сила панела и изви ръка, за да бръкне в джоба си за фенерче. След малко вече имаше онова, за което се бе заврял чак тук — добър поглед към колелата.

Основният колесник на ARJ-35 е стандартен — титанова греда, поддържаща блок от две колела. Гумите са подобни по размер на гумите на средно голям джип, като основната разлика иде от категоризацията за използване при значително по-висока скорост. Дейвис виждаше колелата съвсем ясно, така както и спирачката и антиблокиращата система, и всичко изглеждаше точно както трябваше да изглежда. Но имаше и нещо, което *не трябваше* да е там.

Беше вплетено в клапаните и задвижващите механизми. Висеше от силовите стойки и хидравличните маркучи като украса по коледна елха. Имаше и кал, спечена симетрично по гумите и блока на колесника. Точно симетрията бе най-важна тя означаваше, че няма набита вследствие на удара пръст, следователно колесникът е бил прибран и колелата не са се въртели. Той насочи лъча нагоре в кухнята за колесника и видя по металната стена издайническите пръски от кал и смляна трева. Две перфектни надлъжни дъги по стоманата, покрита със зелен грунд.

Точно както се бе надявал.

Завря се още по-навътре под крилото, така че на открито останаха само краката му от глезените надолу. Бръкна в джоба си, за да извади телефона, помъчи се да избере подходящ режим на фотоапарата и се увери, че светкавицата е включена. Направи десет снимки и се наместваше за най-добър ъгъл за последната, когато усети някой отвън.

— Какво правиш? — попита дрезгав глас.

Дейвис извъртя глава и видя черен ботуш със следа от одраскване на тока във формата на полумесец.

— Разследвам.

Ботушът се завъртя в пълен кръг.

Дейвис върна вниманието си към снимането и тъкмо се готвеше да направи снимката, когато се замисли над случилото се: „Защо направи пълен оборот?“ Погледна отново. Ботушът бе изчезнал. И тогава чу глух удар по крилото над себе си.

— Хей! Махай се оттам...

Крилото се залюля и Дейвис успя в последния миг да прибере лакти до тялото си и да обърне ръце с дланите нагоре, когато всичко над него се премести. Двете самоделни подпори се събориха и крилото се стовари върху него...

19.

Дейвис подпря лакти под прав ъгъл, за да поеме с длани удара на крилото. Тежестта бе смазваща и заби лактите му в меката пръст, но ръцете му издържаха, макар едно от колелата да висеше на сантиметри от носа му. Краката му затърсиха опора, докато търсеше начин да се измъкне, но бе прикован под крилото, неспособен да помръдне като щангист на пейката под непосилна за него тежест.

— Помощ! — извика той. Опита се да си спомни испанската дума, а междувременно крилото започна да пружинира нагоре-надолу. Представи си как мъжът с черния ботуш подскача над главата му с всички сили.

Крилото вибрираше като взривена сграда, колебаеща се в коя посока да рухне. Ръцете на Дейвис бяха на път да се подгънат. Колко бе предположил, че е? Половин тон, плюс тежестта на един мъж... вероятно сега издържаше поне половината на тази огромна тежест. Но най-лошо бе движението и хаотичното клатене.

Усети вътрешен прилив на сили. Беше реакция не на трийсетте секунди върховно усилие, а по-скоро на трите дни гняв и безсилие. Вълна на неизпитвана досега ярост се надигна у него. Ръцете му се задвижиха, отначало бавно, но все по-неумолимо. Крилото започна да се повдига, но ботушите над него затропаха още по-силно. Усети пауза в мига преди ръцете му да се разгънат във вертикално положение. Пое дълбоко дъх и преодоля последните сантиметри, за да изправи ръцете си в максимална степен. И в този момент всичко се промени. Тежестта олекна и той чу бързи крачки да се отдалечават през храстите. И да заглъхват.

„И какво, по дяволите, да правя сега?“

Ръцете му бяха изпънати, крилото беше застинало на шейсет сантиметра над него.

— Помощ! — отново извика той.

Ръцете му затрепериха безконтролно и Дейвис разбра, че може да издържи така още само няколко секунди. Помисли да се претърколи

настрани, но всяко движение щеше да накара капана, в който бе попаднал, да се срути върху него. Ако изгубеше опората, ако се поколебаеше дори за миг, щеше да свърши смачкан като яйце под чук.

Лявата му ръка започна да поддава и той размърда рамене, за да спечели още няколко секунди.

И изведнъж... спасение!

Някой застана разкراчен над краката му. Чу се изпъшкване и тежестта над него изведнъж намаля наполовина. Дейвис продължаваше да държи ръцете си изпънати, но с олекването вече можеше да се плъзне бавно навън. Видя някакъв мъж, подпрял гредата с рамо. С едно последно върховно усилие Дейвис се измъкна и се претърколи. Краката му подкосиха мъжа над него и крилото се стовари на земята, като одраска скалпа му по пътя към земята.

Дейвис задиша дълбоко. Проснат до него на застлания с папрати под на джунглата бе Паскал Делапорт.

— Само проп^[1] може да се окаже в такава situation difficile — каза французинът. Говореше за онзи ръгби пост, за който най-важните изисквания са габарити, сила и най-вече здрав череп.

— Всъщност... да, там обикновено заставам аз.

— И какво правехте отдолу?

Дейвис едва не каза: „Разследвах“. Вместо това впери поглед в ботушите на Делапорт. Бяха кафяви. Завъртя пръст в широк кръг и попита:

— Видяхте ли някой друг наблизо? Някой, който да се отдалечава забързано?

Делапорт сви рамене.

— Не. Пиех вода до палатката и ви чух да викате за помощ.

— Благодаря, че се отзовахте.

Подадоха си ръце и се вдигнаха, както би станало на игрище за ръгби. Крилото се бе опряло плътно в земята и Дейвис остана загледан в него за един дълъг момент.

— Телефонът ми остана там отдолу... правех снимки.

— Следващия път потърсете помощ. Бяхте в крайно опасно положение.

— Това някак ми се удава. — Дейвис раздвижи ръцете си и усети, че започва да ги чувства пак. — Вода ли казахте, че имало при палатката?

— Дори е студена.

Под сянката на палатката Дейвис се опита да се успокои окончателно. Извади от хладилния сандък пластмасова бутилка вода и започна жадно да пие. Продължаваше да раздвижва ръцете си в кръгове. Скалпът му бе одраскан и когато прокара ръка по него, усети, че оттам се стича струйка кръв. Огледа палатката и всяко лице в нея, като търсеше погледи, които да го отбягват. Вслуша се в гласовете, мъчейки се да разпознае онзи, който го бе попитал какво прави.

„Разследвам.“

Такава бе мисията му преди три дни, когато бе пристигнал тук — процес, който му бе еднакво познат и удобен. „Разбирам причината, намирам дъщеря си.“

Само че не бе станало точно така. Съвсем не.

След три дни разследване той не се бе приближил до откриването на Джен. Само бе научил къде тя не е. Беше разбрал и че някой в Щатите го използва, както вероятно използва и Лари Грийн. Използва ги като фигури в някаква настолна игра. Нямаше представа с каква цел е всичко това, но очевидно ставаше дума за нещо важно, след като някой се бе опитал да го убие.

Отпи поредната голяма глътка и в същия момент усети тектонично разместване в съзнанието си. Задачата му в Колумбия вече не бе да разследва самолетна катастрофа. А може би и никога не беше била. Беше дошло време за нов подход в издирването на Джен.

Доизпразни бутилката и я смачка с ръка. По пътя към кошчето за боклук регистрира шестима мъже под палатката и двама навън. Погледна ботушите на всички, но не видя онези, които го интересуваха.

Снимките се регистрираха на компютрите на Джи Стрийт минути след като Дейвис ги бе направил. Мъжът и жената извикаха изпълнителния директор в офиса си — новата директива бе всичко от Колумбия да му бъде докладвано незабавно.

Странд влезе през вратата след секунди.

— Какво имате?

Всички разгледаха внимателно снимките, но никой не знаеше какво да търсят в тях. Явно ставаше дума за някаква част от разбития самолет, снимана от различни ъгли. Валцован метал, тръби и пръст. Две затънали в тревата колела.

— Това ли е всичко? — попита Странд.

— Да, сър — отговори жената. Джиписес връзката потвърждава, че снимките са направени на площадката на инцидента.

Странд я изгледа унищожително.

— Е, това беше бисер на съобразителността.

Коментарът увисна във въздуха, докато не проговори мъжът:

— Не е използвал телефона си за обаждане от двайсет и четири часа.

Странд премести погледа си към отрупаната с оборудване и кабели маса и вече малко по-деликатно попита:

— И как да разбираме това?

— Ами... използва телефона си за снимане, така че знаем, че го носи на площадката.

— Какво необичайно има в това?

— Привидно нищо — обясни мъжът, — но вчера забелязахме, че прекара в стаята си необичайно дълго вечерта. Не уловихме нищо през микрофона, а камерата през цялото време остана насочена към тавана. Решихме, че е заспал. Но... възможно е да е излязъл.

— Не сме сигурни в това — възрази жената, продължавайки спора им отпреди малко.

— Мислех, че сме сложили датчик на вратата му.

— Загубихме този сигнал вчера следобед. Изглежда, е забил хотелският компютър. Нямаме нищо общо с това — отбранително подчерта тя.

Мъжът настоя:

— От доста време не е използвал телефона, за да се свърже с началника си в НКБТ.

Странд обмисли този факт.

— Може би защото няма какво да докладва.

— Не, аз определено смятам, че Дейвис е напил нещо — каза загледан в снимките на колелата мъжът. — Тези снимки доказват, че се движи напред. Но държи НКБТ в неведение по въпроса.

След кратко размишление Странд попита:

— И защo да го прави?

Всички обмислиха въпроса и накрая жената отговори с въздишка:

— Има само една причина... Дейвис знае, че някой го наблюдава.

Делакорт изчезна някъде и се появи след десет минути с телефона на Дейвис.

— Нали каза, че е останал под крилото — заяви дружелюбно. — Порових малко и... *voilà!*

Дейвис взе телефона.

— Благодаря. — Използва няколко салфетки от масичката, за да го избърше. Когато натисна бутона за включване, екранът светна за живот. — Изглежда, са ми дали военния модел, с подсилен корпус... сякаш са знаели, че ще изпусна самолет върху него. — Погледна безизразно в обектива на камерата, след което прибра телефона в джоба си.

— Та, какво казваш, правеше под крилото? — попита французинът.

— Искях да разгледам колесника.

— Подозираш механичен проблем?

Дейвис се поколеба.

— Ще ти обясня по-късно. А ти с какво си се захванал?

— Тясната ми специалност е главният фюзелаж.

— Фюзелажът? Не съм чувал някой да споменава за загуба на херметичността.

— Така е — съгласи се Делакорт, — но има много неща, които предстои да се научат. Ние конструираме не само с цел да избегнем инциденти, но и да осигурим оцеляване в най-лошия сценарий, какъвто е случаят. ARJ-35 е относително нов вариант с подобрен дизайн. Структурната цялост разчита на композитното влакно, добавено към металната сплав на силовия набор. Аз се занимавам с анализ на степента на съхранение на корпуса след разбиване, за да видя дали разбираме физиката на разбиването толкова добре, колкото се надяваме.

— Успех в това начинание. Но това оставя на мен трудната част — да разбере защо изобщо самолетът се е разбил.

— Не ти завиждам — каза Делакорт. — Напоследък това все често е човешка грешка, което обаче е много трудно да се докаже.

— По-трудно е, отколкото си представяш.

— Е, трябва да се връщам на работа. Смятах да взема следващия полет за Богота, но ми съобщиха, че хеликоптерът няма да излети заради лошо време. Чакат ни часове до следващия полет и дотогава вече ще има опашка, така че ще са нужни поне няколко совалки, преди да си осигуря място. Може би ще се видим по-късно вечерта.

— Да.

Делакорт се обърна, за да тръгне.

— Паскал...

Французинът го погледна.

— Още веднъж ти благодаря за помощта.

Делакорт махна приятелски с ръка и тръгна към разпръснатите отломки.

Дейвис погледна притъмняващото небе, което явно бе замислило да им усложни работата поне още веднъж този следобед. Мисълта да седи в джунглата още четири часа не му допадаше. Беше намерил онова, за което бе дошъл, а с него имаше и нова теория. Лошото бе, че тази теория предлагаше само частично решение. За да стане завършена, му трябваше помощ, каквато нямаше да получи тук, на терена, а още по-малко от хора като Маркес или Ечевария. Трябваше да говори със Соренсен.

А това означаваше да се върне в Богота максимално бързо.

[1] Един от двамата играчи от двете страни на играча в средата на предната линия (стълбове, пилиери). — Б.пр. ↑

20.

Дейвис отвори втора бутилка вода. Улови се, че гледа камиона с багажа. Двамата души, помогнали му да повдигне крилото, още бяха там и тъкмо вдигаха задния капак. Явно бяха завършили с изпразването на товарния отсек, а това означаваше, че камионът скоро ще се отправи към цивилизацията. Той тръгна към тях и когато се приближи, спря на няколко крачки и погледна ботушите им. После, удовлетворен, попита:

— Момчета, към града ли потегляте?

— Si, con los equipajes — отговори кандидатът за ортодонтско преобразяване. Изведнъж английският му стана не толкова гладък и Дейвис разбра, че се опитват да се измъкнат, преди да ги е хванал за някаква работа. За щастие разбра важната дума в отговора на мъжа, понеже вече я бе виждал в терминалите по летищата.

— Окей, тръгвате с багажа. За колко време ще се приберете?

— Два часа... три. Зависи.

„Тук винаги зависи“, помисли Дейвис.

— Имате ли нещо против да пътувам с вас? Хеликоптерът ще закъснее много, а аз трябва да се прибера възможно най-рано.

Двамата колумбийци размениха скорострелно няколко думи, чийто смисъл остана напълно скрит за Дейвис. Накрая англоговорещият каза:

— Да, окей. Но ще трябва да пътувате отзад.

На Дейвис кабината му изглеждаше достатъчно голяма, за да побере четирима, но автостопът си беше автостоп. Така че се съгласи:

— Става.

Двамата тръгнаха към кабината, а Дейвис праметна крак през задния капак... и изведнъж спря.

— Кажете ми нещо...

Войниците замръзнаха.

Той посочи с пръст нахвърляния отзад багаж.

— Това тук вече претърсено ли е?

— Не мисля, сеньор. Вчера докараха кучета, за да душат за наркотици, но те не намериха нищо.

И преди Дейвис да се сети за още нещо, двамата се качиха в кабината.

Дейвис се прехвърли през капака и се приземи сред багажа. Каросерията бе скрита под зелено брезентово платнище, закачено в четирите ъгъла в неудачен опит товарът да се предпази от слънцето и дъжда.

Камионът потегли и след десетина секунди Дейвис съжали, че не си бе извоювал място отпред. Пътят бе ужасен, амортизьорите сякаш подчертаваха всяка неравност, а вибрациите на двигателя се предаваха право в костите му. Слънцето излезе иззад облаците. Камионът се носеше по извиващия се път между две стени от плътна зеленина.

В предната част на платформата бяха хвърлени две назъбени парчета метал — ако не грешеше, това бяха частичните останки от опашката и носещата гредка на задната половина. Останалото бе безразборно нахвърлян багаж. Дейвис седна стратегически в средата на стигащата до коляно купчина куфари и пътни чанти. Камионът подскачаше лудешки, но Дейвис улови ритъма и успяваше да запази равновесие, държейки се със само една ръка за канатата. Никога досега не бе разглеждал веществени доказателства в каросерията на движеща се машина. Но не за първи път се намираше сред купчина багаж, който никога нямаше да бъде потърсен от собствениците си.

Всъщност Дейвис гледаше около осемнайсет багажа с различна форма и големина. Започна отзад напред, поглеждайки първо стикерите. Системата за проследяване на „Так Еър“ печаташе името на всеки пасажер върху сгъваем лепящ се стикер в общоприет за авиолинииите формат. Дейвис съпоставяше всяко име със списъка на пасажерите, който вече бе запомнил. Сравняваше тази информация и с имената и адресите, оставени от самите пасажери в специалните джобове на багажите им за целта. Всички съвпаднаха с изключение на един, който бе с често срещано фамилно име — явно жената бе взела назаем куфара от роднина и бе пропуснала да смени информацията със своята.

Намери чантата на Томас Мълиган в центъра на купчината. Отдели я встрани и продължи с останалите. Стомахът му се сви на топка, когато видя чантата на Джен — тя едва се познаваше. Беше

кална и със скъсан цип. Подмина я, защото личните вещи на дъщеря му нямаха никаква стойност за разследването. Или поне така смяташе той.

Когато стигна до предната част на купчината, се увери, че Мълиган е чекирал само един багаж. Освен това не намери багаж на името на Кристин Стюарт, което бе любопитно. Върна се и взе куфара на Мълиган, който бе доста лек. Сложи го легнал върху останалия багаж. Дръпна ципа и отметна горнището.

Отначало не видя нищо интересно. Няколко чисти ризи, изгладени панталони, обувки. Но като разрови по-надълбоко, Дейвис напипа нещо познато. Под сгъната и закопчана догоре риза, скътан в самия център на багажа, лежеше кобур за през рамо с оръжие в него. Дейвис нямаше никакво съмнение, че това е служебният пистолет на Мълиган — полуавтоматичен „Зиг Зауер“. Имаше и два резервни пълнителя, заредени. Дейвис остави пистолета, където си беше, и продължи да рови по дъното на куфара. Намери несесер за бръснене, туристическа ютия, дезодорант — все неща, които един командирован бизнесмен би взел. Камионът изведнъж пропадна в кошмарна дупка и Дейвис излетя във въздуха. Падна обратно на коляно и се замисли какво да прави. Изкушаваше се да вземе зигзауера и да го пхне под колана си. Беше сигурен, че багажът се е разминал с предварителния оглед. Ако го бяха направили, екипът на Маркес щеше да е намерил оръжието и щеше да го е прибрал на сигурно място.

Неохотно се отказа от мисълта да задържи пистолета. В разгара на разследването въоръжаването с откраднати улики щеше само да внесе ненужни усложнения.

Но намирането му отговаряше на един въпрос — ако Мълиган бе на борда, за да защити Кристин Стюарт, защо не го бе направил? Сега Дейвис знаеше. Мълиган бе пренасял оръжието си в чекиран багаж вероятно защото колумбийските власти не му бяха разрешили да го остави в себе си. Това на свой ред поставяше нов, по-важен въпрос: кой бе знаел, че Томас Мълиган ще е на борда на конкретно този полет? Едва ли беше случайност, че единственият застрелян пасажер бе невъоръжен агент на ТС.

Затвори ципа на куфара и го хвърли обратно върху купа. Облегна се и се опита да намери удобна поза, но подскачанията на камиона правеха това невъзможно. Насили се да затвори очи и се замисли за

Джен. После мислите му се прехвърлиха върху калта и тревата по блока на колесника и пистолета в куфара. След това се сети за липсващия пилот и тримата убити, единият от които оставаше загадка. Но докато двутонният камион го подхвърляше немилостиво, мислите му неизменно се връщаха към една все по-голяма мистерия.

Коя, по дяволите, бе Кристин Стюарт?

Стигнаха в Ел Сентро малко преди шест вечерта. Шофьорът паркира пред малък склад, който бяха наели, за да съхраняват в него багажа. Дейвис благодари на двамата, че са го докарали, и влезе в централния корпус.

Маркес беше зад бюрото си. Дейвис се поколеба, но продължи покрай вратата му към компютърната зала. Единственият човек там бе млада жена в екип за работа в джунгла, която се преструваше, че не го забелязва. Дейвис отиде при копирната машина — голям офис модел на „Ксерокс“, чийто панел за управление светеше подканващо в зелено: „Готов съм, използвай ме“. Дейвис не му обърна внимание. Взе кошчето до машината и го вдигна високо.

Младата жена стана и припряно излезе от залата.

Въпреки всичките си усилия да се модернизира, Колумбия, или поне Богота, така и не бе възприела практиката на рециклиране. Дейвис обърна кошчето и по линолеума се посипаха най-различни отпадъци. Кенове от безалкохолни напитки, опаковки от храна, топчета опаковъчен стиропор и най-вече хартия. Кошът бе голям и Дейвис подозираше, че не е бил изпразван от началото на кризата. Не трябваше да е Холмс, за да досети кои документи ще се окажат на върха на преобърнатата купчина.

Започна да ги преглежда един по един. Седмият се оказа онова, което търсеше. Той го взе и отиде в офиса на Маркес.

— Трябва да поговорим — каза, като влезе, без да почука.

Видимо измъченият полковник го покани със знак да седне.

— Намерихте ли нещо полезно на площадката?

— Всъщност искам нещо от вас. Искам да видя данните от черната кутия. Разполагаме ли вече с тях?

Лицето на Маркес потъмня. Той стана, отиде до вратата и внимателно я затвори. Това бе различен Маркес от онзи, който бе

посрещнал Дейвис на летището. Изглеждаше някак по-крехък и изражението му бе като на болен от коварна болест, който очаква всеки момент да му мине магически. Човек на смъртен одър.

— С кутиите има проблем.

— Какъв проблем?

— Разбрах за него едва днес следобед. Техниците казаха, че изтеглената информация е абсолютно неизползваема... както полетните данни, така и аудиото.

Дейвис замръзна.

— Това наистина е проблем! — Нещо го бе глождило през цялото време — в крайна сметка кутиите бяха намерени рано в понеделник, а от тях не бе постъпила никаква информация. — При разбиването ли са били повредени?

— Не, и двете бяха взети в перфектно състояние.

— Как тогава е възможно да нямаме данни?

Мъченическа въздишка.

— Оказва се, че поддръжката на „Так Еър“ е свалила и двете кутии два дни преди катастрофата за задължителна профилактика. Когато са ги монтирали обратно, техниците явно са пропуснали да свържат кабелните снопове. И към двете кутии...

Дейвис обмисли чутото и се осмели да предположи:

— В такъв случай разполагаме с данните за полет, състоял се три дни преди нашия.

— Именно.

— Пилотите не са ли били длъжни да проверят тази функционалност по време на предполетната проверка?

— Да, има самотест. И пилотите е трябвало да го изпълнят преди всеки първи полет за деня, съгласно инструкциите за работа в „Так Еър“. Самият тест няма отношение към ежедневната работа. Но съм чувал, че някои пилоти го игнорират...

Дейвис не беше изненадан. Знаеше, че пилотите имат много грижи и невинаги проверяват абсолютно всичко в кабината. А що се отнасяше до така наречените черни кутии, на света имаше само една група хора, която се интересуваше от правилното им функциониране — следователите като Маркес и него.

— Това ни връзва ръцете — безпомощно каза Дейвис.

— Да — съгласи се Маркес. — Аудиозаписът със сигурност щеше да обясни случилото се в пилотската кабина.

Дейвис не беше толкова сигурен. Него повече го интересуваха полетните данни, които щяха да му разкрият курса на самолета преди фаталното му разбиване.

— А успяхте ли да разберете защо не сме имали пингове? Аварийните маяци би трябвало да се включат след катастрофата.

— И това е нещо, което също научих днес. Инспектирахме маяците и се оказа, че единият е бил с паднала батерия. Другият е дефектирал, но не сме сигурни защо. Сигурен съм, че след време ще научим причината.

Дейвис се размърда на стола си.

— Всичко това не ви ли се струва крайно необичайно? Ние тук с вас двамата си блъскаме главите да намерим обяснение за липсващи пътници и изчезнали пилоти. Трима екзекутирани по време на този полет, за бога! Никога не съм имал разследване с толкова ясен криминален момент. А вие сега ми казвате, кършейки пръсти, че някакъв си техник неумышлено е изключил два от най-надеждните източници на информация! На всичко отгоре и двата аварийни радиомаяка са отказали едновременно, което, разбира се, е направило по-трудно откриваемо мястото на разбиването. Каква е вероятността за всичко това според вас?

Маркес не отговори.

— Знаете ли, върнах се преди малко от площадката с камион. Не беше върхът на комфорта, но ми даде време да помисля за някои неща. И не говоря за останките от самолета или профилите на пилотите. Мислех си за вас, полковник.

Маркес седеше неподвижно, лицето му беше безизразно.

— Мислех си колко добре е организирано това разследване. Само едно денонощие след катастрофата вие намерите сграда и я оборудвате с работещи компютри, свързани към света. Това е много ефективно. Не, това е върхът на ефективността. Лично аз никога не бих могъл да се справя толкова добре. — И Дейвис се наведе напред и сложи на бюрото страницата, която беше взел от коша до копирната машина.

— Какво е това? — попита Маркес.

— Не знам. Някаква процедура за отстраняване на неизправност при архивиране в мрежа на Windows. Предполагам, че е била изтеглена и разпечатана, защото техникът е имал проблем с инсталирането в първия ден.

— И това е важно за разследването ни?

— В никакъв случай. Важното е в долния край на страницата... ето тези ситни букви и цифри. Те са били отпечатани в онази стая миналия петък вечерта. В деня *преди* катастрофата.

Маркес гледаше безмълвно листа.

— Също се замислих как така се случи, че военен патрул е имал учения точно в района на падането на самолета. Голям късмет, нали? Хората започнали да търсят оцелели и дори отцепили мястото на разбиването *преди* хеликоптерът да стигне дотам.

— Какво намекувате? — с равен глас попита Маркес.

— Говорих с няколко войници от патрула. Казаха ми, че не е имало никакво учение. Имало е още два отряда в района, но никой от тях не е бил на учение. Никакви тактически маневри, никакви ориентирания в джунглата. Просто са били пратени там, като на къмпинг... и са чакали самолетът да се разбие едва ли не в скута им.

— Казвате... че съм планирал тази катастрофа?!

Дейвис поклати глава.

— Не мисля, че сте толкова умен.

— Махайте се! — отсече Маркес с омраза.

Дейвис стана, но не тръгна към вратата. Вместо това се надвесил заплашително над бюрото на полковника. Между телата им имаше един юмрук разстояние.

— Дъщеря ми е някъде там и аз ще я открия. Просто не заставайте на пътя ми!

Маркес също стана и изръмжа:

— Съберете си багажа и си вървете у дома! Вече не сте част от това разследване.

— Не съм ви подчинен, полковник, така че никъде няма да заминавам. Можете да изискате отстраняването ми по официалния ред, но това ще ви отнеме много време.

Маркес понечи да каже нещо, присвил очи в цепки, но се въздържа.

След минута Дейвис вървеше целеустремено в топлата вечер, вперил поглед напред. В един момент човекът, с когото се размина, се отмести встрани и долепи гръб до близката стена. Дейвис бе толкова потънал в мисли, че дори не го забеляза.

21.

Дейвис се отби в стаята си и размени сатфона с втория предплатен, който още не бе използвал.

Излезе, без да се бави, тръгна пеша и остави летището и задръстените с трафик пътища към него зад себе си. И в небето ситуацията не беше по-добра — в него се виждаше стигаща до хоризонта верига от бели светлини на захождащи самолети, подредени прецизно на триминутни интервали, както Дейвис добре знаеше. Въздушно задръстване. Проблемите в небето често имаха земни еквиваленти.

Беше мислил надълго и нашироко за Маркес и многото несъобразности около него. Изглеждаше безгрижен и непрецизен. Само че изобщо не бе такъв. Беше от онзи тип хора, които ще използват рецепта за пържене на яйца и ще имат най-грижливо подкастрирания плет в квартала. А колко много нарушения бяха убягнали на острото му око! Това просто беше нелогично.

За втори път от пристигането си в Колумбия Дейвис се улови, че поглежда зад гърба си. Струваше му се безсмислено усилие. Дори да забележеше някого, нямаше как да разбере кого да заподозре в организирането на това следене. Маркес ли? Ечевария? Неизвестния убиец с белязания черен ботуш? ТС? В момента можеше да се намира на бог знае колко радарни екрани — такива, за които подозираше, и други, за които нямаше представа. Беше като да лети в голяма въздушна битка с неутрален самолет, отбягвайки въвличане в двубой и опитвайки се да стои встрани от мерниците на всички останали.

Това беше достатъчно, за да направи от всекиго параноик. Уличните светлини сякаш го следваха по пътя му, а вездесъщите жълти таксито сякаш бяха с един и същи водач. Оглеждаше се на всеки завой, а два пъти дори се върна обратно. Нямаше начин да се загуби — планината на юг бе постоянен ориентир. Над града вече се спускаха дълги сенки. Подмина стара църква с ронещи се стени, на чиято врата бе окачена листовка, канеща всички нуждаещи се от спасение, след

това стигна до величествена като крепост банка, която пък предпочиташе нуждаещи се от кредити. Игнорира всички и набра номера на зетя на Соренсен.

Този път му отговори тя, и то веднага.

— Хубаво е да чуя приятелски глас.

— Хубаво е да чуя твоя, Джемър. Откри ли Джен?

— Не още, но вече определено имам напредък.

— Радвам се. Научи ли нещо повече за агент Мълиган?

— Преди няколко часа му намерих зигзауера. Беше прибран грижливо в куфара му, вероятно защото не е получил разрешение да го носи по време на полета. Как ти изглежда това?

— Нормално. Агентите на Тайната служба имат картбланш да пътуват въоръжени в домашните полети, но самолетите под чужд флаг са друга опера. Все пак зависи от обекта, когото охранява. Мълиган може да е бил принуден да го обяви и да го прибере. А може да е било тактическо решение — не искаш да попълваш цял куп документи, за да получиш разрешение, или е най-добре кротко да го скриеш и да не привличаш ничие внимание. Имай предвид, че само разсъждавам на глас — никога не съм била от онази страна на оградата.

— На мен ми звучи логично — каза той. — Предполагам, че и на Мълиган му се е струвало логично до мига, когато някой е насочил 9-милиметров към него. Виж... трябва ми още една услуга. Този път деликатна.

— Каквато и да е, ще го направя.

— Още не съм ти казал за какво става дума.

Мълчание откъм Вирджиния.

— Благодаря, Ана. Слушай сега... Мисля, че знам кого е трябвало да охранява Мълиган. На полета е имало момиче, на съседното до Джен място.

— Ти ми спомена, че се губят двама пасажери. Да не би това момиче да е вторият?

— Да. Казва се Кристин Мари Стюарт, американска гражданка. — Дейвис отвори портфейла си и извади едно листче. — Записал съм си номера на паспорта й... готова ли си? — Соренсен потвърди и Дейвис й продиктува номера и датата на раждане. — Мисля, че е била в състава на същата стажантска програма като Джен, но не съм сигурен. Това е всичко, с което разполагам. Името говори ли ти нещо?

— Абсолютно нищо.

— Би трябвало да е лесно. Двайсетгодишна, вероятно студентка. Пробвай с Фейсбук или Инстаграм.

— Едва ли ще стане толкова елементарно, но ще опитам, разбира се.

— Има ще нещо — продължи той. — Официално съм тук и докладвам през Лари Грийн от НКБТ. Мисля, че веднъж ви запознах.

— Да, запозна ни. Помня, че му изказах съболезнования.

— Е... още продължавам да му късам нервите. Искам да се видите очи в очи и да му предадеш едно съобщение... — И Дейвис й каза какво точно иска.

Соренсен обмисли чутото.

— Джемър, знам стила ти на работа. Но Джен няма да има полза от теб, ако се забъркаш в неприятности.

— Ще внимавам.

Колебание.

— Добре, ще направя всичко по силите ми.

— Точно това ми трябва, Ана.

Складът срещу Ел Сентро беше бивш епицентър на кипящ бизнес за въздушен транспорт и собственост на концерн, който внезапно бе фалирал, след като операция от полицията бе разкрила един метричен тон висококачествен кокаин, опакован в пратки от касети с филтри за аквариуми. Собственикът на компанията се кълнеше, че не знае нищо за никакъв кокаин, както не знаеха и бригадирите на смени, и в крайна сметка за всички се бе оказало най-изгодно да затворят и така да избегнат обвиненията.

Това бе разказаната на Дейвис история, която като нищо можеше и да е вярна. Ако се оставеше културно-историческото наследство настрана, сградата точно срещу Ел Сентро отговаряше на най-спешната нужда на разследването — над декар складова площ, циментов под и покрив, който не течеше.

Пазачът на вратата му махна да влиза веднага щом Дейвис му показа картата си. Дейвис вече беше идвал тук два пъти, затова забеляза, че за последното денонощие складът е започнал да се пълни. Това бяха основно отделили се елементи — антени, върхове на крила,

откъсната облицовка на фюзелажа. Опашката бе докарана почти непокътната и сега стоеше подпряна накриво в ъгъла — емблемата на „Так Еър“ се виждаше отчетливо на чисто белия фон. Най-съществената липса бе на разпадналия се фюзелаж и пилотската кабина. Понеже ARJ-35 бе относително малък самолет, те вероятно щяха да бъдат докарани заедно, макар задачата да изискваше кран и товарна платформа, способна да превози към девет тона товар, обстоятелство, което допълни челно се усложняваше от състоянието на пътищата и отдалечеността на площадката.

Дейвис подмина отломките. Беше тук с конкретна цел и тя нямаше нищо общо с метала по пода. Крачките му отекваха в подобното на пещера помещение, докато се приближаваше към Паскал Делапорт, наведен над хоризонталния стабилизатор в опит да измери нещо.

— Радвам се да видя, че не съм единственият, който се задържа до късно на работа каза Дейвис.

Делапорт се изправи и огъна гръб назад, сякаш се беше схванал.

— Не съм работил на терен повече от година. Човек забравя колко изморително може да е това.

— И облеклото ти не е подходящо — констатира Дейвис, обръщайки внимание на копринената риза, панталоните с бастии и италианските обувки. — Как върви оцеляването на корпуса?

— От видяното досега бих казал, че конструкцията е понесла удара доста добре. Има няколко фрагмента, които още не са открити, но не може без това, нали?

— Да, така е.

— А ти... някакви новини за дъщеря ти?

— Засега не, но не губя надежда.

— Възстанови ли се след случилото се под крилото?

— Мисля, че да — отговори Дейвис и пробно завъртя рамо. — Играл съм ръгби със схванати ръце, откакто се помня... е, най-сетне намерих практическо приложение на това ми „умение“.

Делапорт се усмихна.

— Нужно ми е мнението ти по един въпрос — продължи Дейвис.

— Ще се радвам да съм от полза. Казвай...

— Всъщност бих предпочел да поговорим на друго място, може би на по бира? Наблизо има един добър бар.

— Très bon. Ти ли черпиш?

Дейвис кимна и каза:

— Да. Сега вече знам със сигурност, че си играл ръгби.

Барът се казваше „Ла Писта“, което нямаше нужда от превод. Беше по-тъмен от повечето и в него цареше унила атмосфера, съответстваща перфектно на настроението на Дейвис. Имаше двайсет квадратни маси със столове и десет високи столчета покрай бара. Половината от местата бяха заети от работници и две сервитьорки ловко сновяха сред тях. Стилът, както можеше да се очаква, бе свързан с авиацията. Над стойката за напитки бе окачено дървено витло, а стените бяха украсени със снимки на стари самолети.

Носът му улови специфичния аромат от месо на скара, а после той забеляза и навлизания през отворената врата дим.

Настаниха се в края на бара точно срещу снимка на DC-3 и в съседство с побелял старец, който им кимна и продължи шумно да сърба от купичката супа.

— Летял съм на такъв. — Дейвис кимна към снимката.

— Трудно ли беше кацането? — поинтересува се Делапорт. — Чувал съм, че самолетите с опасно колело изискват различна техника.

— Имах своя техника — отговори Дейвис. „Техника без използване на колесника“. Но сега и времето, и мястото бяха различни. Поръча dos cervezas на любопитния барман, на когото сигурно рядко се случваше да обслужва двойки почти двуметрови мъже от Северното полукуълбо. Бирите се появиха моментално, доста добре охладени в изпотени бутилки.

Двамата следователи си казаха santé и първата голяма глътка на Дейвис беше както винаги жадна. Не беше пил бира четири дни, което бе своеобразен рекорд, но и удовлетворението липсваше. Уговори се с бармана да купи кашон ром и макар че от магазин със сигурност щеше да му излезе много по-евтино, барманът прие плащане с кредитна карта, така че сега от изпълнението на обещанието му го делеше само пренасянето на кашона през улицата.

Сега вече можеше да говори с Делапорт.

— Имам теория за катастрофата, но ми трябва малко информация за ARJ-35, за да бъде потвърдена.

— Каква информация?

— Отнася се до техническите характеристики на самолета. Не се притеснявай да отбелязваш слабите места. В момента с полковник Маркес сме на свършено различни позиции и аз със сигурност бих искал да чуя безпристрастно мнение.

— Нали не забравяш, че съм инженер, а не обучен следовател?

— Още по-добре.

След разговора със Соренсен Дейвис бе взел телефона със себе си, така че сега го извади и започна да показва снимките, които бе направил.

— Ето какво открих под онова крило, преди да се стовари върху мен. — И започна да прехвърля от снимка на снимка, преди да стигне до нужната. — Какво виждаш?

— Блока на колесника.

— Друго?

— Откъсната трева и пръст.

— Точно. Сега... ВТА изработват вратичките за колесника на този самолет, нали така?

— Разбира се.

— Сигурно ли е, че досега установеното потвърждава, че колесникът е бил прибран при удара на самолета? Лостът за колесника в кабината е бил вдигнат, заключалките на блока са били задействани и няма поражения от забиването върху въжето и опорите?

— Потвърждавам — каза Делапорт. — При удара на самолета в земята лостът е бил нагоре. Да не би да те притеснява как тази трева и пръст са попаднали в блока?

— Точно това ме притеснява.

Делапорт насочи вниманието си към бирата и реагира с типично за галите свиване на рамене.

— Самолетът се е плъзгал в тропическа гора и е възможно вратичките на колесника да са се отворили за кратко от сътресението, което да е довело до подобно замърсяване.

— Нека да изясня — настойчиво продължи Дейвис. — Не ме вълнува толкова самото наличие на трева и пръст в колесника. — Увеличи снимката. — Тази трева обвива колелото, а пролуките в спирачките са набити с боклук. При типичното рулиране по асфалтова или бетонна писта това пространство се излъсква до метален блясък

вследствие триенето на спирачките. А тук — той посочи дъното на нишата за колелото — виждаш типичното разпръскване на кал. Две дъги, по една за всяко колело. Единственият начин да се получи такава картина е от въртящо се колело, чиято центробежна сила изхвърля рядка кал.

Делакорт се облегна на столчето.

Дейвис изключи телефона и го прибра в джоба си.

— Да не намекваш, че самолетът е кацал на друго място? — попита французинът. — На стара и лоша писта?

— Това би отговорило на доста въпроси.

— Включително какво би могло да се е случило с дъщеря ти?

Дейвис се поколеба.

— Не го изключвам.

— И къде може да е кацнал?

— Ето, тук се надявах на помощта ти. Да ми кажеш доколко е пригоден този самолет за кацане на мека писта.

Делакорт се намръщи.

— Не... Този самолет не е конструиран за кацане на „меки писти“, както се изразяваш. Двигателите са монтирани твърде ниско. На трева или дори утъпкана пръст ще има много висока опасност от всмукване на чужди предмети във вентилатора на втория контур.

— Аз знам, че не е конструиран за това, но... възможно ли е?

Французинът продължаваше да се мръщи, вече малко озадачено.

— Самолетът си е самолет. Ако теренът е в относително добро състояние и ако пистата е достатъчно дълга... да, защо не.

— Колко дълга?

— Да кажем... поне хиляда метра. По-добре хиляда и двеста.

Дейвис завъртя бутилката в ръката си. Това бе отговорът, който се надяваше да чуе, но той разширяваше неимоверно обхвата на търсенето.

— Ще предложиш ли тази теория на полковник Маркес? — попита Делакорт.

Дейвис въздъхна.

— С полковника вече не си говорим.

— Той изглежда достатъчно компетентен.

— Той е *много* компетентен. Но мисля, че се намира между чука и наковалнята. Чукът са колумбийските ВВС, а това означава, че е

застрашена кариерата му.

— А кое е наковалнята?

Дейвис се поусмихна.

— Не знам... някак странно се получава. Не мисля, че полковникът дори за секунда е допускал сериозно, че това е похищение. Но продължаваше да настоява, че е така, дори и след като стана ясно, че не се връзва с фактите. Сякаш... сякаш печелеше време.

— Или се е опитвал да отклони вниманието на всички от истинската причина.

— Може би — замислено се съгласи Дейвис.

— Какво можеш да направиш?

— Изборът ми е ограничен. Убеден съм, че самолетът е кацал някъде преди катастрофата. Това се съгласува с всичко: веществените доказателства в нишата на колелото, липсващите пасажери, изчезналия командир. Май нямам избор — ще трябва да отида при полковник Маркес и да аргументирам теорията си.

Допиха бирите. Барманът беше професионалист и ги попита ще повторят ли в мига, в който дъната им опряха в плота. И двамата отклониха поканата. Дейвис плати сметката, увери бармана, че ще дойде за рома, и двамата с Делапорт тръгнаха към вратата.

На две крачки от нея чуха първите сирени. Дейвис предпазливо надникна навън и видя полицейска кола да спира с поднасяне на застлания с чакъл паркинг от другата страна на улицата. Двама униформени изскочиха от колата и се затичаха с извадени оръжия към група хора.

22.

Соренсен се върна на работа рано същата вечер, след като повечето хора от дневната смяна вече си бяха тръгнали. Макар по неизбежност Центърът за разузнаване „Джордж Буш“ да работи денонощно, голяма част от служителите са на редовно работно време като счетоводители или банкери. Така че коридорите бяха тихи, а нейната секция — пуста. Това вероятно нямаше никакво значение.

Привидно ровенето ѝ за информация беше безобидно. Трябваше само да идентифицира 21-годишно момиче, заминало наскоро за Колумбия, което на свой ред водеше най-вероятно до два сценария: Кристин Стюарт беше студентка, на която ѝ предстоеше да изкара семестър зад граница, или бе млада жена на мисионерска мисия. Соренсен планираше да знае житейската история на това момиче още преди осем тази вечер, което ѝ оставяше достатъчно време за чаша малбек преди лягане. Ключ бе номерът на паспорта. Той щеше да стане връзката между име и адрес, а оттам базата данни на ЦРУ щеше да продължи към номера на шофьорската книжка, успеха в училище и евентуалните сблъсъци със закона. Ако се наложеше, Соренсен щеше да се върне назад чак до акта за раждане и детските пръстови отпечатыци.

Седна зад бюрото си, влезе в системата и отвори интерфейса към базата данни за по-малко от минута. Основната страница представляваше въпросник, уточняващ цялата налична информация за неизвестния субект, включително снимка на лицето, която можеше да бъде качена и въведена за разпознаване. Соренсен въведе онова, с което разполагаше — пълното име, номера на паспорта и датата на раждане на Кристин Стюарт, — и натисна бутона за търсене. Компютърът се поколеба по-дълго от обичайното, докато смилаше заявката. Отговорът, който накрая се показва на екрана, бе такъв, какъвто тя виждаше за първи път. В действителност дори не бе знаела, че подобен отговор съществува:

ОПИТ ЗА НЕОТОРИЗИРАН ДОСТЪП

— Какво, по дяволите...? — прошепна тя.

Обмисли дали да не повтори опита, но се поколеба над входната страница, в която всички попълнени полета вече бяха изчистени. Подозираше, че и вторият опит ще завърши по същия начин. Беше ставала свидетел как основният сървър излиза от строя и често бе въвеждала невалидни по една или друга причина заявки. И бе виждала различни реакции, но никога такава. *Опит за неоторизиран достъп.* Беше използвала същата система за проучване на терористи, финансисти от Уолстрийт, чуждестранни държавни глави и поне един похотлив американски посланик. Но никога досега не ѝ бе отказвано.

Оттласна се от бюрото и обмисли възможностите, с които разполагаше. Ако беше през работно време, можеше да се изкуши да се обади на Мелани Браун — приятелката ѝ в Тайната служба, Чикаго. Обаче Мелани веднъж вече бе рискувала заради нея, а името „Кристин Стюарт“ явно задействаше някаква аларма. Соренсен нямаше никакво съмнение, че отказът за изпълнение на заявката ѝ вече е регистриран и съобщен на когото трябва, и че за него ще стане дума на утрешната оперативка. Но в чий офис? МНС? Държавният департамент? Някаква вътрешна служба на ЦРУ? Беше лошо, че ѝ бяха отказали достъп, но много по-лошо бе, че бе задействала аларма.

Изключи компютъра и след минути вече бе в колата си. Пресече празния паркинг диагонално и бе почти на портала, когато мобилният ѝ иззвъня. Тя погледна номера. Беше непознат. Изчака сигнала да се повтори пет пъти — остър, пронизителен. После намали скоростта и прие обаждането.

— Ало?

— Здравейте, госпожице Соренсен. Трябва да се видя с вас във връзка със заявката ви за търсене на информация от съвсем преди малко.

Соренсен отби към бордюра на паркинга и спря все така диагонално на празните клетки. Форд фокусът ѝ бе осветен от високите натриеви лампи. Внимателно сложи колата на ръчна спирачка, преди да попита:

— Кой се обажда?

— Ще разберете. Трябва да се видим. Моля ви, бъдете във Волта Парк в осем и трийсет. Това е до университета „Джорджтаун“.

Соренсен си погледна часовника. Половин час.

— Не! Девет и половина на западната алея при паметника на Вашингтон.

— Госпожице Соренсен...

Тя затвори и изключи телефона. Който и да бе, ако държаха да се видят с нея, щяха да се съгласят на нейните условия, а това ѝ даваше известен контрол. Даваше ѝ и деветдесет минути да се ориентира в какво се е забъркала.

Дейвис изтича през улицата, но като приближи паркинга, забави ход. Видя служебна кола като на Маркес и малка тълпа около нея. Полицаи си пробиваха път към колата, но като че ли никой не бързаше особено.

Дейвис позна Рафаел, младежа, помогнал му с видеото преди две нощи, и попита:

— Какво е станало?

— Простреляли са полковник Маркес.

— Жив ли е?

— Не мисля — отговори Рафаел.

На паркинга се изсипаха още полицейски коли и Дейвис видя Маркес в рамката на прозореца до шофьорската седалка, точно над герба с лешояда. Полковникът бе проснат върху облегалката на седалката, на гърдите му имаше голямо петно кръв, главата му бе клюмнала. Нямахше начин да е жив.

Като най-висок от зяпачите, Дейвис огледа паркинга над морето от глави. Не изглеждаше по-различен, отколкото преди половин час, когато двамата с Делапорт бяха минали покрай него на път за бара. С една съществена промяна: пет полицейски коли и мъртъв полковник. Дейвис ревизира предишната си мисъл: „Човек, на когото му остават броени дни“.

Отстъпи назад и попита високо:

— Видял ли е някой кой е направил това?

Колата бе наобиколена от поне двайсетима души. Никой не отговори. Той се обърна към Рафаел и го попита:

- Какво точно се е случило?
- Никой нищо не е видял. Всички бяхме вътре.
- Чути ли са изстрелите?
- Не, нищо...

Пристигна линейка и двама парамедици затичаха към колата. Беше им достатъчен един поглед и от забързаността им не остана и следа. След малко един от полицаите започна да разпитва присъстващите на испански. Човекът до него, ефрейтор от ВВС, когото Дейвис бе виждал в офиса, го посочи недвусмислено с пръст.

Дейвис остана на мястото си, принуждавайки полицая да дойде при него. Не се изненада, когато той го хвана за лакътя и му нареди на английски:

- Ще дойдете с мен, сеньор.

Дейвис го изгледа за момент, после погледна обвинителя си.

Заведоха го в тиха стая в Ел Сентро и му казаха да не я напуска. Дейвис се опита да обясни на полицая, че го чакат по-важни неща във връзка с разследването на катастрофата на самолет.

Но вратата се затръшна пред лицето му.

Преди няколко години Соренсен бе започнала магистратура по бизнесадминистрация в университета „Джордж Вашингтон“. Беше сметнала това за добър ход, разширяващ перспективите ѝ в кариерата, едно от задължителните изисквания при кандидатите за израстване в Компанията. Не без известна доза ирония добрите ѝ намерения бяха подкопани от назначение зад граница. Както често се случваше, и то съвсем не само в професионалния ѝ живот, тя се изтегли от програмата само след два месеца. Но макар да не бе спечелила никакви червени точки, които да ѝ се зачетат, бе научила ценни уроци. Сред тях — че библиотеката „Екълс“ е достъпна за всички, отворена е до късно и на втория етаж предлага работа на компютър.

Започна да проучва Кристин Мари Стюарт изключително от общодостъпни източници. След като разгледа проблема от няколко ъгъла, ограничи лова си до двама заподозрени. Едната беше 20-годишна девойка, живееща в Меса, Аризона, която имаше зад гърба си един арест за притежание на марихуана — по-малко от двеста грама — и беше документирано със снимки, че е участвала в поне три конкурса

„Мис Бански костюм“ в различни курорти. Беше пищна блондинка, получила силиконовите си гърди на невръстна възраст. Изглеждаше убийствено с пепитени прашки.

Другата кандидатка бе 20-годишна, но от съвсем друг сой. Тази Кристин Стюарт бе завършила гимназията в Рали, Северна Каролина, с почти най-добър успех от всички. Бе проявила активност в ред извънучебни дейности, беше член на Испанския клуб и отбора по лакрос, после бе получила стипендия от местния „Елкс Лодж“, което — ако се вярваше на написаното под фотографията ѝ — трябваше да подпомогне получаването на диплома по почвознание в университета на Вирджиния. Имаше тъмна коса до раменете и заразителната усмивка на млада дама, решила да завладее света като вихрушка. На снимката от „Елкс Лодж“ се виждаше и майка ѝ, Джийн Стюарт, която вероятно също бе от Рали, Вирджиния.

Соренсен бе убедена, че е намерила момичето, което търси.

Провери колко е часът и видя, че ѝ остават двацет и пет минути до срещата при паметника на Вашингтон. С кого... нямаше представа, но не беше особено обезпокоена. Срещата бе белязана с всички белези на междуведомствената борба за надмощие. Джемър явно се бе набъркал в нечия деликатна тайна операция и сега паралелните ѝ проучвания бяха нагазили допълнително в свещената зона на една или друга агенция в сянка, от онези с трибуквените съкращения, с които вече бе имала вземане-даване. Въпреки това смяташе, че дори среща очи в очи трябва да се провежда на публично място. Съмняваше се, че вече е нагазила необратимо в дълбокото. Едва ли... Не още... Ако случаят беше такъв, срещата нямаше да бъде поискана чрез анонимно обаждане по телефона. Щеше да се проведе в заседателна зала в Лангли по нареждане, което щеше да дойде като търкаляща се надолу канара по стълбата на нейната служебна йерархия. Не, реши тя, срещата под звездите щеше да е абсолютно неофициална.

Докато се надигаше от стола, ѝ хрумна една последна предпазна мярка. С когото и да ѝ предстоеше да се срещне, той вероятно щеше да опита да я сплаши и в най-лошия случай накрая щеше да ѝ се обади прекият ѝ началник с нареждане да престане да се занимава с каквото се бе захванала. Ако това се случеше, тя щеше да се подчини, разбира се... привидно. Защото нямаше да се откаже. Не и докато Джен не бъдеше намерена.

Отне ѝ четири минути на компютъра да намери нужното. Записа си адреса и напъха листчето в чантичката си.

23.

Дейвис изчака в стаята почти цял час, но единствената му компания бяха нерадостните мисли. През десетина минути надничаше полицай, за да провери дали не е започнал да копае тунел през стените от пенобетон на стаята без прозорци. Накрая влезе човекът, когото очакваше да го посети.

— Добър вечер, господин Дейвис — каза майор Ечевария от отдела за специални разследвания на полицията в Богота.

— Не бих казал — поправи го Дейвис, без да става от сгъваемия си метален стол, за да се здрависа с него. — Определено не и за Маркес.

Ечевария придърпа единствения друг стол в стаята, завъртя го обратно и го яхна с лице към Дейвис през разделящата ги маса с пластмасов плот. Стаята за разпит — никакво друго наименование не би й подходило — преди явно беше използвана за склад, така че сега бе буквално задръстена с празни кашони, хартия и кантонерки. Във въздуха се стелеше миризма на тонер и евтин почистващ препарат.

— Та какво се случи? — продължи Дейвис, след като видя, че Ечевария не бърза да започва.

— Точно това съм дошъл да разбера.

— Бил е прострелян.

— Да, три пъти. Много старателно свършена работа.

— Някаква идея кой може да е отговорен?

Ечевария разтри чело с месестия си пръст, като човек в края на изнурителен ден.

— Къде бяхте тази вечер?

Дейвис се усмихна и наклони глава на една страна.

— В часа на убийството? Сериозно ли?

Мълчанието на полицаия даде отговора.

— Бях на отсрещната страна на улицата на бира с инженер от ВТА. Паскал Делапорт. Имаше и барман и съм сигурен, че ако бяхте

проверили, щяхте да откриете поне десет очевидци, помнещи присъствието ни там.

Ечевария кимна.

— В действителност това вече го знам. Но имам проблем — поне двама служители в тази сграда са ви чули да се карате с Маркес не много време преди смъртта му.

— Ние с него спорехме през последните два дни. И това го знаете, също както знаете много добре, че нямам нищо общо със случилото се.

— Кой в такъв случай е отговорен?

Дейвис сви рамене.

— Сигурен съм, че Колумбия, както всяка друга страна, има своите бандити и престъпници.

— И там ли ме съветвате да ги търся? Сред бандитите и престъпниците от гетата? Какво знаете вие за тези хора?!

— Доста. Все пак играя ръгби. Но не говорех за гетата. Не дребен престъпник е застрелял военен офицер, който седи в колата си.

— Значи организираната престъпност?

— Това вече е по-близо. На ваше място бих се замислил над мотива. Кой би имал полза от смъртта му? Може да се окаже, че е уважаван член на обществото, да кажем от ВВС или от кметството... а защо не и от полицията?

Гласът на Ечевария видимо охладня.

— Нека ви го кажа по друг начин, господин Дейвис. Имаше ли някакво развитие в разследването, което би могло да създаде трудности за полковник Маркес?

— Ами... вчера разпердушиних теорията му за похищението. Това може да го е затруднило сериозно.

— А би ли създадо проблем за някой друг?

Дейвис се наведе над масата и се подпря на лакти.

— Ето че зададохте най-добрия си въпрос за вечерта, майоре. Точно това би ме заинтригувало на ваше място. Пред кого се отчита Маркес?

Ечевария се поколеба и за момент Дейвис очакваше от него да му напомни, че *той* задава въпросите. Вместо това Ечевария каза:

— Маркес е придаден към *Команда аеро де комбате 2*. Под командването на генерал Суарес.

— Значи официално Маркес е негов подчинен. А неофициално?

— Не съм сигурен какво ме питате.

Дейвис помълча, после каза:

— Днес открих нещо, което ме навежда на крайно тревожни заключения относно катастрофата.

— Например?

— Не мога да кажа — отговори Дейвис. — Това е привилегирована информация, касаеща текущо разследване.

— Ако мислите така — повиши глас Ечевария, — значи не сте добре запознат с колумбийските закони.

— В такъв случай извикайте адвокат. Или ако не ви харесва, обявете ме за гост на страната^[1]. Виждал съм условията и не е чак толкова лошо. — И Дейвис се поизправи на стола си. — Само че както виждам нещата, никой от двамата ни не може да си позволи загубата на време.

— Тази вечер тук бе извършено сериозно престъпление, господин Дейвис.

— Да, беше убит човек с две невръстни деца и съпруга. Проблемът е, че аз разследвам още по-сериозно престъпление: имам двайсет и едно тела и трима липсващи. — Ечевария не каза нищо и Дейвис продължи: — Много хора изглеждат заинтересувани от тази катастрофа. Още не знам точно кой и защо, но ще науча. Когато това стане, ще го споделя с вас, защото същите хора и мотиви стоят зад случилото се с полковник Маркес. Междувременно, предполагам, разследването ще забуксува за известно време. ВВС ще определят заместник на Маркес... примерно следващата седмица, ако имаме късмет. За нещастие обаче той или тя ще трябва да започнат от самото начало. Ще трябва време да се влезе в курса на нещата, а това означава, че за обозримото бъдеще единственият човек, способен да придвижи нещо напред, ще бъда аз. И не ми пука дали ме харесвате, майоре. Много се съмнявам дали ще си разменим коледни картички този декември. Но за момента... надявам се да разберете, че съм най-добрият ви приятел.

И Дейвис тръгна към вратата.

Ечевария проговори по начин, подсказващ, че го прави през стиснати зъби:

— Още ли имате надежда за дъщеря си?

Дейвис спря на прага и отговори, без да се обръща:

— Определено.

— В такъв случай ви желая успешен лов.

Ана Соренсен бе добре обучен агент на ЦРУ. Като такава имаше навика да отива рано на тайни срещи, за да огледа района и да вземе предпазни мерки. Но тази вечер нямаше време за това.

Стъпи на западната морава край паметника на Вашингтон в 21:33, с три минути закъснение. В действителност имаше две алеи, водещи към самия паметник откъм тази посока — тя не бе идвала тук от доста време, — и тя избра по-близката. Отляво на нея остана Елипсата^[2], а от другата страна — Белият дом. Зад нея беше Мемориалът на Втората световна война^[3], а по-нататък бе отразяващият басейн и паметникът, на който седеше Линкълн, загледан за вечни времена над Потомак.

Дори в този час туристите обикаляха осветения от долу нагоре паметник, снимаха със смартфоните си и качваха снимки към десетките милиони подобни вече съхранявани в уеб базираното хранилище, универсално известно като Облака. Соренсен стоеше на едно от най-сериозно наблюдаваните места на планетата Земя, което, разбира се, бе основната причина да го избере. Видя, че колите на парковата охрана, столичната полиция, а по Конститушън Авеню и коли на окръг Колумбия, са паркирани почти залепени една за друга. Въпреки това изпитваше лека несигурност. Подобна близост до Белия дом означаваше, че наблизо се намира и Тайната служба... най-вероятно именно агенцията, с която ѝ предстоеше да се срещне. Дали не бе дошла сама на вражеска територия?

Без никаква представа за какво да гледа, Соренсен спря на трийсетина метра от обелиска и се престори, че му се възхищава. Увереността ѝ бе възнаградена.

— Госпожица Соренсен?

Тя се обърна и видя среден на ръст мъж, застанал точно зад нея. Беше с добре скроен костюм, макар видимо да не се чувстваше много уютно в него. Късата му коса и квадратната челюст издаваха в него военния.

— Да... А вие сте?

— Джоунс, мадам.

— Джоунс? — с усмивка се осведоми Соренсен. — Това фамилията ви ли е, или малкото име? Или може би единственото... сещате ли се, като Пеле или Боно?

На лицето му за момент се показва усмивка по устав, но бързо умря. Той посочи с дебел и видимо крив пръст на изток.

— Ще имате ли нещо против да се разходим към Мола? Тълпата тук ще ни пречи.

Соренсен се съгласи и закрачиха натам, без да бързат.

— Благодаря ви, че се отзовахте — каза той, когато спряха на светофара на 14-а улица.

— Не разбрах за кого работите.

— Не съм сигурен доколко това има отношение към...

— Обзалагам се, че е Тайната служба — прекъсна го тя. — Извършвах проучване на млада жена на име Кристин Стюарт и моментално бях блокирана. Не ми се бе случвало досега. Няколко минути по-късно ми се обадохте вие и ме повикахте на тайна среща. Малко мелодраматично, ако ми позволите тази оценка. Ако съобща за всичко това на моя супервайзър, не съм сигурна как тя ще...

— Не — прекъсна я Джоунс. — Не работя в Тайната служба.

Соренсен го изглежда умерено изненадана, но ѝ се стори, че е искрен. Светна зелено и тръгнаха да пресичат.

— Името, което споменахте, госпожице Соренсен. Това е колежанка... изчезнала.

— Изчезнала?

— Живеем в епоха, в която децата ни с лекота се забъркват в неприятности.

— От вашата уста изглежда все едно е скочила гола във фонтана на кампуса. Само че тя е била пасажер в самолет, разбил се при крайно подозрителни обстоятелства.

Погледът на Джоунс се изостри за първи път.

— Ситуацията се разследва. Доколкото това касае конкретно вас и вашия работодател, най-добре е да престанете и да оставите на мира Кристин Стюарт.

— Да я оставим на мира? — повтори Соренсен. — Това предполага, че е оцеляла. И ме кара да си мисля, че знаете къде е.

— Всичко е обвито в гъста пелена на несигурност — натърти Джоунс, — за което, мисля, вече ви е известно.

Соренсен не отговори, което бе признание, че е прав в предположението си.

— Имали сте контакт с господин Дейвис, поне така мисля. Доколкото ми е известно, вие сте приятели... в известна степен.

Соренсен не издаде неприятната си изненада, че Джоунс или онзи, когото представляваше, знаят за нередовната ѝ връзка с Дейвис.

— Той е в Колумбия, търси Кристин Стюарт и ме помоли за помощ. Подозирам, че това вече ви е известно. Това, което не знаете обаче, е колко близко е до успеха.

— А вие знаете ли го? — попита той, докато заобикаляха група азиатски туристи.

— Както сам казахте... чуваме се от време на време.

— Мога да ви обещаю едно нещо, госпожице Соренсен. Приятелят ви Дейвис може в крайна сметка да открие какво точно се е случило по време на онзи полет — всъщност ние дори се надяваме това да стане, — но няма никакъв шанс да открие Кристин Стюарт.

— Няма да сте първият, който го е подценил. Дъщеря му е била в същия самолет.

Джоунс спря и я изглежда малко странно.

— Дъщеря му?

Соренсен пък го изглежда критично.

— Е, май се оказа, че знам повече неща от вас, а? Дреболия... която може да се окаже много опасна.

Джоунс напрегнато обмисляше реакцията си. Стоеше на фона на Белия дом, който на свой ред бе изкусно обрамчен от тъмни кестени и дебели клони. Накрая каза:

— Госпожице Соренсен, не мога да ви разкрия кого представлявам, но можете да сте абсолютно уверена, че е човек, който не забравя направените му услуги.

— За какви услуги по-точно става дума?

— За възможно най-лесното нещо на света. Приберете се, изпийте чаша вино и се наспете добре. Отидете утре на работа и забравете за всичко това. Ако господин Дейвис ви се обади, кажете му, че сте стигнали до задънена улица в проучванията си за момичето... което си е истината. Нещата се движат на много по-високо ниво. Моля

ви, повярвайте ми, като ви казвам, че ще е най-добре за всички, ако оставите нещата да се развият без ваша намеса.

— Най-добре за всички? Дори за Кристин Стюарт?

— *Особено* за Кристин Стюарт.

— А ако избира да игнорирам мъдрия ви съвет?

Джоунс въздъхна тежко, като учител, отегчен да се занимава с непокорен първокласник.

— Нека го кажа така. Ако не работехте за ЦРУ, госпожице Соренсен, и ако не бяхте в състояние да започнете възможно най-различна кариера в гражданския сектор... с какво бихте се занимавали?

Тя го изглежда в полумрака.

— Не знам... Никога не съм се замисляла.

— Може би следва да го направите.

И с тези думи фалшивият Джоунс се отдалечи. Соренсен го проследи как се слива с нощния вашингтонски пейзаж... силует на фона на Капитолия, облян в ослепително ярка светлина. Все още не можеше да реши за кого работи този човек и не разбираше връзката с Кристин Стюарт. Бе сигурна обаче в едно: които и да бяха тези хора, бяха уплашени. Ужасно уплашени.

Обаждането бе прието в офиса му на Джи Стрийт само след минути. Онова, което чу, никак не му хареса и президентът на „Група Аламаса“ прекара трийсет минути в търсене на допълнителна информация. Едва след това се обади на Бил Евърс.

— Осъществихме контакт с жената — каза Странд.

— Ще постъпи ли както искаме?

— Трудно е да се каже. Но е ясно, че не става дума за официално разследване. Тя просто помага на приятел.

— Дейвис — досети се Евърс.

— Да.

— Това е добре.

— Най-доброто, на което можем да се надяваме. Защото ако ЦРУ се замесят в историята масирано... можем да имаме сериозни проблеми. Но има нещо, което е изненадващо за нас... — Странд

замълча: знаеше отлично, че Евърс ненавижда изненадите. — Оказва се, че Дейвис има дъщеря и... тя е летяла със същия самолет.

— Какво?!

— Тя е вторият изчезнал пасажер — поясни Странд. — Това обяснява няколко неща. Сега вече наблюдението ни над Дейвис има повече смисъл, особено защо полага толкова усилия. Но за всеки случай направих няколко обаждания. Дейвис работи за Лари Грийн в НКБТ — той е генерал от ВВС в запаса. Изглежда, Грийн е разпознал името на дъщерята в предварителния манифест на жертвите. Проверил, уверил се е, че е тя, и е включил Дейвис в разследването.

Настъпи дълга пауза, през която Евърс обмисляше последствията от наученото.

— Това притеснява ли ни? Искам да кажа... каква е вероятността Кристин да е в един и същ полет с дъщерята на разследващия катастрофата?

— Нищожна — отсече Странд, по аз го обмислих от всеки възможен ъгъл. Просто случайност.

— Случайност? — повтори Евърс повече на себе си. — Просто случайност?

[1] Евфемизъм за „затворник“. — Б.пр. ↑

[2] Парк с елипсовидна форма и площ от 210 декара, южно от оградата на Белия дом. — Б.пр. ↑

[3] Отразяващият басейн — издължен правоъгълен басейн (618x51м), в двата края на който са разположени паметникът на Линкълн (западно), Мемориалът на ВСВ (източно) и още по на изток паметникът на Вашингтон. Това е в западната част на комплекса Национален Мол (национален парк, простиращ се от паметника на Линкълн и Капитолия). — Б.пр. ↑

24.

Към десет вечерта Дейвис се върна в стаята си и намери на вратата бележка от Делапорт:

Имам информация, която ще те заинтересува. Стая
302.

Качи се пеша един етаж, заобиколи сградата и намери стая 302 на задната страна. Вратата беше отворена и Делапорт седеше на стол до прозореца. Стаята бе почти копие на тази на Дейвис, ако се изключеше, че картината на стената бе на църква в мисионерски стил вместо на конкистадор.

— Не е много в стил „Риц“ — коментира Дейвис.

— Бих предпочел всяка друга стая, освен тази — обясни отворената врата Делапорт. — Климатикът ми спря.

Дейвис погледна монтирания на стената климатик. Панелът му за управление беше свален и оттам като преварени спагети висяха жици.

— Май вече си опитал да го оправиш.

— Задрал е моторът на вентилатора... няма никаква надежда. — Делапорт си вееше с туристическа брошура. — В Париж не става толкова горещо.

— Ако си готов да влачиш леглото си по коридора, можеш да спиш в моята стая.

— Не, но благодаря за предложението.

— Видях бележката ти. Каква е тази интересна информация?

— Онова, което каза по-рано за кацането на импровизирани писти — Делапорт вдигна пръст, за да илюстрира прозрение, — ме накара да се замисля за другите възможности.

— Например?

— Ти допускаш, че полет 223 е направил междинно кацане, след като е излетял от Богота и преди катастрофата. Имаме мъртъв втори пилот, както и още един труп, облечен в униформа на командир от „Так Еър“, който още не е идентифициран.

— Да не говорим за сладкаря, който е свършил земния си път като основен пилот.

— Би било голямо предизвикателство, мисля, да се създаде сценарий, свързващ всичко това по логичен начин.

— Меко казано.

Делакорт извади таблета си и продължи да говори, докато въвеждаше нещо в него:

— При огледа на корпуса открих, че някои части остават неоткрити. Разбира се, това не е необичайно при толкова опустошителна катастрофа. Но има една липса, която ми се струва странна. — Той обърна екрана, за да покаже на Дейвис снимка на предната част на фюзелажа. — Основната врата не е намерена.

Дейвис огледа снимката. Беше виждал дупката и дори бе минал през нея веднъж, но не бе отдал особено значение на изчезналата врата.

— Никой не е споменавал, че не са я намерили. Предположих, че се е откъснала и вероятно е намерена в гъсталака.

— Логично допускане. Двата с теб често сме се сблъскали с липсващи врати. Това може да е резултат от евакуация, а понякога се разбиват и премахват от екипите на пожарникарите.

Делакорт беше прав — често се случваше вратите да липсват. Всъщност беше толкова нормално, че Дейвис не го бе сметнал за важно.

Делакорт продължи:

— Салонът на ARJ-35 има четири врати за достъп. Отпред имаме входна врата отдясно на борд — точно липсващата — и съответната ѝ входна врата ляво на борд, която си е на място. Отзад имаме два малки люка за аварийно напускане, по един над всяко крило. В нашия случай те са останали непокътнати... и изобщо не са били отворени. Двете предни врати, естествено, дублират точките за аварийно напускане, макар към тях да няма надуваеми пързалки, каквито нормално има на авиолайнерите.

— Значи липсващата врата... да не искаш да ми кажеш, че някой е оцелял при падането и е отворил вратата като аварийен изход?

— Всъщност искам да кажа точно обратното. Тази врата най-вероятно никога няма да бъде намерена. — Дейвис го изгледа неразбиращо и Делакорт почука по екрана: — Както сам виждаш, вратата е от тип „мидена черупка“, горната и долната половина са хванати с панти за рамката в корпуса. Към долната половина има вградена сгъваема стълба, използвана в малките летища, където няма ръкави или подвижни външни стълби. — Делакорт превключи на друго изображение: — Направих снимки на пантите... тези са на долната половина на вратата.

Дейвис се вгледа по-внимателно. Двете яки панти бяха огънати до точката на скъсване.

— Инспектирах ги много отблизо — обясни инженерът — и мога да кажа, че се сдали курса при огъване.

— Огъване?

— Страхотна сила е огънала вратата и я е откъснала от рамката съвсем чисто. Горната панта е идентична. Намерих и две вдлъбнатини върху водещия ръб на вътрешната част на дясното крило и друга на кожуха на двигател номер едно. Всичко това е в подкрепа на моята теория.

Дейвис най-сетне разбра.

— Казваш, че тази врата се е отворила по време на полета... и е била откъсната от пантите си?

Удовлетворен, Делакорт потвърди:

— Почти сигурно.

25.

Находката на Делакорт променяше картината изцяло. Но и създаваше нови усложнения.

— Окей — каза Дейвис, — значи вратата се е отворила по време на полет. Могло ли е това да причини катастрофата?

— Това бе първата ми мисъл, но не мисля, че става. Вярно, крилото е повредено, но не по начин, който би променил аеродинамичните характеристики. Този самолет няма предкрилки, което би било фактор, способен да повлияе за възникване на нестабилност в случай на повреда. Опашката е по-критична повърхност, но не забелязах там поражения, които се съчетават с отделянето на вратата.

— Двигателят?

— Да, разгледах и това. По външния кожух има вдлъбнатина... бих казал вследствие удар от вратата. Това ме накара да огледам двигателя, и то както компресора, така и турбината. Не открих сериозни ротационни поражения... само плавни изкривявания, каквито би могло да се очакват при удар в гората. — Делакорт помълча, за да даде на Дейвис възможност да смели информацията, после продължи: — Разбира се, това, което ти казвам, е само мнението на един инженер. След време всичко може да се верифицира в лабораторията.

Дейвис поклати глава.

— Би било прекрасно, ако разполагахме с време, но според мен ти си издържал на най-критичния тест — звучи логично.

— Но каква е ползата за теб? Разбираш ли какво трябва да се случи на тази врата, за да се отвори тя по време на полет?

Дейвис разбираше. Беше се случвало — и медиите правеха от това сензации — психически неуравновесени индивиди да отварят вратите по време на полет. Онова, което привидно изглеждаше драматично и застрашаващо, всъщност бе технически невъзможно. Пътническите самолети са херметизирани заради разрежения въздух на големи височини и производителите са се спрели на конструкция със

значителна степен унифицирани технически характеристики, при която е заложено диференциално налягане от около 0,56 кг/см² на круизна височина. Грубо казано, вратата на пътническия салон с височина метър и осемдесет и широчина деветдесет сантиметра се задържа на мястото си по време на полет със сила над девет тона. Дори с помощта на целия си отбор по ръгби Дейвис не би могъл да избути напълно херметизирана врата.

Въпреки това *имаше* начин да се отвори вратата по време на полет, но този сценарий бе във висша степен проблематичен по една много добра причина — той изискваше пълно съдействие от пилотската кабина.

— Пилотите биха могли да разхерметизират салона — каза Дейвис.

— Това е единственият начин — съгласи се Делапорт. — Но защо екипажът ще прави това?

Дейвис се замисли и различни, досега несвързани подробности започнаха да се заплитат.

— Спомни си, че все още не сме решили загадката с липсващия командир Рейна. Да допуснем, че полет 223 е кацнал някъде на затревена полоса, после пак е излетял в някаква посока до разбиването си. Това изисква поне един пилот на борда да вдигне самолета във въздуха и да го насочи по нужния курс. В пилотската кабина намерихме трима. Двама, доколкото ни е известно, дори не са били пилоти. Третият е вторият пилот и той е бил мъртъв, преди самолетът да се разбие. При това, поне според мен, много преди падането на самолета, което означава, че Морено не е участвал в тази схема. — Дейвис виждаше, че Делапорт се мъчи да реконструира за себе си тази картина. — Ако се замислиш, има само един човек, който може да направи всичко това.

— Командир Рейна.

— Именно! Предполагам, че е застрелял втория си пилот, вероятно преди да са направили междинното кацане. Така никой няма да му пречи да смени курса. Когато са кацнали някъде в джунглата, двете момичета са били изведени, а на борда е бил качен трупът, който намерихме на седалката на командира. Облечен в униформа не по негов размер. Всичко това е възможно само ако командир Рейна е получил помощ от някого... от човек, който го е чакал на земята.

— C'est incroyable! — възкликна Делапорт.

— Не е по-невероятно от документите, на които се натъкнах само преди две вечери. Личното досие на командир Рейна е било манипулирано по такъв начин, че антропометричните му данни да съвпадат с тези на мистериозния труп. Делапорт присви очи и Дейвис продължи: — Сигурен съм в това. Майор Ечевария разследва подробностите, но самият факт, че досега не го е опровергал, говори, че съм на прав път. Някой с официален достъп фалшифицира вещественни доказателства. Както се оформя поне за мен, след второто излитане на полет 223 момичетата вече не са били на борда, а командир Рейна е бил в кабината в компанията на двама мъртъвци, вероятно зад заключена врата. Това, което ме измъчва, е самият Рейна — какво се е случило с него? Ти току-що ми даде отговора.

След дълга пауза потресеният Делапорт се досети:

— Искаш да ми кажеш, че е използвал парашут? Възможно ли е това?

— Д. Б. Купър е мислил така. — Празният поглед на Делапорт подсказа на Дейвис, че споменаването на легендарния похитител е останало неразбрано. — Това е станало през 70-те. Един тип отвлякъл „Боинг 727“ и заявил, че на борда има бомба. Самолетът кацнал, а докато чакал, Купър си поръчал два бърбъна и вода, дори платил за тях и дал бакшиш на стюардесата. След като получил откупа, освободил пасажерите, самолетът излетял и се насочил към планината Каскейд, източно от Сиатъл. Купър си свалил вратовръзката, преметнал на раменете си парашут, заповядал на пилотите да разхерметизират самолета и да спуснат стълбата при опашката. После скочил.

— Да — сети се Делапорт, — сега си спомних. Така и не го открили.

— Вярно. Но каквото и да се е случило по-нататък с Д. Б., той поне доказва моето предположение.

Делапорт все още имаше проблем с картината:

— Рейна убива втория си пилот и каца на отдалечена полоса, където момичетата са свалени? След това излита отново, разхерметизира самолета и скача с парашут, оставяйки машината на произвол?

— Да, в кабината остават само мъртвият му втори пилот и труп, който е бил качен на борда, докато са били на земята — това избягва

несъответствията в броя на трупове и би сработило прекрасно, ако разбиването е било последвано от експлозия и пожар. След като Рейна е скочил, за пасажерите е останала последна надежда — сладкарят, който разбил сам или с чужда помощ заключената врата на кабината и опитал да спаси всички. Не успял да го направи, но поне задържал машината достатъчно дълго във въздуха, за да ѝ свърши горивото, и може би накрая се е опитал да снижи плавно, което не е спасило никого, но е запазило за нас достатъчно вещественни доказателства.

— Искаш да кажеш, че Рейна е пожертвал цял самолет, пълен с живи хора? Как може един пилот да направи подобно нещо?

— За морал ли ми говориш? Нямам представа. По-същественият въпрос е *защо* го е направил.

Делакорт го погледна откровено критично.

— Честно казано, никога досега, в никое мое разследване, не съм чувал толкова поразителна теория.

— И аз — съгласи се Дейвис. — За нещастие това е единственото решение, което не влиза в конфликт с никой от наличните факти.

— Може би. Но теорията, която предлагаш, приятелю, е удобна в едно друго отношение — тя оставя шанс дъщеря ти да е жива. И поради това се налага да те попитам: дали не оставяш на сърцето ти, а не на веществените доказателства, да диктува с каква хипотеза да излезеш?

Дейвис го погледна в очите.

— Не знам, Паскал. Наистина не знам.

Дейвис стана да си ходи и докато отиваше към вратата, усети тежестта на напълно резонния въпрос на французина. Кое бе водещото? Сърцето му или истината?

Дейвис беше доволен, че Делакорт е тук. Макар да бе инженер, инстинктите му бяха добри, и нещо по-важно, този човек разполагаше с полета на въображението, отличаващ добрите разследващи — способността да запиташ с чисто съзнание: „Ами ако?“.

Климатикът бълваше арктически въздух. Дейвис легна и се опита да заспи. Пусна в ухото си песните на Джен и както всяка от предните нощи малкият айпод в тигрова шарка се превърна в

последната тънка като нишка на паяжина връзка с малкото му момиче. Последната връзка с разума. Прекара пръсти по екрана и видя символа на камера. Изобщо не бе имал представа, че устройството разполага с камера. Още едно нещо, което би следвало да знае. Пръстът му се поколеба. Щеше ли да е нередно да погледне снимките ѝ? Естествено! Реши обаче, че ако някога се наложи да обяснява решението си, ще ѝ каже, че е действал в качеството си на разследващ.

Надяваше се да му се наложи да обяснява.

Чукна върху бутона и запрелиства снимките. Нямаше нито една с него, но той не се почувства засегнат. Видя селфи на Джен със съквартирантката ѝ. Джен с две азиатски момчета, които виждаше за пръв път. Най-старата снимка бе от миналата Коледа на Джен с три приятелки от старото ѝ училище, всички с червени шапки с бели пискюли и малки чашки за шотове на фона на диво парти. Запази хладнокръвие. Чашките бяха пълни, но с какво... можеше само да гадае. Отдаде го на онова, което си беше — неизбежния ритуал на встъпване в зрялост. Да не би той да не бе правил същото на нейната възраст? Преди година, може би две, щеше да излезе извън кожата си. Пиене преди разрешената възраст?! Сега? Сигурно омекваше с възрастта. А по-вероятно бе, че след като бе заминала да следва, тя бе започнала отчаяно да му липсва! Някъде по пътя си Джен бе пораснала и от дъщеря се бе превърнала и в негов приятел. Но ако я уловеше да пие и да шофира, щеше да я опре с гръб в стената и да се превърне в старшината по строева подготовка — роля, която владееше до съвършенство.

Стигна до края на слайдшоуто. То спря на снимка, която не беше съвсем снимка — онова, което се случва, когато седнеш, без да си изключил режима на снимане. Свали за кратко тъчпада, после се сепна! Последната снимка не беше снимка и в още едно отношение — по средата ѝ имаше дебела стрелка, показваща, че е видеоклип. Той чукна върху стрелката и пусна клипа. Картината не се промени — празен екран, едната страна размазана в кафяво. Аудиото, което обаче продължаваше да чува, едва не спря сърцето му.

Гласът на Джен: „Виждам отвън мъже с пистолети“.

Друг женски глас: „Не се безпокой. Всичко ще е наред“.

Отново Джен: „Има ли линейка? Казаха, че вторият пилот бил зле... може би заради това кацнахме тук“.

Някакви викове във фона... високи и властни, на испански. Две характерни изпуквания, остри и силни. Дори през „тапите“ в ушите си Дейвис разпозна звука на изстрели и веднага се досети срещу кого са насочени — специален агент Мълиган. И сякаш за да потвърдят заключението му, се разнесоха истерични викове и писък: „Томас! Не!“.

Отново гласът на Джен, този път разстроен: „О, боже! Убиха го!“.

Вик на мъж, надделяващ над хаоса: „No te muevas! Не мърдайте!“.

Тишина. Нападателите бяха постигнали своето и бяха взели нещата под контрол. Дейвис чу вторият женски глас да шепне. Думите бяха казани близо до микрофона, което означаваше, че са били произнесени от съседката на Джен по място. Момичето, с което бе видял Джен да говори в чакалнята преди качване — същото, което бе споменала в последното си обаждане по телефона.

Кристин Стюарт.

„Джен, слушай! Ако искаш да останеш жива, прави точно каквото ти кажа!“.

Пауза. Представи си как Джен гледа спътничката си с изумление, примесено е ужас: мъжът на съседната седалка умира, а наоколо стоят размахващи оръжие нападатели. Но Джен винаги бе имала добри реакции под напрежение и през тази пауза Дейвис си я представи как бързо взема решение. Просто я видя как установява контакт с поглед и леко кима на Кристин Стюарт.

Нова прошепната команда от Пасажер 19: „Отърви се от паспорта си и всякакви документи за самоличност!“ Пауза. „Направи го, за бога!“.

И Дейвис видя в съзнанието си двете момичета да изваждат паспортите си и да ги пхват в джобовете на седалките пред тях. Точно където ги бе намерил.

„Другото няма значение умоляваше я Кристин, — но се представи с моето име. Кажи им, че си Кристин Мари Стюарт от Рали, Северна Каролина. И двете ще им кажем това и нищо друго! Разбра ли ме?“

И изведнъж... мъжки глас, който прозвуча смайващо познат. Говореше на английски, а думите звучаха като изпод каменотрошачка.

Същият глас, който го бе попитал какво прави под крилото. Черни ботуши със сърповиден белег: „Махни се от пътя ми! Всеки помръднал ще бъде застрелян! — И по-близо до микрофона: — Ръцете на тила... всички!“.

Последен отчаян шепот от Кристин Стюарт: „Не казвай нищо друго, Джен! Нищо! Това е единственият ти шанс!“.

„Тихо! — заповядва гласът. Следващите думи прозвучаха оглушително в малката слушалка на айпода: — Кристин Стюарт! Коя от вас е Кристин Стюарт?“

Никаква реакция. Въпросът изгърмя повторно. И тогава Дейвис чу звук, от който едва не смачка устройството в ръката си — звук на кожа, плясваща кожа, последван от вика на момиче. Не знаеше коя е, но това нямаше значение. Някакво влачене, сумтене и нови заповеди, вече на испански. Накрая чу гласа на Джен за последен път: беше спокоен, без никакъв намек за паника. Сякаш Джен приключваше чат с баща си от компютърната стая в общежитието:

„Помогни ни, тате, ние сме...“

Последната дума бе грубо прекъсната.

Дейвис изслуша следващите три минути на видео без картина. Чу някакви викове в далечината, но нищо повече. Нямаше приглушени разговори между седящи наблизко пасажери, което той прие като указание, че в пътническия салон е останал да пази поне един от нападателите.

Записът прекъсна внезапно. Дейвис погледна лентата на времето и видя, че е продължил шест минути и десет секунди. В този момент айподът се бе предал. Дейвис не знаеше защо. Или батерията му бе паднала, или някой бе натиснал бутона за изключване.

Разгледа устройството внимателно, за да се увери, че не е пропуснал още нещо. Не видя никакви други видеоклипове или снимки. Позволи си да нахлуе изцяло в личното пространство на Джен и провери контактите ѝ, бележките и календара. Нищо интересно.

Остана да седи на леглото като статуя от издялан мрамор. Беше ясно, че онази нощ Джен е била свалена от самолета, отвлечена по време на непредвиденото кацане от хора, дошли за Кристин Стюарт. Хора извън закона, застреляли хладнокръвно агент на Тайната служба. Замисли се... Беше ли оказал съпротива невъоръженият Мълиган? Беше ли опитал да се бори с непреодолима сила? Не, едва ли. Не бе

чул шум от сборичкване, нито предупредителни викове на Мълиган към Кристин. Бандитите бяха нахлули на борда и просто го бяха застреляли. Бяха го убили, защото бяха знаели кой е, къде седи и защо е там.

Представи си останалото... Двете колежанки — блъскани, може би бити. Игра на въображението може би, но дори това бе достатъчно да му кипне кръвта. Колкото и разстройващ да бе, записът бе дошъл като дар божи. Сега вече знаеше със сигурност, че Джен е оцеляла. Знаеше, че тя и Кристин Стюарт най-вероятно още са живи. Някъде...

Оставаше *само* да ги открие.

26.

През нощта изслуша записа четиринайсет пъти. На всяко прослушване регистрираше нови нюанси и от време на време слагаше записа на пауза, за да си запише бележка. Знаеше, че единственият начин да държи емоциите си под контрол е да е абсолютно методичен.

На второто слушане изолира звука от отварянето на вратата на полет 223 — същата врата, за която бяха говорили с Делапорт и която сега липсваше. Доказателство бе внезапното нахлуване на бял шум от спомагателната силова установка — малкия външен генератор, монтиран върху опашката, който доставяше електроенергия и климатизиран въздух на земята. Регистрира и три мъжки гласа, един от които характерен дрезгав баритон. Повечето думи бяха на тих испански и Дейвис го прие за разговор между нападателите. Мина му през ума, че един от гласовете може да е на командир Рейна. С достатъчно време и в подходяща лаборатория шумът от ССУ можеше да се филтрира, испанският да се преведе, а гласовете да се анализират. Но подобен лукс сега бе немислим.

На десетото слушане Дейвис начерта с молив диаграма на самолета, отбелязвайки по памет къде бе седял всеки пасажер. Трасира предполагаемия път на нападателите — влизане през предната основна врата, после назад по пътеката и спиране в дъното, където бяха седели момичетата. Спря и стартира записа отново, опитвайки се да локализира звуците един по един, като наместваше всеки нов фрагмент в структурата на досегашните си знания. Внимателно изслуша думите на Джен: „Казаха, че вторият пилот бил зле... може би заради това кацнахме тук“.

Дейвис знаеше със сигурност, че на втория пилот не му е прилязло, понеже проникването на куршум в мозъка не е често срещано неразположение. Въпреки това коментарът на Джен подсказваше, че може би е била направена някаква обява по уредбата, за да се оправдае онова, което предстои да се случи. Най-вероятно я бе направил Рейна, макар че може да бе наредил да я направи

стюардесата. Това беше без значение, но намерението бе ясно — командирът бе искал всички да запазят спокойствие по време на непредвиденото кацане и да не създават проблеми до поемането на контрол от страна на въоръжените му съучастници. Спокойни и в неведение — това е най-доброто състояние на духа за затворниците, в каквито пасажерите на полет 223, без да знаят, се бяха превърнали.

За момент Дейвис се запита дали освен момичетата е имало и други свалени от самолета, та макар и временно. Но записът не подсказваше нищо в подкрепа на тази идея, а и тя противоречеше на факта, че момичетата бяха единствените липсващи. Малко по малко теорията добиваше плът и ясни очертания: полет 223 е бил отклонен за кацане на изолирана полоса, под командването на командир, който е бил в съзаклатие с група хора на земята. Вторият пилот е бил езекутиран, най-вероятно от командира му по време на първата отсечка, зад блиндираната врата на пилотската кабина. След кацането двете момичета са били отведени. Това обясняваше присъствието в кабината на неидентифицирания труп — човек, който нямаше как да се е качил в Богота, но който необяснимо се бе материализирал сред отломките на катастрофата. Той е бил поставен като заместник на Рейна — безименен манекен, чиито пръстови отпечатаци са били наскоро вмъкнати в служебното досие на командира. Всичко това се връзваше логически до определен момент, където падането на плочките домино прекъсваше.

Къде бяха кацнали? Как са били държани в подчинение пасажерите след второто излитане? И най-важният въпрос от всички: къде са били отведени Джен и Кристин Стюарт и защо?

Дейвис можеше да се сети за само един правдоподобен отговор. Че Кристин Стюарт е жертва на отвличане чрез сложна схема, в чийто замисъл поначало е влизало жертването на двама невинни човешки живота. Знаеше, че отвличането и изнудването процъфтяват в тази част на света. Но дори при това положение подобен заговор се открояваше над всички, а това означаваше, че откупът би бил необичайно голям. Дали Кристин Стюарт не бе дъщеря на милиардер? Това не бе изключено, но фактът, че ѝ се полагаше охрана от Тайната служба, бе двойно по-многозначителен.

Изведнъж кръвта му изстина. Кристин Стюарт бе умна. Осъзнавайки, че двете с Джен си приличат, тя бе направила страхотен

ход: „Кажим им, че си Кристин Мари Стюарт от Рали, Северна Каролина. И двете ще им кажем това и нищо друго!“. Хитростта ѝ бе сработила в хаоса на момента. Бандитите, неуверени как да решат гатанката, просто бяха взели и двете момичета. Съобразителността на Кристин бе спасила живота на Джен. Но *защо* го бе направила? Всяко момиче би се изплашило, но реакцията на Кристин да въвлече и Джен бе странна. От демонстрираното от похитителите ниво на планиране Дейвис бе наясно, че те не са прости — сигурно само след часове, ако не и само след минути, щяха да открият коя е истинската Кристин Стюарт. Защо в такъв случай тя бе взела Джен със себе си?

Не можеше да се сети за логично обяснение.

Разтри лицето си с ръце и стисна очи, опитвайки да изчисти мислите си. После продължи да работи. Спа неспокойно, не повече от два часа. Още на зазоряване стана и веднага тръгна към Ел Сентро, като почти тичаше. Не му беше до кафе. Не му трябваше сутрешно зареждане.

Вървеше бързо, понеже най-после бе обнадежден. А бе изпълнен с надежда, защото нямаше друг начин. Сред цялата несигурност и тревога обаче си позволи и мъничко гордост. Сценаристите на тази конспирация бяха похитили самолет не по грубия начин, както си го бе представял полковник Маркес, а много по-сложно. За Дейвис бе ясна техническата грамотност, нужна да се отклони от курса му полет, да се промени архивът, да се организира изключването на черните кутии. Но които и да бяха тези гении, поне в един миг бяха надхитрени от красиво 19-годишно момиче. Джен бе надушила опасността и след непланираното кацане в изолирано място бе задействала своя собствена „черна кутия“, за да запише разговорите в салона на самолета. Не беше ли това връх на съобразителността?

Докато вървеше по прашния тротоар в събуждащата се Богота, Дейвис изпитваше гордост от постъпката на дъщеря си. Надяваше се само тя да продължава да запазва хладнокръвие в изпитанията, които ѝ предстояха.

„Добре си се справила, малката ми! Само се дръж!“

Джен Дейвис се наведе над вонящата кофа и повърна за трети път. Когато стомахът ѝ спря да гърчи, се отпусна на колене и

мъченически въздъхна. Никога през живота си не се бе чувствала по-нещастна.

През процепа под вратата проникваше слаба светлина, която може би означаваше нова зора. Джен огледа стаята и реши, че нищо не се е променило през нощта. Запечатването на всяка подробност в паметта ѝ се бе превърнало в умствено упражнение. Четири стени и една врата под огънат таван. Дюшек, отвратителна кофа и изцапано с петна кафяво одеяло. „Одеяло, за бога, на екватора!“

Не беше точно онзи семестър зад граница, който тя и наставникът ѝ си бяха представяли — период от живота ѝ, през който тя щеше да наставлява малко село през етапите на проект за подобряване на почвата. С може би неуместен за момента оптимизъм се закле наум следващия пролетен семестър да се отдаде на творческо писане. Представи си хумористично есе, в което съпоставя условията на своя плен с общежитието в „Дюк“. Миналата зима я бяха разпределили в една от най-старите сгради на университета, известна, ако не с друго, то с липсата на отопление — сграда, за която се мълвеше, че била изобразена на оригиналната брошура за набиране на студенти през 1924-та. Първите два абзаца на това есе вече бяха измислени и запаметени дума по дума в главата ѝ — подвиг, който досега дори не бе опитвала.

Но трябваше да прави нещо, за да съхрани разума си.

Беше спала лошо, дори по-лошо от предната нощ. Беше сигурна, че има треска — цялата трепереше, а дрехите ѝ бяха мокри от пот. В началото си бе мислила, че неразположението ѝ е плод на ужаса, но от вчера повръщаше и страдаше от диария, което подсказваше, че към унижението и нещастията ѝ се е присъединило и нещо по-сериозно. Не беше напускала тази стая от пристигането в събота вечерта с качулка под формата на брезентова чанта върху главата и нямаше представа къде се намира — нито къде е Кристин Стюарт.

За кой ли път бе превъртала в главата си филма на случилото се. Сnižението на самолета бе прекъснато от твърдо кацане. Командирът бе наредил никой да не става от мястото си. В този момент, може би наследила подозрителността на баща си, тя бе натиснала бутона за запис на айпода си. Секунди по-късно на борда се бяха качили трима въоръжени мъже и бяха застреляли седящия до тях мъж. Пасажерите бяха ужасени. И тогава бе дошла най-странната част, когато момичето

от университета във Вирджиния ѝ се бе примилило да се представи за него. Кристин също се бе изплашила от застрелването — Джен бе видяла в широко разтворените ѝ очи някаква странна мъка. Но бе дошла на себе си изненадващо бързо и когато доста непреклонно бе казала на Джен да използва името ѝ, на нея ѝ се бе сторило, че знае какво прави. И Джен бе последвала съвета ѝ.

Беше ли това грешка?

Останалото се бе случило поразително бързо. Бяха ги сбутали да слязат от самолета и им бяха нахлузили качулки, преди да ги натъпчат в някаква кола. Пътят до мястото, където се намираше сега, не бе отнел повече от петнайсетина минути. После ги бяха разделили и оттогава Джен бе заключена.

Избягваше да мисли за стаята като за затворническа килия, макар тя да си бе именно такава. Единственият прозорец бе закован с шперплат, а на метър и половина над главата ѝ висеше слаба гола крушка, чиято светлина потрепваше заради нестабилната работа на бучащия отвън генератор. Стените изглеждаха здрави и непробиваеми и бяха боядисани в убит нюанс на кафявото. Гъмжеше от насекоми и над всичко се стелеше противна миризма, която не се подобряваше от вонята на кофата без капак, която беше принудена да ползва.

Похитителите ѝ бяха наложили монотонен режим. Всяка сутрин мъж в бойна униформа и с черна ски маска донасяше поднос с храна — корав хляб, рядка супа и бутилка вода. Час по-късно идваше да прибере подноса и сменяше кофата — никога чиста, само празна. Това се повтаряше още веднъж по-късно, малко преди залез. Джен се бе опитала да го заговори, отначало вежливо, после все по-настойчиво, но така и не бе чула и дума от него. Вчера се бе изправила, когато той бе влязъл, но той веднага бе извадил палка изпод колана си и заплашително я бе вдигнал. Тя послушно бе седнала обратно.

И това изчерпваше цялото ѝ съществуване. Допускаше, че Кристин може да е в подобна стая. Но какъв бе смисълът на всичко това? За отвличане ли ставаше дума? В някакви неприятности ли се бе забъркала Кристин? Джен не беше невежа — знаеше, че Колумбия е известна с наркокартелите си. Но можеше ли това отвличане да има нещо общо с наркотиците? И къде ли щеше да се намира тя сега, ако не бе послушала странния съвет на съседката си по място и бе останала на борда като другите пасажери? Кристин ѝ се бе сторила

свръхчесто момиче, интелигентна и общителна. Но въпреки това... имаше още нещо в случилото се.

Джен осъзна, че дори малкото научно досега в университета е дало плодове. Миналия семестър бе взела изпит по психология за първокурсници и лекторът се бе оказал авторитет по поведенческите особености на зложници и похитители. Бе водил открита дискусия по въпроса и части от нея сега бяха погребани по съзнанието ѝ като окапали листа в крайпътна канавка. Знаеше, че държаните за разпит затворници — такива, за които се предполагаше, че знаят нещо ценно — обикновено биват държани в тежки условия. Че систематично ги събличат чисто голи, държат ги или на жегата, или на студ, не им дават храна и вода, премахват индикаторите за минаващо време, пускат им нетърпимо силна музика, бял шум, ярка светлина, за да ги лишат от сън. Джен не бе изпитала нищо от това и дори можеше лесно да различава ден от нощ по пролуката под вратата. Но дали бе така? Дали това не бе манипулация, та да ѝ объркат сетивата тотално?

Въздъхна. Не искаше да се поддава на параноята. Какво искаха тези хора? Ако я бяха попитали, тя с готовност щеше си признае, че не е Кристин Стюарт.

Започна да обикаля стаята превръщаше триметровия квадрат в затворнически двор. На третата обиколка чу откън гласове. Това се случваше за пръв път, ако се изключе тихо разменени те реплики преди и след яденетата.

Ключалката на вратата изщрака и влезе мъж. Беше среден на ръст, с гъста черна коса, рядка брада и мустаци. *Двайсетина и нещо годишен Че Гевара.*

Вратата зад него се затвори. Резето щракна.

27.

Джен изпита облекчение най-сетне да види друг човек. Но облекчението ѝ се изпари, когато си представи защо може да е дошъл.

— Добро утро, Дженифър.

— Аз не съм...

— Моля те, много те моля... — Мъжът махна с ръка, сякаш гонеше някоя от настанилите се в стаята досадни мухи. — Знаем коя си още от пристигането ти тук. И въпреки това продължавам да се чудя... защо твърдеше, че си Кристин Стюарт?

След като бе очаквала този въпрос вече няколко дни, Джен даде единствения отговор, за който бе решила, че няма да замеси Кристин.

— Не знам.

Мъжът я изгледа с подчертано разочарование.

Но Джен контрира с възмущение:

— А вие защо, по дяволите, ме държите затворена?

— Подобен език не подхожда на млади момичета. Баща ти не ти ли го е казвал?

„Че“ или който и да бе този мъж, говореше с лек акцент. Джен реши, че е колумбийски студент, прекарал дълго време в англоговореща страна. Изглеждаше ѝ образован и подбираще думите си прецизно.

— Добре ли е Кристин? — попита тя, преборвайки се с поредното повдигане.

— Госпожица Стюарт се чувства чудесно. Но ти, от друга страна, не изглеждаш добре. — Като че ли понечи да каже още нещо, но се въздържа.

— Какво?

Мъжът наклони глава, сякаш се двоумеше.

— Предполагам, че мога да ти го кажа. Колкото и некомфортно да се чувстваш в момента, ти си несравнимо по-добре от онези, които останаха в самолета.

— Какво означава това?

— Малко след като сте били свалени от самолета, той е излетял отново. И вторият му полет е завършил трагично.

— Трагично? Тоест се е... разбил?

— Да... Така че сега, надявам се, разбираш какъв късмет си извадила.

Догади й се още повече и Джен едва успя да се добере до кофата. Изкашля задавено стомашните си сокове. Когато пристъпите утихнаха, се обърна и макар по брадичката й да се стичаха лиги, погледна мъжа право в очите, за да му демонстрира силата си. Отвори уста да каже нещо, но той я прекъсна:

— Не съм тук, за да отговарям на въпросите ти, Дженифър. Тук съм, за да ги задам въпрос. Много скоро ще изпратя съобщение, което може да доведе до освобождаването ти.

Джен изведнъж почувства замайване, но се постара да се овладее. Отчаяно искаше да разбере какво става.

— Онова, което искам, е някаква незначителна информация, която обаче да е известна само на теб и баща ти. Тя ще послужи, за да се докаже...

— ... че ме държите като заложенничка, ли?

„Че“ се усмихна.

— Умно момиче си. Това е добре и за двама ни. Трябва някак да убедим баща ти, че си тук и си в безопасност.

Джен затвори очи и се опита да помисли. Част от нея искаше да реагира защитно и да откаже на този човек онова, което му трябваше. Дали самолетът наистина се бе разбил? Или това бе опит да я манипулират? Но ако бе истина... Боже, как ли се измъчваше сега баща й! Тя разшири тази мисъл. Самолетните катастрофи бяха негова специалност. Ако... ако самолетът наистина се бе разбил, дали той щеше да намери начин да вземе участие в разследването? Възможно ли бе вече да е в Колумбия и да я издирва?

Абсолютно.

Мъжът я гледаше нетърпеливо.

Джен се въодушеви от мисълта, че баща й може да е наблизо. Опита се да измисли нещо хитро... някакво кодирано послание, което да му разкрие къде се намира. Това беше безнадеждно, разбира се, защото самата тя не знаеше къде се намира. Така че фактически

нямаше избор освен да направи както искаше този мъж и да докаже на баща си, че е жива.

— Преди две седмици баща ми ме заведе на вечеря в много добър ресторант, „Рейно“. Почерпи ме чаша вино и ми каза, че е горд с мен заради това пътуване. Горд, че идвам тук, за да помогна на хората. Подчерта, че това е едно от онези неща, които би направила майка ми.

— Да, това е добре — каза доволен „Че“. — Много добре.

— Но какво ще правите? Ще искате откуп? Баща ми не е богат.

Колумбиецът не каза нищо. Хвърли ѝ последен поглед и излезе. Вратата се затвори и резето изщрака. Отново беше сама.

Тя стана и избута с крак смърдящата кофа в ъгъла на стаята. Върна се при дюшека и легна, изморена и победена. Настроението ѝ отново се развали. Хрумна ѝ нова обезпокоителна мисъл... мисъл толкова тревожна, колкото всичките ѝ останали черни мисли, взети заедно.

За първи път, откакто бе дошла, бе видяла нечие лице. И сега си спомни думите от лекцията за зложниците миналата зима: „Само два вида похитители показват лицата си — аматьорите и онези, които знаят, че жертвите им никога няма да доживеят, за да имат възможност да ги опишат“.

Соренсен шофира цяла нощ и след едно голямо кафе на разсъмване пристигна в покрайнините на Рали, Северна Каролина. Беше взела колата на зет си, „Акура“ с джипиес система, благодарение на която в осем и половина вече приближаваше целта си. Снощното търсене на Кристин Стюарт се бе оказало безрезултатно, но издирването на майка ѝ бе дало плодове.

Джийн Стюарт живееше в комплекс, наречен Орлов резерват, в северната част на града. Соренсен не бе видяла никакви орли, а още по-малко нещо, което да прилича на резерват, но на портала имаше впечатляваща врата от ковано желязо и до нея необитавана караулка. Пристигна там точно зад училищен автобус и веднага след като десетина деца от малките класове се качиха в автобуса, се вля в колоната джипове и кросоувъри, за да влезе в явно добре поддържания комплекс. Слънцето едва се бе издигнало над хоризонта, но грижещите се за парка работници вече се бяха хванали здраво на работа и

организирано косяха морави и подкастриха храсти. Къщите бяха нови и големи, но не чак смайващи. Мястото изглеждаше удобно за живот — безопасно, подредено, поддържано и неразлично от поне десетината подобни, покрай които бе минала на път за тук. Последва указанията на джипиес системата, за да отиде в задната част на комплекса, и заходи към „Садълбек Корт 1726“.

На Кристин Стюарт по причини, които Соренсен не бе разбрала, бе зачислена охрана от Тайната служба. Нямаше как да установи дали тази охрана не се простира и върху майка ѝ или някой друг от живущите на този адрес. Не видя коли в алеята, нито седани в тъмни цветове, паркирани по улицата или дебнещи в съседната задънена отбивка. За да се увери, мина покрай къщата, зави в първата алея и излезе от другата страна. Отново не видя нищо обезпокоително.

Паркира пред единствения вход за тук. И единствения изход. Видя светлина във високия от пода до тавана прозорец и друга в помещение на втория етаж, което трябва да беше спалня. Стилът на къщата можеше доста свободно да се категоризира като „колониален“, с четири или пет спални, вероятно по-малко на брой бани и тоалетни. Соренсен не бе имала време да проверява дали Джийн Стюарт живее сама, но не беше забелязала споменаването на „господин Стюарт“ или други деца. Мястото обаче изглеждаше твърде голямо за самотна майка, изпратила наскоро единственото си дете да следва, така че Соренсен предположи, че е възможно тук да живее още някой.

Пътеката към входната врата бе настлана с тухли и имаше три гаражни врати, изглеждащи като на преобразуван хамбар — елемент на стила, който бе набрал бърза популярност, но несъмнено щеше да бъде забравен още по-бързо. Соренсен се изправи пред вратата и натисна звънеца, чийто бутон бе оформен като малка конска подкова. След малко вратата се отвори и на прага се появи жената от снимката в „Елкс Лодж“.

Джийн Стюарт беше към петдесетгодишна, със стилна прическа, в която се забелязваха пепеляворуси кичури, и терапевтични обувки с равна подметка. Беше красива, но по онзи начин, който позволява да се забележи трудът, положен, за да се извадят от възрастта ѝ няколко години, а успехът да се припише само на вложените пари и усилия.

— Да? — каза тя. — Какво обичате?

Соренсен бе прекарала дълга нощ зад волана, подготвяйки отговора си на този типичен първи въпрос в комбинация с опциите, които щяха да възникнат в зависимост от това накъде щеше да тръгне разговорът. Бързо показва картата си от ЦРУ, като ловко скри с два пръста емблемата на Управлението. После отговори с прецизно подредени думи:

— Казвам се Ана Соренсен. Идвам във връзка с дъщеря ви, госпожице Стюарт.

Използването на обръщението „госпожица“ беше гамбит, но Соренсен забеляза, че то не направи впечатление. Усмивката на жената угасна.

— О, боже... научихте ли нещо за Кристин? Тя добре ли е?

— Да... или нека бъда по-точна: нямам нова информация. Съжалявам, не исках да ви изплаша. Предполагам, че ситуацията силно ви стресира.

Тежка въздишка.

— Заповядайте, влезте.

Соренсен пристъпи в добре обзаведената дневна, а Стюарт положи усилие да дойде на себе си.

— Направила съм кафе... да ви наля ли?

— Да, би било чудесно — каза Соренсен, макар да усещаше тялото си, сякаш през него преминаваше електрически ток.

— Хората като вас никога не отказват. — И Стюарт се скри в кухнята.

— Малко кофеин никога не е излишен — извика в отговор Соренсен, докато очите ѝ обхождаха стаята. На перваза на каменната камина видя снимки на разбитото семейство. Джийн и Кристин Стюарт на скиписта. Джийн и Кристин Стюарт на плажа. Друга, която като че ли можеше да бъде в комплект с дядо и баба. Следващата беше снимка на по-малката Кристин с приятелка — двете правеха глупави физиономии в предния двор на много по-малка къща.

— Агент Смидърс днес в почивка ли е? — извика Стюарт от кухнята. — Обикновено идва тя.

— Не съм сигурна. Аз ходя само там, където се налага. Но ме информираха за някои неща. Може би ако ми разкажете онова, което ви е известно, това ще ми помогне да запълня някои празноти.

Домакинята се върна с поднос, на който имаше две чаши кафе, сметана и захар. Соренсен взе едната чаша, добави сметана и започна да отпива, надявайки се Стюарт да излезе от разговорливите, които обожават сами да запълват паузите в разговора. Имаше късмет.

— Ами... това е истински кошмар. Вече три дни след разбиването на самолета никой не знае нищо. Знам само, че Кристин се води изчезнала. — Стюарт седна на плюшения диван и подносът изтрака, когато го остави на масичката. Ръцете ѝ затрепериха и тя ги натисна в скута си. — Не знам колко дълго ще издържа. Кристин е всичко, което имам на този свят. Имате ли деца, госпожице Соренсен?

— Не, още не. Но не губя надежда.

— Всички казват, че няма нищо по-лошо от това да загубиш дете. Кимаш, сякаш го разбираш, когато се случи на познат или приятел. Но трябва да ви кажа, че... — Избърса едното си око, опитвайки се да не се разплаче. — Нещо не разбирате, докато не стане реалност.

Соренсен седеше на дивана до Стюарт и това ѝ позволи да хване ръката ѝ. Като офицер от ЦРУ бе добре школувана в подобни жестове. Но това не беше един от тях.

— Не сте я загубили още. Има надежда.

— Надежда? — Гласът на Стюарт секна. — Някакво самолетче пада в джунглата и всички загиват, но тялото на дъщеря ми не е намерено. Това ли наричате надежда?

— Не забравяйте, че тя не е единствената. Всъщност липсват две момичета.

Стюарт я погледна изненадано.

— Какво?

— Не са ли ви казали? — опита се да заглади грешката си Соренсен.

— Не! Казаха ми само, че от Кристин няма следа, че... че... не са я открили сред отломките.

Първото впечатление на Соренсен за Джийн Стюарт бе като за бездушен човек, суетна жена, държаща само на външността си. Сега виждаше, че то може би е погрешно. Може би това бе жена, бореща се за съхранение на разума си, вкопчена в нормалното около себе си, за да се спаси от най-ужасното в живота на една майка. Соренсен се вгледа в

измъчените ѝ сини очи и изведнъж усети, че волята да се преструва я напуска.

— Трябва да ви обясня нещо — каза тя. — Аз не работя за Тайната служба.

В насълзените очи на Джийн Стюарт се появи изненада.

— Тук съм от името на един човек, който...

— Не сте... — запъна се Стюарт, — не сте от Тайната служба? — И в трансформация, която напълно изненада Соренсен, мъката на Стюарт мигновено се превърна в гняв. — Вие сте проклета репортерка! — изкрещя тя. — Махайте се от дома ми! — Скочи от дивана и посочи с пръст към вратата.

— Не! Не, не съм репортерка. Просто работя за друга правителствена агенция. Аз...

Стюарт извади от джоба си мобилен телефон и бързо набра номер — с две докосвания, както се прави с програмираните за бързо набиране номера.

— Номерът, на който се обаждам, не е 911! Така че след по-малко от минута тук ще дойде охраната ми. За ваше добро е веднага да се махнете.

— Аз съм от ЦРУ! — каза Соренсен, извади картата си и този път я показва цялата.

Стюарт изчака връзката и веднага съобщи:

— Трябва ми помощ! — После свали телефона и без да поглежда картата на Соренсен, нареди: — Вън! — Хвана я за лакътя и я забута към вратата.

— Добре! — каза Соренсен и издърпа ръката си. — Само ме изслушайте за трийсет секунди и после наистина ще си тръгна, ако продължите да го искате.

Стюарт я изгледа с омраза.

— Говори ли ви нещо името Томас Мълиган?

Поколебаване, но без отричане.

— Той е бил на същия полет с дъщеря ви и е загинал. Казаха ли ви това от Тайната служба?

Този път Соренсен видя пропукване във фасадата.

— Томас беше добър човек — каза Стюарт. — Отиде, за да охранява Кристин. Но е загинал в катастрофата като останалите.

— Не, не като останалите. Томас Мълиган е бил прострелян в сърцето. С два куршума.

Стюарт я изглежда изумено.

— Две момичета липсват в онзи полет — продължи Соренсен. — Няма да твърдя, че знам какво е човек да бъде във вашето положение... да има дете, което може да е в смъртна опасност или дори вече да не е живо. Но познавам човек, който е точно в същото положение — бащата на другото липсващо момиче. По стечение на обстоятелствата той е разследващ самолетни катастрофи и в момента е в Колумбия и рови из джунглата, за да ги открие и двете. Когато научи за Томас Мълиган, се обърна към мен за помощ, защото не разбираше какво става. Приятелят ми ще намери дъщеря си, а покрай нея вероятно и вашата. Но за да успее, трябва да знае защо дъщеря ви заслужава охрана от ТС.

Отвън се разнесоха бързи приближаващи се крачки. Погледът на Соренсен остана прикован върху Стюарт.

— Джен Дейвис — каза ѝ тя. — Така се казва другото момиче. Деветнайсетгодишна студентка с прекрасно бъдеще и баща на границата на лудостта. Защо дъщеря ви е толкова важна?

Твърди крачки отвън. След това безкомпромисен женски глас:

— Госпожице Стюарт, аз съм специален агент Смидърс. Добре ли сте?

Соренсен изглежда Стюарт умоляващо.

И Джийн Стюарт взе решение. Наведе се към нея и бързо зашепна. Соренсен филтрира в съзнанието си виковете от другата страна на вратата и когато след малко тя се отвори с трясък, остана неподвижна и изумена... по причини, нямащи нищо общо с насочения в лицето ѝ на метър от нея пистолет.

28.

Докато Соренсен гледаше в дулото на пистолета, Дейвис крачеше по банкета на покрита със засъхнала кал улица. Небето се опитваше да събере сили за ранен следобеден дъжд, но успяваше само да посивее и да посипе хладен ръмеж по северните квартали на Богота.

Когато наближи паркинга на Ел Сентро, видя, че колата на Маркес е махната. Не бе изненадващо, че мястото, където бе паркирана, бе оставено без заграждение.

Влезе в сградата и не видя нито един човек да говори по телефон или да обработва някакви данни. Ечевария не се виждаше никакъв, а малцината присъстващи изглеждаха в шок и някак объркани — говореха тихо по двойки и гледаха в екраните, без да правят нищо. Това можеше да се очаква. Началникът на разследващите бе убит — случваше се за първи път в практиката на Дейвис — и тази трагедия бе довела цялото разследване до пълна парализа.

Което, досети се той, бе главната цел на някого.

Видя на един от плотовете вестник, набързо сгънат на втора страница, където се виждаше заглавие на материал за убийството. Прочете трите абзаца, състоящи се главно от фантазии на репортера, примесени с предпазливи изявления на говорителя на полицията — „някой си“ майор Ечевария от отдела за специални разследвания, — който обещавахе да идентифицира виновния и да го изправи пред съда.

През следващите трийсет минути Дейвис атакува доклада, обобщаващ предния ден, но не намери нищо в подкрепа на теорията си, която се нуждаеше от сериозно рамо. Замисли се дали да не попита дали на летището разполагат с парашути, но се отказа, понеже испанският му бе недостатъчен, за да обясни какво точно му трябва. А и щеше да е безсмислено. Джунглата в района, над който се бе отклонил самолетът, а по-късно и бе паднал, бе под контрола на паравоенни формирования, наричани милиции. Ако командир Рейна бе

техен човек, намирането на парашут би било елементарна задача за тях.

„Господи — запита се Дейвис, — нима започвам да се ловя за сламки?“

Схемата, която бе сглобил, беше сложна и ако бе вярна, въпросът кой бе координирал подобна конспирация бе изключително важен. Още по-озадачаващи бяха причините. Усещаше се като отклонил се от трасето маратонец, който продължава упорито да тича, но изобщо не се приближава до финиша. Един отговор обаче можеше да го върне на пътя.

Коя беше Кристин Стюарт?

Погледна вратата на офиса на Маркес. На онова, което до съвсем неотдавна бе офис на Маркес... в минало време. Беше широко отворена и някак подканваща. Стана, отиде до нея и надникна вътре. Стаята бе старателно разчистена кантонерките бяха празни, лавиците — без нищо по тях, дори дъската за писане на стената беше избърсана старателно с препарат. Напомни му за пустия паркинг отвън. Всеки намек за съществуването на полковника бе грижливо и тихо заличен.

Да не би Маркес да бе започнал да задава въпроси за Пасажер 19?

Дейвис се огледа за последен път и видя как някои се правят, че се занимават с разследването. Някои лица му се сториха познати — хора, с които се бе виждал след пристигането си. Никого не бе виждал преди миналата неделя. Освен Делапорт, който вероятно бе на отсрещната страна на улицата, в склада, имаше ли още някой, на когото можеше да се довери и от когото да поиска помощ?

Това роди една тревожна мисъл: на кой от всички тези хора бе имал доверие Маркес?

Отговорът не му хареса.

Соренсен седеше на задната седалка на един форд „Таурус“ със затъмнени стъкла, ръцете ѝ бяха стегнати на гърба с гъвкави белезници. Сега си спомни колата — беше я зърнала за миг при преминаването си покрай къщата — бе чакала кротко в павираната алея на една съседна къща.

От мястото си можеше да гледа двамата агенти на ТС в действие — те още не бяха признали принадлежността си към ТС и просто щяха да я откарат в ареста като „федерални служители“. Жената се казваше Смидърс, а мъжът — Шей. В момента Шей претърсваше колата на зет ѝ, а Смидърс държеше телефона му и разговаряше със Стюарт. Соренсен се чудеше как ли ще обясни на Дийн, че колата и самсунгът му са били конфискувани от Тайната служба.

Хубавото бе, че след цял час чакане не се бе появила униформена полиция. Това означаваше, че агентите се опитват да не раздухvat нещата — сигурно вече бяха разбрали коя е и за кого работи. Соренсен почти не се съмняваше, че тези двамата, ако не пряко, то под някаква форма работят за „Джоунс“, с когото се бе срещнала предната вечер в Националния мол. Усещаше, че се търси деликатно решение и че се заобикалят опасни за нагазване тресавища на юрисдикцията. Но най-хубавото от всичко бе, че най-сетне знаеше защо всички са толкова предпазливи.

Джийн Стюарт ѝ бе казала.

Един-единствен въпрос измъчваше Соренсен в момента: беше ли споделила Стюарт с агентите какво ѝ бе признала, преди те да нахлуят? След като докараха колата и вкараха Соренсен на задната седалка в безпомощно състояние, Смидърс бе започнала да разпитва майката на Кристин Стюарт на площадката пред вратата — и продължаваше да я разпитва.

„Каза ли ѝ защо сме тук?“

Това беше въпросът на въпросите и без никакво съмнение Смидърс го повтаряше и повтаряше. Но дали Джин Стюарт щеше да ѝ каже истината? Тайната служба бе охранявала дъщеря ѝ вярно и предано допреди четири дни. В момента обаче за Стюарт бяха по-важни Соренсен и Дейвис, защото те бяха в по-добра позиция да помогнат на Кристин. Ако Стюарт признаеше, че е изтърсила истината, всички щяха да бъдат откарани в териториалния офис на ТС за продължителен разпит. Това бе лошо. Тя просто искаше да се свърже с Дейвис колкото е възможно по-скоро и да му обясни с какво има работа.

Шей, немногословен тип с дебел врат, продължаваше да рови из колата на зет ѝ, а Смидърс сякаш нямаше намерение да си затваря устата. След като видя колко ангажирани са двамата агенти, Соренсен

реши да прояви инициатива. Таурусът не беше използван от ТС модел със специално изпълнение, а по-скоро изглеждаше взет под наем за двама агенти с временна задача. Соренсен бе с белезници на гърба, но не бе вързана по някакъв начин към колата. Освен това, за разлика от полицейските коли, тук нямаше блокировки срещу отваряне на вратите от задържаните. Тя сви крака и се опита да подпъхне палеца си под лостчето за отваряне. Първите ѝ два опита бяха неуспешни. На третия сполучи.

Отвори вратата с ритник, измъкна се навън с извиване на тялото и закрачи към Смидърс — вече бе преценила, че тя е водещият агент.

— Хей! — извика Шей зад гърба ѝ. — Къде тръгна?

Соренсен беше преполовила разстоянието, когато Шей я настигна. Сграбчи я за ръката, но тя я освободи с извиване на рамото — ход, който за съжаление можеше да сработи само веднъж. Спря пред площадката и вкара в гласа си всичкото възможно възмущение:

— Агент Смидърс, трябва да обясните някои неща! Аз съм тук по задача, а вие ми пречите да си върша работата.

— И за каква точно работа става дума? — попита ехидно Смидърс.

— Първо трябва да ми махнете тези нелепи белезници!

Смидърс се поколеба, но след това кимна на Шей. Грамадният мъж бръкна в джоба си за клещи и срязва „свинските опашки“.

Соренсен подчертано разтри белезите по китките си.

— Имаме човек в Колумбия, разследващ самолетна катастрофа, а дъщерята на госпожица Стюарт е била в този полет. Напълно естествено е госпожица Стюарт да е разстроена. Дъщеря ѝ официално се води изчезнала, но снощи нашият следовател реши, че тя може да е жива.

— И вие дойдохте затова тук чак от Вашингтон, така ли? За да дадете надежда на бедната жена?

Соренсен изгледа последователно двамата агенти и каза:

— Вие очевидно нямате деца.

Смидърс я изгледа унищожително.

— Сигурна съм, че вече сте проверили самоличността ми. — Вдигна ръка, Смидърс кимна на Шей и той ѝ върна картата.

— Сега ще си тръгна за Вашингтон. Имам да пиша доклад, а предполагам и вие също. Да не затрудняваме взаимно задълженията си

повече от необходимото. О... искам си и телефона.

Изпълнена със съмнения, Смидърс се дръпна встрани и се обади по своя телефон. След петминутен разговор го изключи и пак кимна на Шей. Той връчи на Соренсен ключовете за колата ѝ, а Смидърс ѝ подаде телефона на зет ѝ. Но Соренсен не се заблуждаваше — знаеше, че колата ще бъде следена, а телефонът подслушван. Най-вероятно в този момент пред някакъв компютър някакъв служител анализираше дневника на проведените разговори. Рано или късно Джемър щеше да се обади пак, а това означаваше, че се налага да променят начина си на комуникация. Това обаче трябваше да почака.

Соренсен погледна Стюарт, която стоеше до разбитата си много скъпа входна врата.

— Обещавам да ви се обадя веднага щом науча някакви новини за дъщеря ви.

— Не! — сопна се Смидърс, която не искаше да бъде тотално изключена от бъдещото развитие на случая. — Научите ли нещо ново за момичето, първо ще се обадите на нас. — И ѝ подаде картичка с написан на гърба телефонен номер.

Соренсен я взе с фалшива усмивка и каза:

— Приятен ден.

Докато се обръщаше, за миг срещна погледа на Джийн Стюарт. Ако не грешеше, тя май едва доловимо ѝ кимна.

29.

Соренсен спря на първия срещнат банкомат. Изтегли триста долара и попита чакащия зад нея мъж на средна възраст дали наблизо има „Уолмарт“. Да, каза ѝ той и я упъти усмихнато. След пет минути тя вече беше на паркинга. Отиде в дъното на магазина, купи от секцията за електроника отключен телефон с предплатена симкарта и възможност за интернет връзка. Плати в налични и след десет минути вече беше онлайн от седалката на акурата. Отне ѝ само трийсет секунди да открие нужното.

Мигел Ернандес бе задрямал на рецепцията на „Хотел де Аеропуерто“ в Богота. Обикновено нощната смяна се поемаше от жена му, но предната нощ тя се бе разболяла, а това означаваше, че не бе мърдал от проклетия стол вече петнайсет часа без прекъсване. Затова, когато телефонът пред него иззвъня, той реагира малко бавно и вдигна слушалката чак на петия сигнал.

— Buenos días, „Хотел де Аеропуерто“.

— Да, здрасти. Обаждам се по спешен случай. Трябва непременно да се свържа с един от гостите ви.

— Una emergencia?

— Не говорите ли английски?

— Малко... С кого искате да говорите?

— Джам... Франк Дейвис. Отседнал е при вас от няколко дни.

— Señor Davis — un hombre muy grande, no?

— Да, да, той е... muy grande.

— Двеста и четири. Ще ви свържа със стаята му.

— Не, не! Малко ми е трудно да го обясня, но не искам да ме свързвате с него в стаята му. Бихте ли почукали на вратата му и ако е там, кажете му да слезе при вас в офиса.

— Señora, аз съм единственият aquí. Не е толкова лесно да...

— Сто американски долара, ако го откриете и го доведете на телефона. Той ще ви ги плати, обещавам.

Затварящите се очи на Ернандес се отвориха малко по-широко.

— Окей... Е, може би ще го открия. *Tres minutos*.

Остави слушалката до телефона, качи се на втория етаж и почука на вратата. Никакъв отговор. Почука по-силно и настойчиво и с образа на стодоларовата банкнота в главата си извика:

— *Señor Дейвис!* Там ли сте?

Нищо. Последното, което можеше да направи, бе да отключи стаята с универсалния си ключ и да надникне вътре.

После слезе на рецепцията и съобщи лошата новина.

— Добре — каза гласът в слушалката, — така сумата става двеста и петдесет долара...

Дейвис преглеждаше отчета към 72-рия час от катастрофата на полет ТАК Еър 223 — вероятно последния официален документ, написан от главния разследващ Маркес, — когато някой извика:

— *Señor Дейвис!* Тук има някой, който иска да ви види!

Дейвис излезе на входа и видя момче на десетина години. Беше босо, усмихваше си и когато го видя, размаха някакво листче. Дейвис се приближи до него и попита:

— *Es para mí?*

Това развесели хлапето още повече.

— Да, за теб е, мъжки!

Дейвис въздъхна. Холивуд наистина правеше света едно малко място. Взе листчето, прочете бележката и веднага тръгна през вратата.

— Хей, пич!

Обърна се. Хлапето чакаше с протегната ръка. Той извади портфейла си и тикна в ръката на хлапето десетдоларова банкнота.

— Само това ли? Че аз тичах по целия път дотук!

— Сериозно? Чуй сега съвета ми — по обратния път спри на училището и се запиши да учиш.

Влезе в хотела задъхан. Собственикът му подаде слушалката и го предупреди, че ще включи разговора в сметката му. Дейвис се съгласи

разчиташе да прехвърли разхода на Лари Грийн.

— Телефонът, който използвах, беше компрометиран — бяха първите думи на Соренсен.

— Компрометиран?

— Преди час Тайната служба ме закопча на задната седалка на една кола.

— По дяволите... добре ли си?

— Да, убедих ги да ме пуснат, но сега вече ще ме наблюдават, знам. Добрата новина е, че има развитие. Открих майката на Кристин Стюарт. Живее в Рали и снощи потеглих за там.

— Успя ли да говориш с нея?

— Не беше лесно. Подведох я, че съм от Тайната служба, за да ме пусне да вляза.

— Значи има връзка.

— Голяма. Тя знае най-общо за катастрофата... че самолетът се е разбил и че дъщеря ѝ я няма.

— И живее с това от четири дни?

— Като теб. Определено е крайно разстроена, но после нещата поеха в странна посока. Когато се усети, че не съм от Тайната служба, веднага реши, че съм репортерка.

— Репортерка ли?

— Аха... — И Соренсен обясни как бе протекла останалата част от срещата и как бе спечелила доверието на Стюарт. — Мисля, че преломният момент бе, когато ѝ казах, че си там да търсиш собствената си дъщеря. Агентите вече блъскаха по вратата, когато тя реши да ми разкрие душата си. Оказва се, че Кристин Стюарт се радва на охрана от Тайната служба вече над една година.

— И защо?

— Защото е незаконородената дъщеря на вицепрезидента на Съединените американски щати. Човекът, който е много вероятно да бъде избран за президент след по-малко от два месеца.

30.

Беше сцена във всеки възможен смисъл на думата. Редици специално монтирани за целта прожектори в пода светеха под внимателно избран тъгъл нагоре с идеята да озаряват говорещия в разкошно сияние. Висококачествената озвучителна уредба бе настроена в съответствие с акустичния профил на мястото, което позволяваше всяко мъдро слово да стигне до всяко ухо с кристална чистота. Столовете бяха внимателно подредени, за да предоставят удобства на цял ескадрон конгресмени, партийни функционери и местни политици, разположени в подразбираща се йерархия — най-важните щяха да седят отпред и в центъра с неизбежните отклонения, нужни за съхраняването на социални, етнически и полов баланс. Останалите местните кливландски псевдовеличия — бяха предвидени анблок за задните ешелони.

Вицепрезидентът започна речта си по средата на главното блюдо в обяда, разпростирайки се върху външната политика, докато във всички чинии не останаха само костите от генетично немодифицираните патици. А когато поднесоха тирамисута с кафе, беше време за финала:

— Днес ви заявявам, че основните приоритети на моята администрация ще бъдат образованието и състраданието. Обходих тази страна надлъж и нашир и видях хора в нужда. Пътувах навсякъде и видях още повече милост и съчувствие. Те идат от църквите и различните организации с идеална цел. Идат по линия на добре структурирани правителствени програми. Но най-вече идат от хора като вас. Хора, които не жалят време и пари и подават ръка в помощ на изпадналите в затруднено положение.

Вежливи ръкопляскания прекъснаха ритъма на речта му, но той, разбира се, го позволи. За щастие аутокюто също направи пауза. Беше имал този проблем преди, по време на партийния конгрес. Пламенни аплодисменти бяха накъсвали вечерта прекалено често и текстът бе избягал напред, излизайки от синхрон с вече произнесеното. Беше се

справил доста добре, но веднага след слизането си от сцената бе уволнил отговорния техник. Днес всичко беше наред.

Той отново подхвана ритъма, който бе почти музикален:

— Президентската ми кампания наближава финалната линия. Почти четири години служа като вицепрезидент на тази велика страна и минах през много битки, които си заслужаваха. Те ще се превърнат във фундамент на ценните програми, които вече съм описал. — Пауза за приковаване на вниманието. — По време на кампанията се срещнах с невероятни американци, мъже и жени, дори деца, които ми зададоха най-благородния от всички възможни въпроси: *Как да помогна?* С участието си в това мероприятие за набиране на средства всеки от вас вече е започнал да помага. Но аз искам да ви разкажа за един мъж, един конкретен човек, с когото наскоро имах удоволствието да се запозная. Случи се в Средния запад и той се казва Томас — не Том, той държеше на това уточнение, — на когото късметът бе изневерил. Томас бе загубил работата си във фирма, произвеждаща един-единствен продукт — американския флаг. Точно така, американски флагове. Работата му била изнесена зад граница. Запознахме се в кухня за супа към приют, но Томас не се срамуваше от това. Беше запазил гордостта и достойнството си и попита с какво може да допринесе за моята кампания.

Нова тежка пауза.

— Да, правилно чухте — какво *той* може да направи за *мен*. Томас беше бездомник, но се пошегува, че и аз съм бездомник — както може би знаете, Военноморската обсерватория^[1] на САЩ е в основен ремонт. Посмяхме се, но после Томас стана сериозен. Бръкна в окъсаното си палто и извади една от малкото си лични вещи на този свят... нещо, което той мислеше, че ще направи посланието ми да достигне до всекиго. Каза, че се надява да събере пари за кампанията ми, защото ако ме изберат, той бил сигурен, че съм щял да удържа на обещанието си да помогна на другите в неговата ситуация.

Вицепрезидентът бръкна под ревера си и извади парче сгънат картон.

— Така че, дами и господа, за една вечер аз имам нов директор, отговорен за набирането на средства, и името му е Томас.

Разгъна картоната и показа на публиката написаното с дебели печатни букви:

БЕЗДОМЕН

БЕЗПАРИЧЕН

БОГ ДА ВИ БЛАГОСЛОВИ

Засвяткаха светкавици и тълпата закрепця — обикновено сдържаните адвокати, банкери и бизнесмени завикаха, сякаш се намираха на гимназиален футболен мач. Беше запомнящ се момент. Велик момент. Мартин Стайвесънт, кандидат на демократическата партия за президент, стисна ръце над главата си и се усмихна както подобава на кандидат с десет пункта преднина в анкетите.

Всъщност точно така си и беше.

И той издои всичко от момента, ръкостискайки се с кмета на Кливланд, двамата бореци се за преизбиране конгресмени и мъж с униформа, който беше някакъв фактор в Националната гвардия, Охайо. Стайвесънт продължи да се усмихва на всички извън сцената, да ръкомаха, да потупва по гърбовете и да сочи от време на време в произволно избрана посока, сякаш забелязал добър познат сред морето от лица. Но когато слезе от сцената и се скри от камерите, лицето му се преобрази широката усмивка изчезна, зъбите му блестяха по-малко, но продължаваха да се виждат. Сега удоволствието му бе насочено навътре.

Роджър Гордън, директор на кампанията му, се приближи и двамата тръгнаха заедно.

— Трябва да поговорим — каза Гордън с крайчеца на устата си.

— Чу ли ги? — въодушевено отговори Стайвесънт. — Хареса им!

— Трябва да ме информираш, преди да правиш такива неща. Ефектът можеше да бъде обратен и...

— Ако не го бях поднесъл по този начин. Отдай ми дължимото, Родж.

— Има ли изобщо Томас?

— Естествено. Но той ми обеща да не привлича по никакъв начин внимание към себе си.

Гордън хвана кандидата си за лакътя. Наведе се към него, докато се насочваха към изхода, където ги чакаше автобусът, с който правеха последната обиколка.

— Марти, на десет седмици сме от проклетия Бял дом. Девет пункта преднина не е зле, но те все още не са гаранция, че не можеш да оплескаш тотално всичко.

— Десет пункта, ако обичаш — Си Ен Ен и „Галъп“ заедно.

Гордън сниши гласа си до шепот:

— Онова, което става в Колумбия, може да обърне всичко на сто и осемдесет градуса.

Стайвесънт спря на крачка от стъпалата на автобуса.

— Някакви новини?

Погледът на Гордън се отклони към групата репортери зад бариерата на петнайсетина метра от тях. Те се надвикваха да задават въпроси.

— Помахай им усмихнато, после се качвай на проклетия автобус. Вътре има човек, с когото трябва да се запознаеш.

Стайвесънт направи както му бе казано и след малко вратата на автобуса се затвори зад тях. Обстановката вътре бе луксозна, а обзавеждането наподобяваше офис на висш мениджър — с масички за разговори на четири очи и дивани в предния салон, малко легло и кабинет отзад. Край заседателната маса вече седяха трима души: неговият началник на кабинет Бил Евърс, основният му стратег Маги Донован и един грубоват жилав мъж, когото виждаше за първи път.

Всички станаха, когато Стайвесънт се приближи, а Евърс каза:

— Мартин, представям ти Винсънт Кехоу.

Стайвесънт не пропусна да отбележи, че Евърс не използва титлата му на вицепрезидент — това означаваше, че който и да бе Кехоу, не беше богат спонсор. Мъжът едва не застана в стойка „мирно“ по начина, по който охраната на Мартин го правеше в Белия дом, когато по коридора се зададеше изкаралият само един мандат и напускащ поста си главнокомандващ Трует Таунсенд. Да, реши за себе си той, Кехоу несъмнено бе бивш военен — самият Стайвесънт не бе служил, но се бе нагледал на стойки от военните. Мъжът изглеждаше като сглобен от куп напрегнати пружини. Жили, мускули и нито грам тлъстина. Стайвесънт прецени, че е малко под трийсет. Беше гладко избръснат, с оредяваща коса, малкото останало от която бе

подстригано по начин, показващ, че не му пука за косата. Двамата се здрависаха и Стайвесънт усети силното му стискане, в което долови голям резерв.

Когато всички седнаха, Евърс обясни:

— Успяхме да организираме събирането на сумата за откупа...

Стайвесънт го погледна остро и началникът на кабинета се смути, но само малко.

— Извинявам се. Господин Кехоу е пряко въввлечен. Той е човекът, който ще пътува до Колумбия, за да върне момичето. Работи за крайно дискретна частна компания и е възможно най-щателно проверен. Няма да ви занимавам с трудовата му биография... нека само кажа, че е правил това и преди.

— Знае ли... — Стайвесънт потърси думи — защо съм толкова загрижен относно това отвличане?

— Не, сър — каза Кехоу. — Знам, че имаме работа с отвличане на младо момиче, че аз трябва да извърша изплащането на откупа и да изведа жертвата по възможно най-дискретния начин. Това са моите заповеди и всичко, което е необходимо да знам.

Стайвесънт се усмихна.

— Добър отговор. Какво е организирано?

Отговори Евърс:

— Господин Кехоу ще отлети на юг по-късно днес с частен самолет, даден на разположение от неговия работодател.

— Тайната служба продължава ли да е замесена?

— Вече се споразумяхме с директора й по този въпрос. Те предпочитат повече да нямат нищо общо с проблема.

Стайвесънт съжали, че не се бяха допитали до него.

— Добре, ще позволим на директора да се оттегли. Но идния януари лично ще се погрижа да му смачкам топките.

Кимания край масата, както се случваше при наблюдение как взводът за разстрел се строява пред колега.

— Какъв е разчетът във времето за тази мисия? — попита Стайвесънт. Хареса му как това прозвуча по военному.

Отговори Маги Донован, която въпреки титлата си на стратег беше повече логистик:

— Господин Кехоу ще получи средствата веднага след тази среща. Ако всичко се развие по план, Кристин Стюарт ще бъде върната

в Северна Каролина до утре вечер.

— Това ще направи майка ѝ много щастлива. Тя как се справя?

— Достатъчно добре — обобщи Евърс. — Придържаме се към директивата ви: казваме ѝ, че се прави всичко, което може да бъде направено.

— Както е — подчерта Стайвесънт.

Всички кимнаха. Обсъдени бяха още някои административни подробности, преди да пожелаят на Кехоу успех и да го изпратят да се погрижи за последните си приготовления. Когато Кехоу излезе, Евърс заклеци Стайвесънт, преди автобусът да е потеглил:

— Само че има едно усложнение. Някой задава въпроси.

— Въпроси? — не разбра Стайвесънт. — За какво?

— За Кристин.

Вицепрезидентът се хвана за релсата с дръжки, докато автобусът завиваше на завой. Видя през леко разтворената щора махащи с ръка доброжелатели. Игнорира ги — слушаше Евърс.

— Служителка на ЦРУ е правила проучване по официалните канали снощи, като е търсила в интернет информация с името на Кристин и с паспортните ѝ данни.

— ЦРУ? Как, по дяволите, точно те са надушили нещо?

— Не смятаме, че е официално — отговори Евърс, — и разбира се, тя не е стигнала доникъде. Всичката отнасяща се до Кристин информация беше изтрита от официалните сървъри. Изпратихме човек да разговаря с тази жена снощи във Вашингтон. Оказва се, че тя е позната на разследващия катастрофата, изпратен от НКБТ в Колумбия.

— Това не трябваше ли да ни е от полза? Да имаме вътрешен човек в разследването?

— Такова ни бе намерението. Следихме го изкъсо, но по някаква причина този служител на НКБТ — впрочем, казва се Джемър Дейвис — се въздържа от обичайните канали за комуникация и лично помоли за помощ приятелката си в ЦРУ. Дейвис разкри самоличността на специален агент Мълиган и смятаме, че знае нещо по-специално за Кристин.

Стайвесънт за първи път усети, че започва да се безпокои.

— Тези двамата знаят ли, че е била охранявана от Тайната служба?

— Да, знаят, че има някаква връзка.

— Цялата проклета идея за охрана бе грешка от самото начало. Трябваше да стоим настрана, както сме правили винаги досега.

— След като те номинираха, Мартин, няхаме избор. Кристин беше изложена на риск...

— ... на риск от точно каквото ѝ се случи! Тайната служба направо се издъни.

— Знаеш, че им вързахме ръцете. Те искаха пълна охрана, но ние се възпротивихме. Настояхме да е по-малка и дискретна. Да не забравяме също, че те възразяваха срещу нейното пътуване.

Възбуденият Стайвесънт удари с юмрук по шкафчето над леглото.

— Това беше по вина на майка ѝ, дявол да го вземе! Тя отказа да слуша, въпреки всичко, което съм ѝ дал. Добре... този от НКБТ... Дейвис? Имаме ли някаква полза да остава в Колумбия?

— Не виждам в какво. Откупът е на път, а Кристин утре ще лети към дома.

— Тогава го изтеглете. Задава прекалено много въпроси. Трябва да приключваме възможно най-бързо, след което ще погребем всичко завинаги.

Евърс се обади нерешително:

— Съгласен съм, но... може да има проблем. Изтеглянето на Дейвис от Колумбия може да се окаже трудно.

— Защо?

— Това ни се стовари изневиделица... случайност едно на милион! Когато НКБТ трябвало да командирова следовател, началникът — мисля, че се казва Грийн — прегледал списъка на пътниците и видял там познато име. Дейвис има дъщеря и се оказва, че тя е летяла със същия полет.

— Какво?!

— Изглежда, двете с Кристин са се включили в една и съща програма „Семестър в чужбина“. Дъщерята на Дейвис е другата заложница, за която се споменава в искането за откуп.

— Която игнорирахме?

— Мисля, че използвахте фразата „не ни е първа грижа“ — напомни Евърс. — Искан да кажа, че откомандиrowането на Дейвис може да се окаже изключително трудно. Той има славата на твърдоглав, а и не си го представям да си тръгне оттам без дъщеря си.

Автобусът набираше скорост за среща на барбекю с ветерани. Стайвесънт седна на леглото.

— Има ли някакъв шанс Дейвис да я намери?

— Неговата дъщеря ли? Без странична помощ? Абсурд. Странд ме информира подробно. Ние вложихме много усилия и ресурси, а още не знаем с кого си имаме работа. Не са ФАРК^[2], но сигурно е някой като тях — откъснала се паравоенна група. В джунглата там има десетки подобни, но всички ги обединява само едно — безжалостни са. Изхранват се от наркотици и изнудване. Непрестанно са в движение и са въоръжени до зъби. ФАРК издържаха двацет години срещу колумбийската армия, а другите не са по-малко упорити от тях. Не мога да си представя един вбесен американски баща да може да им направи нещо. Честно казано, загуби ли Дейвис мярка... няма да се изненадам, ако и той изчезне.

Стайвесънт погледна Евърс и се почувства неудобно. И двамата си мислеха едно и също. Ако Дейвис не се върнеше, задачата им по разчистване на следите щеше значително да се опрости. Евърс понечи да каже нещо, но в този момент Донован надникна иззад ъгъла, подаде на Стайвесънт конспекта за речта пред ветераните и съобщи:

— Десет минути.

Когато се скри, Стайвесънт нареди:

— Добре... просто се погрижете на дъщеря ми да не ѝ се случи нищо лошо.

— А Дейвис? — попита Евърс.

Вицепрезидентът се извърна и започна да преглежда точките в конспекта.

[1] Със закон на Конгреса от 1974 това е официалният адрес на вицепрезидента на САЩ (преди това той е живеел в собствения си дом). По-конкретно адресът е Number One Observatory Circle, Washington, DC. — Б.пр. ↑

[2] ФАРК (от Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia — Ejército del Pueblo, FARC-EP или само FARC) — Революционни въоръжени сили на Колумбия — Народна армия; партизанско движение, участващо във въоръжения конфликт в Колумбия от 1964-та година, възникнало по време на Студената война като селска

марксистко-ленинска сила и борецо се за аграрна реформа и против империализма. — Б.пр. [↑](#)

31.

— Кандидатът на демократите за президент има дете от любовна връзка?

— Май така се оказва — потвърди Соренсен. — Джийн Стюарт е работила в екипа по първата му кампания за конгресмен преди двайсет години.

— Явно е държала повече неща от телефонната слушалка — каза Дейвис.

— Осъзнаваш ли колко сексистки звучи това?

— Извинявам се. Виж, знам, че Стайвесънт е женен в момента, но бил ли е женен тогава?

— Бил е, но според Стюарт жена му така и не разбрала за връзката им. Били много дискретни до момента на неизбежната раздяла.

— Благодаря, че го казваш на разбираем за мен език.

— Винаги се старая да не усложнявам нещата за пилотите. В онези времена Стайвесънт е бил изгряваща на политическия небосклон звезда. Знаел е, че тази връзка ще го издуха от сцената, затова я е приключил по възможно най-недвусмисления начин.

— Чекиджия. Дано и това не ти е прозвучало сексистки.

— И точно тогава се получило усложнението. Стюарт разбрала, че е бременна, но така и не казала за това на Стайвесънт. До миналата година той изобщо не е подозирал, че има дъщеря.

— Миналата година? Това е крайно притеснително за човек в разгара на разгорещена кандидатпрезидентска кампания. И как точно му съобщила Стюарт новината?

— Нямахме време да ми разкаже тази част, но забелязах, че материално е доста добре. Хубава къща, мебели, дрехи. Видях по стените снимки от друго място — много по-малка къща в съвсем различен квартал.

— Мислиш, че го е изработила? Поискала му е пари, за да си мълчи?

— Възможно е — замислено каза Соренсен.

— А може би някой друг е разбрал за Кристин... да кажем, някой в Колумбия.

— Това беше първата ми мисъл. Обаче може да е и още по-зле: ами ако някой е разбрал не само за Кристин, но и за парите срещу мълчанието на Стюарт? Едно е политик да разбере, че има неподозирана дъщеря от любовна връзка, приключила преди двайсет години. Неловко е, но подлежи на контрол. Добави обаче и скандал със заплащане за мълчание, а може би и отвличане, като това се случва между настоящия момент и първия четвъртък на ноември... и започва да намирисва на катастрофа за кампанията.

Дейвис обмисли тази възможност.

— Окей, но как това би ми помогнало да намеря Джен? И двете момичета са отвлечени — това се връзва с всичко, което вече знаем. — Разказа ѝ за аудиозаписа, който бе открил в айпода. — Проблемът е, че все още не знаем в чии ръце са и къде се намират.

— Мога само да те уверя, че Джийн Стюарт е в същото неведение като нас. Що се отнася до Тайната служба, не очаквай от тях много помощ — в момента с тях не сме на една и съща вълна.

— Кое то означава, че отговорите трябва да дойдат от моята страна.

— Много голяма мрежа за хвърляне се получава. В Колумбия потенциалните заподозрени нямат край — това е раят за организираната престъпност и схемите за изнудване. Трябва да стесним обхвата на търсене.

— Ако е отвличане, значи ще има искане за откуп — заключи той. — С кого ли биха се свързали?

— Със Стайвесънт, предполагам. Или с някой от основните спонсори на кампанията му.

Дейвис въздъхна тежко.

— Не ми помага много. — Видя собственика да говори по мобилния си телефон в задната стая. Когато погледите им се срещнаха, мъжът прекъсна разговора. Имаше ли някакво притеснение в погледа му? Вероятно не, реши той. Дори при това положение бързината, с която се бе усъмнил, направи ясно едно нещо — започваше все повече да се изолира. — Трябва ми помощ — каза той.

— Съгласна съм. За нещастие не мога да работя за теб открито. Помисли сам — следващият ни президент е изнудван от колумбийски наркобарони дни преди избирането му. Това не е бомба, която бих искала аз да хвърля.

— По-лошото е, че може да застраши момичетата — допълни Дейвис. — В момента аз съм единственият, който би могъл да направи нещо.

— Какво например?

— Не знам. Ще трябва да съм дискретен.

— Ти? Дискретен?

Дейвис игнорира убождането, понеже в главата му започваше да се оформя идея, която сподели със Соренсен. Тя се съгласи, че това е най-добрият подход.

— Благодаря ти, Ана. Наистина оценявам всичко, което правиш.

— Ти само доведи Джен. О, между другото — добави тя, — дължиш на онзи тип в хотела двеста и петдесет долара.

— Двеста и петдесет? Чакай, че се обърках... ние женени ли сме?

— По начина, по който харча парите ти... все едно че сме.

Лари Грийн излезе от срещата си в единайсет и трийсет с мрачно изражение, което бе добре познато на всички, виждали го през последните няколко дни. Това определено се отнасяше до съпругата му, но генералските съпруги са се научили да не разпитват.

Ежедневната оперативка не бе минала добре. Шефът му, Джанет Сирило, бе поискала възможно най-настойчиво актуална информация за катастрофата на полет ТАК Еър 223 и за трети пореден ден Грийн не й бе казал нищо съществено. Изпълнителният директор бе разбрана жена и прие обяснението му, че контактът с Дейвис не е по график. Въпреки това самата Сирило бе подложена на натиск отгоре и след двайсет и осем години служба във ВВС Грийн отлично знаеше от коя посока първо се размириша на лошо.

Слезе с асансьора до първия етаж, очаквайки с нетърпение следобедния си крос. Чувстваше необходимост да изпусне малко пара. В името на добрата хидратация си купи бутилка вода от кафето във фойето. И точно прибираще рестото, когато чу:

— Здравейте, генерале.

Обърна се. Беше Ана Соренсен.

— Госпожице Соренсен... здравейте. Изненадан съм да ви видя.

— Наистина ли?

Той веднага схвана подтекста и се огледа. Във фоайето имаше много хора.

— Отвън има двор... да ви взема ли нещо?

— Тази вода ми изглежда много съблазнително.

Денят бе топъл и седнаха на една пейка под сянката на един клен. Пред тях фонтан разпръскваше вода в четирите основни посоки на света и шуртенето му отекваше из целия вътрешен двор. Една от струите не бе подравнена и се разбиваше в южния ръб.

— Обадил се е Джемър? — каза Грийн.

— Днес. Трябва му помощ.

Грийн я изгледа с любопитство.

— И защо е помолил вас, а не мен?

Соренсен го гледаше, без да казва нищо.

Грийн знаеше прекрасно, че тя работи в ЦРУ. Джемър му я бе представил веднъж, след като се бе запознал с нея при изпълнение на задача във Франция. Макар думата „запознал“ да не бе достатъчно изразителна. „Сблъскал се“ може би беше по-точна. Соренсен бе спасила живота на Джемър във Франция и Грийн знаеше, че той й вярва безрезервно. Това беше и отговорът на въпроса му.

— Смята, че при мен има проблем — досети се той, загледан в асиметричните пръски по сините плочки на фонтана. — Намекна нещо в този дух, когато говорихме за последен път.

— Заподозрял е нещо преди два дни. Самолетът, с който е пътувал — това не е бил никакъв полет по разписание, независимо какво са ви казали. Някой е подготвил полет точно за него. По-късно същата нощ е поискал сателитни снимки и след час са го заринали с такива. След това са му дали високотехнологичен телефон за сателитна връзка, който буквално го е чакал, когато слезъл от самолета в Богота, и му е бил доставен от неизвестен куриер направо от американското посолство.

Грийн кимна.

— Трябваше и аз да се сетя.

— Сатфонът е компрометиран, затова двамата с него използваме друг начин за свързване.

— Силно ме притискат за информация. Някой много нависоко очаква резултати.

— Знам кой е този някой.

Грийн я изглежда изучаващо, отпи глътка вода и попита:

— Дали искам да знам кой е?

— Вероятно не.

Той реши да не пита.

— С какво мога да помогна?

— На първо място Джемър иска да знаете защо не се обажда. В действителност има напредък в разследването... може би дори прекалено голям. Той смята, че самолетът е кацнал на отдалечена полоса някъде в джунглата, където двете момичета са били свалени от него. След това отново е излетял и по някакъв начин е била предизвикана катастрофата.

— *Двете* момичета? — подчерта той.

— Да... това е точно онази част, за която не бихте искали да знаете.

Грийн помисли малко.

— Ако е така... този план е дяволски жесток. Предполагам, че катастрофата е изтрила значителна част от уликите.

— Заличила ги е... почти изцяло. Джемър рови из останките, но е стигнал до положение, в което му е нужна помощ.

Грийн бе следвал Соренсен през по-голямата част от разговора, но тук вече беше на крачка пред нея.

— Всъщност подозирах нещо подобно — най-общо казано, разбира се. Вчера се обадох тук-там и мисля, че Джемър ще получи точно каквото му трябва.

Соренсен се загледа на свой ред в невъзмутимото несъвършенство на фонтана.

— Надявам се да сте прав.

32.

Дейвис излезе от хотела и тръгна на зигзаг към Ел Сентро. Вървеше с нежелание, защото не беше убеден, че там има нещо, което би могло да му помогне. Но все пак крачеше, за първи път без да бърза особено, придържайки се към принципа на акулите — движи се или умри.

Беше дошъл тук, за да открие дъщеря си, и с втора амбиция — ако издържи психически, да разкрие причините за катастрофата. Сега знаеше, че Джен не е жертва на въздушен инцидент, а просто на похищение. А разследването...? То се бе оказало уникално — не бе виждал нищо такова преди. Заключителният доклад — ако изобщо решише да напише такъв — нямаше да има нищо общо с практиката на текущата поддръжка, обучението на пилотите или капризите на времето. Този нещастен случай бе изцяло дело на човешка ръка... всъщност дори не беше катастрофа, а повече приличаше на местопрестъпление с крила. На всичко отгоре се долавяше засилваща се нова воня, подгрята от най-силния възможен катализатор — ацетиленовата горелка на политиката.

Вицепрезидентът на Съединените щати бе станал баща на незаконородена дъщеря. Това обясняваше много неща, включително защо Дейвис получаваше толкова фокусирана помощ от Вашингтон. Дали и самият президент не беше замесен по някакъв начин? Дейвис се съмняваше, че може да е така. Познаваше лично Трует Таунсенд и всичко в него изглеждаше открито и почтено. Монтанец, на когото бе писнало от игрите в Конгреса, той бе обявил, че няма да се кандидатира за втори мандат, освен ако двете партии не постигнат съгласие по основните въпроси. Патовата ситуация обаче бе продължила и Таунсенд бе удържал на думата си. За жалост на Америка според Дейвис. И ето че сега очевидният му наследник бе изнудван от хора, които се криеха сред притоците на Амазонка.

А Джен бе попаднала в самия център на цялата каша.

Когато стигна Ел Сентро, Дейвис спря на пътното платно и се загледа. Вече бе прекарал два часа днес там в изучаване на карти и снимки, беше задавал въпроси и бе получавал празни погледи вместо отговори. Сградата трептеше в маранята на жестокото слънце, но на Дейвис му се струваше тъмно място, „черна дупка“, която поглъщаше улики, без да изпуска нищо навън. От самото начало на пристигането си се бе придържал към стандартните практики за разследване, но това не му бе помогнало да се приближи до Джен. Маркес бе правил същото и... къде бе сега?

Слънцето сякаш го притискаше в гърба, стоварваше се върху всичко наоколо. Хора, коли, самолети по близката писта — всичко се движеше някак лениво, сякаш самото време бе прегряло. Някакъв камион изгромоля покрай него, оставяйки след себе си облак прах, и за миг Ел Сентро се скри в кафявата мъгла. И в този миг Дейвис осъзна, че му трябва нова посока. Огледа се бавно и съсредоточено, после хвърли поглед към планините в далечината. Замисли се за обгарялото парче земя в джунглата на 140 километра южно. Там ли се криеше решението? Или в някоя пищно обзаведена заседателна зала във Вашингтон? Имаше ли военен транспорт в този момент, пълен с корави мъже и най-нови оръжия, готов да уреди сметките за един човек, който скоро щеше да стане крал?

Изведнъж осъзна, че най-ценното вещественно доказателство, което бе открил, е на нощното шкафче в стаята му — айподът на Джен, записал звука по време на похищението. Обърна се и бързо тръгна към хотела.

Когато видя очуканата триетажна фасада на „Хотел де Аеропуерто“ далеч пред себе си, вече дишаше тежко, а ризата бе залепнала на гърба му. Докато пресичаше паркинга, вдигна поглед към стаята си и се закова на място.

Вратата бе открехната. Пред стаята нямаше количка на камериерка. Нямаше сандъче с инструменти на техника по поддръжката. Беше сигурен, че е оставил табелката No Molestar окачена на дръжката на вратата.

От стаята излязоха двама мъже.

Дейвис се отдръпна в сянката на паркиран камион за доставки и продължи да наблюдава. И двамата бяха латино, едри, с груби черти — типове, които нямаше да правят впечатление, ако ги видеше на

товарната рампа на склад. Единият бе с футболна фланелка и небръснат. Другият бе с тъмни очила и явно му трябваше диета за сваляне на шкембе. Онзи с очилата затвори вратата грижливо и после двамата тръгнаха към рецепцията. Изглежда, подозренията на Дейвис относно поведението на собственика не бяха неоснователни.

Типът с тъмните очила влезе в рецепцията и през прозореца Дейвис го видя да подава нещо на собственика. Карта за отваряне? Пари? И двете? Казаха си нещо и след малко двамата тръгнаха по улицата.

Вървяха пеша, което бе добре, понеже ако се бяха качили в кола, това щеше да изправи Дейвис пред труден избор — да им попречи да потеглят или да ги пусне да си отидат.

Той тръгна след тях, на достатъчно разстояние, и ги последва през сенките на високите блокове. Минаха през голям парк и на два пъти се скриха зад зеленината, но и двата пъти Дейвис ги откри отново. След това излязоха на булевард „Ла Есперанса“, чиито две платна бяха разделени от ивица дървета, а от двете му страни имаше магазин до магазин — салони за разкрасяване, маркови бутици и невзрачни farmacias, редом с бижутерии за продажба на изумруди на едро. Дейвис вървеше на трийсетина метра зад тях и вече беше плувнал в пот, когато двамата внезапно спряха. Единият извади мобилен телефон и проведе кратък разговор. После двамата се обърнаха и погледнаха право към него.

Не беше нужно да е минал през обучение за контраразузнавач, за да схване, че е засечен. Бяха ги предупредили чрез обаждане по телефона, а това означаваше, че има още един или повече от тях в непосредствена близост. Двамата бързо закрачиха към него. Дейвис усети значителна промяна в степента на риска. Не знаеше нито срещу колко души е изправен, нито къде се намират. Стоеше в самия център на оживен делови квартал, но наоколо нямаше и помен от полиция.

Но кога ли в случай на нужда наблизко е имало полицаи?

33.

Дейвис се извъртя кръгом и веднага забеляза още двама, вперили поглед в него. Те бързо прекосиха улицата под ъгъл, за да му отрежат пътя. Дейвис направи онова, което според него беше най-непредвидимото — тръгна да пресича претовареното с трафик пътно платно.

Разнесоха се клаксони и засвистяха гуми. Той погледна наляво и надясно и видя, че го преследват четирима. Стрелна се през лентите, отскочи встрани, за да не бъде съборен от един мотоциклетист, и когато стигна до отсрещния тротоар, се озова пред пететажна сграда с магазини на нивото на улицата. Избра посоката обратна на тази, от която се задаваха футболистът и партньорът му, и спринтира с максимална скорост, за да се озове във фланг на маневрата им да го обградят.

Но не успя.

Другите двама му пресякоха пътя с петнайсет метра аванс. Единият беше с бяла риза, другият със зелена.

Вторият бръкна под долния край на незагащената си риза и извади пистолет, което остави на Дейвис един-единствен избор — магазина точно пред него. Той нахлу през вратата и спринтира по пътеката към задната част. Регистрира с периферното си зрение сервизни комплекти на чинии, „Уеджуд“ и „Микаса“, а покрай стените бяха подредени витрини с прибори за хранене. Смаяната продавачка — слабичка добре облечена жена — стоеше на щанда в дъното ококорена и онемяла, докато наблюдаваше единствения си клиент да се носи неудържимо по централната пътека.

Той бе разчитал да намери някакъв изход в дъното на магазина, но когато стигна до края, се опита да спре, плъзна се до плочките и изруга. Единственият заден изход бе блокиран — непоклатимата на външен вид врата бе затворена с дебел железен прът с прорез, в който влизаше вградено в рамката ухо, в чийто отвор имаше грамаден катинар. Единственият друг отвор на магазина бе високо разположен

тесен прозорец, чието древно стъкло бе надраскано до непрозрачност и защитено с желязна решетка. Чу зад себе си входната врата да се отваря, след което преследвачите му закрепяха на продавачката нещо на испански. Изход нямаше.

Завъртя глава в търсене на някакво оръжие. Имаше само едно и то бе подпряно на стената — здрава дъска 5×10 сантиметра, с дължина метър и двайсет. Той я сграбчи, хвана я за единия край и блъсна прозореца. Стъклото се пръсна и през отвора проникна слънчева светлина — лъчите се забиха в мрачното помещение сякаш идеха от купола на църква. Дейвис се опря на стената до коридора към горния етаж.

Пистолетът бе първото, което видя — дулото му се показва, насочено нагоре към разбития прозорец. Дейвис замахна с дъската на половин метър над него, там, където, както очакваше, се появи и главата. Дъската осъществи контакт с нея, но не съвсем чисто, и мъжът залитна назад. Вторият замах на Дейвис се оказа по-удачен и заби ръката с пистолета в касата на вратата. Оръжието отхвъркна на пода, а мъжът със зелената риза се преви и извика от болка. Дейвис подпря с длан края на дъската и я заби като таран под брадичката му. Мъжът рухна. Тялото му още не бе паднало докрай, когато отекна първият изстрел. Дейвис се хвърли, опрял рамене на стената, но без никакво прикритие. Единственият път навън бе същият, по който бе влязъл. Трябваше му някаква защита и нямаше нищо по-подходящо от един тежък сребърен поднос. Беше овален, с габарити на капак на улична шахта, и изглеждаше също толкова здрав. Той се хвърли към него. Последва втори изстрел, който за щастие го пропусна. Дейвис сграбчи подноса за дръжките и го вдигна едновременно изненадан и окуражен от тежестта му. Бялата риза се намираше на десет крачки и Дейвис се хвърли към него, вдигнал подноса като щит. Изгърмяха три бързи изстрела, но куршумите рикошираха безобидно от дебелия поднос. Наоколо се посипаха стъкла, а отражението в огледалото по дължина на цялата стена му показва, че онзи с бялата риза се отмества встрани. Дейвис коригира посоката на атаката си и се хвърли върху него.

Паднаха, посипани от водопад от кристални късчета. Дейвис се превъртя по-бързо и нанесе удара си на деня — удар с лакът в челото, който просна мъжа в несвяст. Скочи без забавяне на крака и добре, че не се забави, защото в същия момент другите двама се втурнаха в

магазина. За щастие никой от тях не носеше огнестрелно оръжие, но единият бе вдигнал заплашително черна палка. Дейвис се отмести, но недостатъчно бързо, и получи болезнен удар по рамото.

Сигурно болката му придаде сили, а може би не болката, а бяха дните на безсилие, през които не знаеше жива ли е, или мъртва дъщеря му. Освен това имаше някаква вероятност тези мъже да са съпричастни на отвличането. Гневът никога не е стратегия, най-малко от всичко успешна, но в този момент той понесе Дейвис като цунами.

Палката се върна в обратен замах, но подобни удари рядко са ефикасни — на тях им липсва сила и въртящ момент. Дейвис избягна замаха с лекота, хвърли се напред и удари тежко мъжа с лакът в ключицата. Коленете на мъжа с палката се подгънаха и той застина за миг парализиран, а Дейвис го подхвана в чатала, вдигна го и го запрати през стаята както шотландец хвърля отсечено дърво. Ударът помете цяла редица витрини, които излагаха чаени сервиси. Керамичната експлозия сигурно се чу в целия квартал. Преди да успее да се обърне, последният, стоящ на краката си — онзи с футболната фланелка — го удари по темето с някаква ваза.

Заболя го адски, но вазите са калпаво оръжие, понеже са крехки. Със счупената керамична дръжка в ръка мъжът стоеше лишен от каквито и да било идеи пред страховит с размерите си противник. Дейвис започна с точен ляв и разви атаката си с не толкова точен десен. Юмруците му свистяха във въздуха като перките на излязла от контрол вятърна мелница и когато футболистът залитна, Дейвис го хвана, затича се и го запрати през шкафчетата по дължина на шоурума. Главата му премина през комплектите високи кристални чаши и два подноса със статуетки, преди да се срещне със страничната стена на една от особено здравите витрини. Тук се излагаше нещо, което се наричаше „Бакара“. Големият шкаф се разлюля, поколеба се за миг и се стовари на пода, разпръсквайки фонтан от блестящи парчета.

Дейвис спря. Беше задъхан и окървавен. Пуфтеше като парен влак по нанагорнище. Четириима мъже лежаха неподвижно на пода. Всъщност почти всичко беше на пода. Килимът от стъклени парчета и кристални отломки на места беше дебел пет сантиметра. Зад единствения останал изправен щанд Дейвис усети присъствие и след малко младата продавачка се надигна предпазливо иззад него. Първо видя черната ѝ коса, после двете ококорени очи, а накрая и останалата

част от тялото ѝ. Тя го изглежда неразбиращо и едва след това огледа разгрома около себе си. От магазина практически не бе останало нищо.

— Знаеш ли английски? — попита той.

Тя кимна.

— Трябва да извикаш полицията.

Тя го изглежда въпросително, след това спря поглед на проснатия на пода до унищожения шкаф с „Бакара“. Посочи надолу.

Дейвис погледна футболиста. Той лежеше по гръб, но малко по малко започваше да се съвзема. На пода до него се виждаше малък кожен портфейл, който явно бе изхвъркнал след финалния удар. Само че не беше точно портфейл. Беше калъф за карта — удобно разтворен, за да покаже снимката на мъжа, когато бе приличал на човек. До картата бе значката му.

Дейвис въздъхна.

— Мамка му!

— Магазин за порцелан... — смаяно повтори Лари Грийн, след като затвори.

Соренсен го изглежда неразбиращо.

— Какво?

Двамата се бяха срещнали на обяд с намерението да обсъдят възможностите да помогнат на Дейвис. Тежките плата с овкусени с уасаби тайландски деликатеси бяха започнали да отрупват масата, когато бе дошло позвъняването.

Грийн обясни:

— Джемър току-що се е разправил с четирима полицаи и междувременно е превърнал магазин за „Уеджуд“ в плаж от порцеланов пясък и стъкла.

Соренсен увеси глава. Знаеше какво означава Джен за Дейвис. И още по-добре знаеше, че смиреното чакане светът да се завърти около оста си не е сред силните му страни.

— Никога не се е славел с голямо търпение — коментира тя.

— Това е хубаво, когато прехвърляш обгорени части от самолет, разпръснати из царевична нива в Канзас. Но случаят е различен. От онова, което ми казваш, заключавам, че той има вземане-даване с безжалостни типове, които имат връзки във Вашингтон. — Грийн

поклати глава. — Не трябваше да го пращам там. Провалът беше неизбежен.

— Добре ли е? — попита тя.

— Джемър? Много добре знаеш, че е неунищожим. Но сега вече много силно привлече вниманието към себе си. Това обаждане беше от началника ми в НКБТ, Джанет Сирило, която на свой ред е получила много специфични указания от Държавния департамент.

— От Държавния департамент?!

— Както разбирам, преобладаващото мнение там е, че Джемър излага нацията ни. Било й е заявено по най-недвусмислен начин да го откомандирова от Колумбия, преди да причини — по думите на самия държавен секретар — „непоправими щети на традиционно мирните взаимоотношения със стратегически съсед“.

— Той няма да се върне — каза Соренсен. — Не и без Джен.

— Двамата с теб знаем това.

— Значи няма да го отзовеш?

Грийн въздъхна.

— Ще му изпратя съобщение на телефона. Той ще го пренебрегне. — Грийн я гледаше как върти безцелно вилицата си в чинията. — Кажете ми... как сте двамата?

— Джемър и аз ли? Имаш предвид в личен план, предполагам.

Той кимна.

— Не толкова добре, колкото би могло да бъде... Обичайното.

— Той не е от хората, които изливат чувствата си, но доколкото го познавам, мисля, че наистина те харесва, Ана. Вкисва се всеки път, когато се разделите.

— Така ли?

— Познавах Даян. Беше същият с нея, когато го изпратеха на мисия. Заминава за Италия и първата седмица всичко е наред. Но след месец е нещастен.

— Може би това е един от проблемите ни — въздъхна тя. — Призраците могат да хвърлят много дълги сенки.

— А дъщерите?

— Не — каза Соренсен. — Знам колко много означава Джен за него и не бих искала да е иначе. Всъщност точно това ме тревожи сега. В най-лошия случай, ако тя не се върне... не знам как Дейвис би могъл да го понесе.

— Никой от нас не би могъл.
Соренсен го погледна умолително.
— Ти каза, че можеш да му помогнеш.
— Казах, че работя над някои възможности.
— Е, сега е моментът.
— Да, мисля, че си права. — И Грийн взе телефона си.
Докато той набираше, Соренсен ровеше с вилицата си в храната.
След малко безпокойството ѝ отстъпи на едва доловима усмивка.
— Какво? — попита той, докато чакаше да му отговорят.
— Ама наистина ли...? В магазин за порцелан?
Грийн само поклати глава.

34.

Затворническите килии, беше решил някога Дейвис, приличат много на хубавото вино. Всяко има своя отличаващ букет, деликатни нюанси във вкуса и аромата, които съставляват уникална комбинация. Едно плътно мерло може да предлага нюанси на боровинки или къпини, докато изтрезвителят може да намеква за телесните функции на лежалите в него миналата нощ. Ако шардонето съдържа аромата на дъбовата бъчва, то стените на килия за незаконни имигранти от Третия свят предлагат драсканици и следи от удари с глава от години. Характерните отлики винаги са налице, трябва само да ги потърсиш.

Конкретните десетина квадратни метра не бяха най-лошото, което бе виждал. Три циментови стени, а в четвъртата — стандартната желязна решетка във врата на панти. Не беше стара, не беше нова, а по коридора се виждаха още три подобни. По-нататък следваше ярко осветен офис, в който влизаха и излизаха униформени полицаи. Макар Дейвис да бе виждал отвътре достатъчно на брой килии, две за седмица му беше личен рекорд. Останалите му посещения бяха в резултат на дребни прегрешения, повечето след консумация на алкохол. Празнуванията на ръгбисти по принцип стигат далече. Бой в бар като новак морски пехотинец — беше изкарал един мандат като такъв, преди да постъпи в академията на ВВС. Все пак при цялата си невъздържаност никога досега не бе преспивал две нощи в една седмица на „топло“. Беше постигнал рекорд, който силно се надяваше да не подобрява.

Седеше на изцапания нар, размишляваше върху нещастния развой на събитията и се опитваше да схване какво се бе случило. Откъде би могъл да знае, че са полицаи? Дъщеря му бе отвлечена, полковник Маркес бе убит, така че бе нормално да е изнервен. Беше видял двама да влизат непоканени в стаята му и бе заподозрял най-лошото, а то бе, че са свързани с изчезването на Джен. Изобщо не му бе минало през ума, че е възможно да са полицаи. А и нито един от четиримата не се бе легитимирал като такъв. Смяташе, че е най-добре

да не се задълбочава в това кой кого беше проследил след хотела. Имаше законното право да заяви, че единият се е опитал да го застреля, а другият бе замахнал към него с палка. Това, общо взето, бе нелюща история, която в повечето от петдесетте щати можеше да се приеме като аргумент в полза на самозащита. Но тук, в Колумбия?

Едва ли.

Знаеше, че отново се е издънил, като бе действал нелогично. Не, не беше така. Действията му може би имаха основание, но не бе проявил предвидливост. След всичко случило се спокойно можеше сега да е в болница или дори на металната маса под ярката светлина на доктор Гусман. И ако това се бе случило, кой сега щеше да търси Джен?

Размърда се и започна да крачи из килията, опитвайки се да разкара болката в новите места. Раздруса решетката, за да привлече вниманието на униформения пазач в дъното на коридора. Поиска да му разрешат телефонно обаждане и пазачът извика: „Silencio!“. Настоя да се свърже с американското посолство и двама мъже в съседните килии се опитаха да го прекъснат на испански. Дейвис продължи да настоява близо час, като вдигаше шум и се опитваше да накара да му обърнат внимание. Едва след здрачаване, когато включиха прожекторите зад прозореца в края на коридора и след смяната на пазачите, пристигна онзи, с когото искаше да говори.

Майор Раул Ечевария към Първи полицейски район, Отдела за специални разследвания, се приближи и застана пред вратата.

— Не знаех, че са полицаи — каза Дейвис, поддавайки се на нетърпението и забравяйки за подготвената си реч.

Ечевария само го гледаше, този път без лекото подсмиване — устните му оставаха прави под гъстия мустак. Изглеждаше изморен, сякаш бе работил цял ден. Дори и така, ризата му беше без гънки, а униформените му панталони — с идеален ръб. Може би се бе прибрал за кратко след дългия си работен ден, а после го бяха повикали да поработи извънредно.

— Наранил ли съм някого? — попита Дейвис.

— Повечето ще се оправят. Офицер Нунес има сътресение и вижда двойно.

— Трябваше да се легитимират. А и определено не трябваше да започват със стрелбата. Вие какво бихте направили? — Дейвис

прекрасно знаеше, че всеки адвокат в този момент би му забранил да продължава да говори. Освен, разбира се, адвокат, чиято дъщеря е заложничка във враждебна джунгла. — И какво са правила в стаята ми?

— Разследвали са.

Дейвис се сепна: самият той бе отговорил по подобен начин: „Разследвам“. Погледна обувките на Ечевария. Излъскани до блясък обувки с връзки, без нито петънце.

— Откога съм обект на разследване?

— Катастрофата е криминално престъпление, господин Дейвис, няма никакво съмнение в това. А вие сте укрили улики. — Ечевария бръкна в джоба си и извади запечатан пластмасов плик, в който бе айподът на Джен.

Дейвис се затрудни как да отговори. Имаше много варианти — че е попаднал съвсем скоро на аудиозаписа, който би могъл да представлява интерес за полицията; че си е позволил да задържи устройството като лична вещ на дъщеря си или дори като част от разследването на катастрофата. Но не опита нито една от възможностите.

— Не разбирам — каза вместо това.

— Какво не разбирате?

— Нищо. Катастрофата, изчезналите пасажери, изстрелите и фалшивите самоличности. Всичко е толкова нескопосано и очевидно.

— И сигурно смятате, че дори колумбийски детектив би трябвало да схване, че става дума за дело на престъпни сили?

Дейвис не се поддаде на провокацията.

— Онзи, който е зад това... практически рекламира извършеното престъпление. — И обясни теорията си за отклоняването на самолета и похищението на момичетата.

— Това ли мислите, че се е случило? — поиска да се увери Ечевария.

— Не е доизпитано. Авторите на замисъла са уверени в две неща. Първо, изглеждат сигурни, че само един човек извън Колумбия разбира какво се случва.

— И кой може да е този човек?

— Бащата на Кристин Стюарт.

Ечевария приглади с ръка широките си мустаци в театрален жест на размисъл.

— А второто нещо?

— Хората, които търсим... те са сигурни, че няма да ги заловим.

Полицаят сви рамене.

— Идеите ви, господин Дейвис, неизменно са много забавни. Ще ми липсват. — Извади от джоба си американски паспорт — не беше необходимо Дейвис да се досеща чия снимка има вътре — и му го подаде през решетката. — Времето ви тук приключи. Външното ни министерство изпрати нота, че искаме да ви приберат оттук. Получихме незабавен отговор... мисля, от вашия НКБТ: отзован сте незабавно. Следващият полет за Вашингтон е утре в седем сутринта. Вземете го на всяка цена! Дотогава ще се престоря, че не съм чувал за новите неприятности, в които сте се забъркали.

Дейвис го погледна и попита:

— Имате ли деца, майоре?

Не последва отговор.

— Предполагам не, защото ако имахте, щяхте да разберете защо няма да тръгна никъде... без дъщеря си.

— Сеньор, не допускайте грешка! Вчера сте нападнали четирима полицаи пред много очевидци. Да не забравяме и убийството на полковник Маркес. Неговото разследване е още на ранна фаза и би трябвало да ви разпитам подробно. Правя ви предложение, което няма да повторя — тръгнете си, докато имате тази възможност. Влиянието ми не е безгранично. Ако влезете в съда за тези престъпления, най-вероятно ще се озовете на доста по-непривлекателно място от това. И то за много, много дълго време. — Дейвис не отговори и майорът продължи: — Можете да бъдете сигурен, че разследването на катастрофата и съответно съдбата на дъщеря ви ще продължи. Отделът ми поема случая изцяло, докато не бъде намерен подходящ заместник на бедния полковник Маркес.

— Което ще отнеме дни, дори седмици.

Полицаят само сви рамене.

— Отделът ви няма представа от авиация.

Ечевария пак бръкна в джоба си — започваше да прилича на лош фокусник — и му подаде малко листче.

— Ако моят съвет не ви звучи достатъчно убедително, може би това ще повлияе на решението ви. Намери го в стаята ви един от полицаите, които нападнахте.

Бележката бе написана с печатни букви:

„РЕЙНО“ ПРЕДИ ДВЕ СЕДМИЦИ. ПОЗВОЛИЛИ
СТЕ НА ДЪЩЕРЯ СИ ЧАША ВИНО. НАПУСНЕТЕ
СТРАНАТА ВЕДНАГА, АКО ИСКАТЕ ДА Я ВИДИТЕ
ПАК.

Стомахът на Дейвис се сви. Всички мускули в тялото му се напрегнаха и той изгледа полицаия.

— Ще открия дъщеря ви — обеща Ечевария. — Но ако останете в Колумбия, се опасявам, че тя няма да е в желаното от вас състояние. — Помълча, после направи знак на надзирателя в края на коридора. Той дойде с връзка ключове и отключи килията. — Сбогом, господин Дейвис — каза Ечевария и го покани с жест към широко отворената врата.

Дейвис се почувства като войник в стар военен филм, на когото предлагат свобода, но той очаква да го застрелят в гръб при опит за бягство. Искаше да му върнат айпода на Джен, но знаеше, че е безполезно да го споменава. Мина покрай Ечевария и излезе в дългия коридор.

След малко вече беше навън. Тъмнината се сгъстяваше, насечена от светлите прозорци и фаровете на минаващи коли. Нямаше представа в коя част на града се намира, но видя светлините на планината — Монсерат — отляво. Зави в обратна посока. Във всеки град летищата са строят по-далече от планините и Богота не бе изключение.

Рамото го болеше, а главата му се въртеше след двата удара — единият с палката и другият с надрасканата бележка в джоба му. „Напуснете страната, ако искате да я видите пак“.

Знаеше, че не може да го направи. Можеше да се наложи да претърси хиляда квадратни километра джунгла или да бъде затворен в друга килия, но всъщност не се налагаше да взема никакво решение. Щеше да открие Джен или щеше да умре, докато опитва. Опитваше се

да претегли практическите последици на това заключение, когато от някакъв безистен се разнесе глас:

— Джемър Дейвис?

Той погледна нагоре и видя страничен вход на полицейския участък — врата, която изглеждаше неизползвана от години. Над входа пишеше: PROHIBIDA LA ENTRADA. От сянката се показва небрежно облечен мъж с външност на скандинавец. Беше висок и добре сложен, с дълга руса коса, падаща върху раменете, и гъст мустак. Истински викинг, загубен в тази част на света, със свободна памучна риза и износени дънки.

— Кой сте вие? — попита Дейвис.

Тънка усмивка. Ясносините очи блеснаха под светлината от уличния стълб.

— Онзи, който току-що ви извади от затвора.

Дългата лимузина стоеше неподвижна на черната писта на границата между щатите Мериленд и Вирджиния. Рампата беше осветена в сярножълта мъгла, а наблизо, като вечно бдителна хищна птица, чакаше издължен частен самолет в цвят яйчена черупка. На задната седалка на лимузината, отделени с непрозрачна преграда, седяха Фредерик Странд, изпълнителен директор на „Група Аламаса“, и началник-кабинетът на вицепрезидента Бил Евърс. С напрегнат глас след прекаран в пътуване мъчителен ден Евърс даваше последни указания на Винсънт Кехоу.

— Още не знам с кого си имаме работа. Ако изобщо е възможно, бихме желали да разберете това, в случай че проблемът възникне пак.

— Началникът ви ще разполага с повече огнева мощ след няколко месеца? — предположи Кехоу.

Странд го изгледа сурово.

— Не ви се плаща, за да упражнявате хумора си или да правите предположения, Кехоу. Забравете това.

— Слушам, сър. Извинете.

Намеси се Евърс:

— Не забравяйте основната си цел, а тя е първо и най-вече да върнете момичето живо и здраво.

Кехоу обеща да го направи и две ръкостискания по-късно вече крачеше енергично по пистата с голям куфар в ръка. Двамата в лимузината го проследиха да се качва по стъпалата и да се скрива в големия „Гълфстрийм“, всъщност същия G-III, откарал Джемър Дейвис в Колумбия само преди няколко дни. Вратата на самолета се затвори и двата турбовитлови двигателя се събудиха за живот.

— Ще се справи ли? — попита Евърс.

— Да върне момичето ли? Мисля, че да. Парите са много, което, знам го от опит, е залог за успех. От друга страна, мисля, че те не са глупаци. Само след няколко месеца Мартин Стайвесънт ще е последният човек на земята, когото някой с всичкия си би искал да ядоса.

— А другото? Ще може ли Кехоу да идентифицира с кого имаме работа?

Странд реши да се подсигури:

— В това не съм толкова сигурен. Зависи колко са внимателни. Но получим ли момичето, останалото е несъществено. Мисля, че всички ще бъдат доволни.

Телефонът на Странд издаде мелодичен сигнал и той прочете новополученото съобщение.

— Нашият господин Дейвис се оказа пълен провал. Не успя да се опази дори от ареста.

— Арест?

— За жестоко пребиване на четирима полицаи.

— Четирима? — Евърс поклати глава. — Този човек ще ни съсипе репутацията. Нищо чудно, че не е стигнал до никакъв резултат.

— Заслужаваше си да опитаме. Когато атакуваш подобни проблеми, добре е да го правиш от всички възможни ъгли. За щастие „ъгълът“, който Кехоу носи в куфара, е по принцип най-ефикасният. Но вие се справихте добре с намирането на толкова много пари за толкова кратко време.

— Струваше ни скъпо — оплака се Евърс.

— Посланическо място?

— По-лошо — министерска позиция.

— Коя? — попита Странд.

— На финансите.

Странд изгледа Евърс за момент, после си спомни, че министърът на финансите бе обявила намерението си да се оттегли в края на текущата администрация. Естествено, че беше любопитен кой ще я замести, още повече че информацията бе валутата в този град. Мениджър на хедж фонд от Уолстрийт? Партньор на Голдман Сакс? Странд знаеше, че не може да попита, и се примири, че ще научи отговора едва през пролетта.

Самолетът със сержант Кехоу започна да рулира по пистата и след две минути се заби в небето.

— Кехоу обаче имаше право — каза Странд. — Ако Стайвесънт спечели изборите... няма да има повече нужда от такива като мен. На негово разположение ще са целите въоръжени сили на Съединените щати.

— Тревожете се за работата си? — шеговито попита Евърс.

Адмиралът в оставка се засмя.

— В никакъв случай. Междинните избори за Конгреса са винаги зад ъгъла. Четиристотин трийсет и пет членове на камарата, една трета на Сената — всички те ще треперят дали ще ги преизберат. С такава клиента, господин Евърс, винаги ще имам работа. Винаги.

35.

— Къде отиваме? — попита Дейвис.

Седеше на задната седалка на джип „Тойота“ и сега имаше двама спътници — към викинга се бе присъединил шофьорът му, жилест тъмнокос мъж с явно вечна усмивка. Съобщиха му, че се казват Йоргенсен и Макбейн и че работят за УБН^[1], което бе достатъчно да вкара Дейвис в тойотата... горното и фактът, че изтънелите му средства вече не позволяваха разходки с таксита.

Макбейн караше безгрижно, сливайки се перфектно с надпреварата за разбиване на таратайки, която представляваше трафикът в Богота. Тойотата пропадна в улична дупка, но изскърцването на шасито само разшири усмивката на Макбейн. Колата изглеждаше здрава, поне в механичен смисъл, но подът беше затрупан с опаковки от закуски и вестници. Дейвис се съмняваше, че купето някога е било мито, с изключение на двете дъги от чистачките по предното стъкло. Беше олицетворение на термина „служебна кола“.

— Имаме апартамент наблизо — обясни Йоргенсен. — Там има някои неща, които трябва да видиш.

„Апартамент — помисли Дейвис. — Сигурно изглежда като този джип“.

— И защо УБН е решило да ме вади от ареста?

Йоргенсен, който седеше отпред до партньора си, се извърна към Дейвис.

— Просто изпълняваме заповед, Джемър. Между другото това истинското ти име ли е?

— В акта ми за раждане пише Франк, но никой не го използва.

Намеси се Макбейн:

— Шефът за нашия регион във Вашингтон е генерал от морската пехота в запас. Изглежда, му се е обадил стар приятел от ВВС, който му е казал, че се нуждаеш от помощ.

Това беше отговорът. Йоргенсен и Макбейн представляваха дългата ръка на Лари Грийн или по-скоро на старата генералска мрежа

в действие. Това се случва, когато решиш да използваш за последно назначение старите звезди на Пентагона преди да ги пратиш в забвение. Те формират клики, навлизат в бизнеса, постъпват в тайни компании, работещи за правителството, поддържат връзка един с друг и си правят услуги.

— О, и между другото — продължи Макбейн, — семпер фай^[2].

— И това ли са ви казали? Че съм изкарал три години в палатка, на индивидуални пакети с храна, преди да сменя пустинята за синьото небе?

— Не мога да те обвиня.

— Тогава: семпер фай. Къде си служил?

— На Западния бряг, сапър, два срока. Измъкнах се преди десет години и попаднах в УБН.

— Обезвреждане на експлозиви и борба с наркотиците... Какво следва? Изпитания на нови парашути?

Йоргенсен плесна игриво партньора си по рамото:

— Видя ли, казах ти, че този пич е наш човек!

Макбейн се ухили. Това бе моментът да разкаже повече за службата си. Винаги е лесно да разпознаеш онзи, който е видял истински бойни действия — тиловаците не спират да се хвалят с подвизите си и да преувеличават всяка крачка в пясъка на пустинята. Макбейн не каза нищо.

Йоргенсен пак се обърна към Дейвис и каза:

— Чухме какво си им направил на онези полицаи. Ние имаме ежедневни контакти с полицията тук. Някои момчета са страхотни, но други ще те продадат, преди да се усетиш. И никога не си сигурен на кого можеш да имаш доверие. Трябва да ти призная, че на няколко пъти и на двама ни се е искало да направим точно същото, което си направил ти.

Дейвис почти прошепна:

— Но аз не знаех, че са полицаи. Получи се много тъпо, защото последното, от което имах нужда, бе да ме заключат в килия. В момента имам една цел — да намеря дъщеря си.

Макар да гледаше през прозореца, всъщност не виждаше нищо. Джипът подскачаше по неравностите и това разкриваше нови огнища на болка в тялото му. Но това бе нищо в сравнение с болката в душата му.

Тойотата спря пред жилищен блок.

Адресът не предлагаше никакви визуални ориентири — сградата бе правоъгълна и безизразна, разположена на бетонна площадка и измазана с вече ронеща се мазилка. Извън естетическите съображения обаче изглеждаше солидна и това вероятно бе най-важното. Макбейн извади дистанционно, натисна един бутон и се отвори тежка врата на гараж.

Йоргенсен паркира на място с номер 16 и каза:

— Вече сме информирани за дъщеря ти, Джемър. В офиса ни горе имаме достъп до всички ресурси на УБН в Колумбия и повярвай ми, те са сериозни. Така че не се безпокой, ще я спасим.

На Дейвис му идеше да го разцелува.

Апартамент 16 бе на последния етаж и, да, наистина приличаше на джипа. Макбейн подхвърли, че са в него от месец, но на Дейвис му се струваше, че е по-скоро от година. В нишата за хранене имаше храна от заведение — недовършено китайско меню заедно с клечките и картонена кутия с две парчета пица с тънък блат с вече подвита нагоре периферия.

Обичайната мебелировка — диван, столове, център за забавление — бе избутана в края на стаята, за да се отвори място за много широка отрупана с компютри маса и два дебели кабела, извиващи се към прозореца, явно за връзка с антените на покрива.

— Както виждам, май не можете да вдигнете глава от работа — коментира Дейвис.

— Честно казано, напоследък няма особена динамика — съобщи Йоргенсен. После обясни, че към момента присъствието на УБН в Колумбия е несравнимо по-малко от дните на нарковойните, когато хора като Пабло Ескобар и съперничащите му наркокаубои бяха докарали страната до ръба на пълното беззаконие. — Голяма част от производството на кока този сезон бе изнесено в Перу. Искане да го наречем победа, но картелите са жилава работа. Стратегията им е на водния балон — стъпиш на едно място и те се пренасят на друго. И все пак има още доста работа. Последната ни операция бе свързана с едни фермери, които бяха решили, че спадът в цената на кафето е покана да се прехвърлят на друга култура.

— Как всъщност се борите с такова нещо? Излизате и отваряте нови кафенета „Старбъкс“?

Двамата агенти се усмихнаха.

— Е, де да можехме да сме така проактивни — каза Йоргенсен. — Но ми допада позитивният ти подход.

— Каквато и помощ да можете да ми окажете, момчета, ще съм признателен. Но все пак искам да попитам... Това официално санкционирана операция ли ще бъде?

— Искаш да кажеш ще бъде ли информирана централата на УБН? — попита Йоргенсен.

— Точно това ме интересува.

— Нека ти го кажа по следния начин... най-хубавото в работата ни е, че имаме голяма автономност, в резултат на което никой във Вашингтон не знае със сигурност с какво точно се занимаваме в даден момент тук. Не и преди да ги информираме.

— Райска работа.

— Близко е до това, но все пак си е доста. Кажи ни сега какво знаеш за ситуацията около дъщеря ти.

И Дейвис го направи: обрисова с големи подробности похищението на двете момичета и последвалата въздушна катастрофа.

— Това е доста арогантно дори и за тази част на света — обади се Макбейн. Разбира се, наркобизнесът в наши дни не е каквото беше и е възможно някои от новите играчи да са се прехвърлили на отвличане и изнудване.

— Дори да е така, да разбиеш самолет, за да заличиш следите си...?! — каза Йоргенсен. — Не си бях представял такова нещо.

— Със сигурност не си представяш и за какъв заложник говорим — поясни Дейвис. — Не мисли, че става дума за моята дъщеря — тя просто е хваната в кръстосания огън. Основната цел е много по-високопоставена.

— Детето е на Бил Гейтс? — пошегува се Макбейн.

— Много по-лошо.

Двамата шегобийци се спогледаха и настроението им се скапа.

— Добре де — Макбейн го погледна внимателно, — може би трябва да знаем в какво се забъркваме.

— Мислих по въпроса... дали се налага да знаете. Вие сте сключили сделката преди много време. Семпер фай. — Помълча и

продължи: — Но трябва да разберете, че само защото знаете може да ви гарантира трудни времена в бъдеще.

Двамата отново се спогледаха и този път се обади Йоргенсен:

— Ясно... Потвърждаваме, че сме били предупреждени.

— Името на другото отвлечено момиче е Кристин Стюарт.

Ново споглеждане, този път с празни погледи.

— И коя е Кристин Стюарт? — попита Йоргенсен.

— Незаконородената дъщеря на Мартин Стайвесънт.

— Мамка му на припек! — възкликна Макбейн.

— Доста изразително, пехотинецо. Когато дошли да я свалят от самолета, Кристин се досетила какво става. Казала на дъщеря ми да заяви, че тя е Кристин Стюарт. Двете доста си приличат, така че изпратените бандити не знаели какво да правят и взели и двете. Това, оказва се, спасило живота на Джен. Сигурен съм, че мозъкът зад тази безумна схема вече е разбрал коя коя е. Значи... това е историята, в която се забърквате. Първо трябва да разбере къде държат двете момичета. След това ще отида да ги освободя.

— Сам? Самичък?

— Ако се налага. Разбира се, малко помощ винаги би била добре дошла. Проблемът е, че не вярвам на никого северно от линията Мейсън-Диксън^[3]. Някой във Вашингтон наблюдава изкъсо всеки мой ход. Затова мога да разчитам само на себе си.

— Леле — въздъхна Йоргенсен. — Прецакан си.

— О, има и по-лошо. — Дейвис извади дадената му от Ечевария бележка от джоба си и им я показа: — Някой ме заплашва с живота на Джен, ако не се прибера у дома със следващия самолет.

— Което ти не смяташ да правиш — досети се Макбейн.

— Вие бихте ли го направили? — Той ги изгледа един след друг и ги видя да поклащат отрицателно глава. — Естествено не. Моля ви само да ми помогнете да я намеря. Останалото оставете на мен.

Без никакво колебание Макбейн каза:

— Ами тогава да се залавяме за работа.

[1] УБН (DEA — от Drug Enforcement Agency — англ.) — Управление за борба с наркотиците. — Б.пр. ↑

[2] Американско произнасяне на латинската фраза *semper fidelis* („Винаги верен на дълга“) — девиз на морската пехота на САЩ. —

Б.пр. ↑

[3] Линията Мейсън-Диксън — установена от топографите Чарлс Мейсън и Джеремая Диксън в периода 1763–67 г. за разрешаване на граничния спор между щатите Мериленд, Пенсилвания и Делауер от времето на колониална Америка. Тя продължава да е валидна до днес (сега е включен и щатът Западна Вирджиния) и има формата на буквата Г, завъртяна на 90° по часовниковата стрелка. — Б.пр. ↑

36.

В безлунна нощ джунглата е черно място, още по-тъмно, ако човек е натикан в стая с дебели стени в условия на затъмнение. Това бе една от многото мисли в главата на Кристин Стюарт, докато лежеше в леглото, неспособна да заспи.

Затъмнението се приемаше сериозно, доказателство за което бе заплахата към един войник, че ще бъде екзекутиран за запалването на цигара. Беше я чула с ушите си. „Американците могат да видят това!“, изръмжал бе някой пред вратата ѝ. „Истина ли е?“, запита се тя. Възможно ли бе точно в този момент самолети и командоси да я търсят? Баща ѝ нямаше да седи бездейно, не и след като залогът за него бе толкова голям.

За момиче от предградията на Рали всичко тук ѝ изглеждало ново. Джунглата може и да беше тъмна, но в никакъв случай не и тиха. Беше нощувала няколко пъти на палатка в паркове резервати в Щатите, но никога не се бе сблъсквала с природата в тази ѝ първичност. Вече шеста нощ лежеше будна и заслушана в крясъците на птици, в скрибуцането на насекоми, в трескавите вопли на най-различни нападнати и загиващи същества. Усещаше сладкия мирис на дъжда в тръпчивия аромат на разлагаща се органична тъкан — доказателство за циклите в природата, изучавани някога в училище, а сега видими с просто око във всичко, което я заобикаляше. Мястото изглеждало недостъпно, жива крепост от нефритенозелено. Но не бе ли възможно тази непревземаемост да действа и в обратна посока? Не можеше ли тя да маскира нападение от екип на Специалните сили, решил да атакува посред нощ, за да бъде операцията по освобождаването им успешна? Кристин в никакъв случай не бе експерт в тези неща, което само правеше фантазиите ѝ още по-страшни.

Тя се превъртя на една страна и дръпна одеялото, за да покрие голите си гърди.

— Какво има, любима? — промърмори мъжът до нея.

Светна светлина — това бе екранът на мобилен телефон... кой вече използваше фенерчетата? В черния мрак малкият екран обля стаята в призрачна синьо-бяла светлина. Оскъдното обзавеждане вече й изглеждаше познато, както и двата квадратни прозореца, покрити с пластмаса, фиксирана с тиксо. Видя вечерята им на масата, все още в пластмасовите пазарни торбички, и приканващата вана с извити крака в ъгъла, която молеше някой да я напълни. Накрая, като наклони глава, видя и Карлос Дюран.

Под слабата светлина дългата му коса и брада изглеждаха непроменени, същите като преди година, когато се бяха запознали — седнал пред нея в залата, в онзи първи ден на есенния семестър, въртящ несъзнателно жълт молив в ръката си. „Психология 1102“, спомни си тя развеселено. Курс, който може би той трябваше да води. Беше на двайсет и шест или поне така й каза. По причини, които сама не можеше да си обясни, тя често добавяше това уточнение, когато ставаше дума за Карлос. „Или поне така каза“. Сега вече й изглеждаше по-възрастен и дори на слабата призрачна светлина забелязваше започващи в ъгъла на очите му бръчици на безпокойство и по-твърдата линия на челюстта. Челюст, която се раздвижи, когато той повтори въпроса си.

— Нищо — отговори тя. — Добре съм.

Ръката му, вече пуснала телефона, обхвана задника ѝ, после се премести нагоре, за да напипа голото рамо.

— Трепериш — отбеляза той и леко разтри с кръгови движения гърба ѝ.

— Изплашена съм, Карлос. Всичко се оплеска.

Той въздъхна тежко. Не водеха за първи път този разговор.

— Повярвай ми, моля те — каза той. — Съжалявам за Томас. Моите хора са били превъзбудени... помислили са, че е въоръжен.

— Нали ти *казах*, че няма да е въоръжен! Накарали са го да остави пистолета си в куфара, точно както очаквахме да стане.

Милването спря.

Карлос стана от леглото и отиде в банята. Беше гол и на Кристин за първи път ѝ се стори, че тялото, което така добре бе опознала като второкурсничка, същото, което ѝ бе разкрило толкова тайни на удоволствията, сега е съвсем различно. По лицето на Карлос имаше по-дълбоки бръчки, а в стойката му се долавяше умора. Най-лошото

бе, че в редките случаи, когато погледите им се срещнеха, тя долавяше в неговия пълно безразличие. Той беше като пожълтяла с времето снимка, а и нейните чувства към него й се струваха размити и избледнели. Или само така й се струваше? Беше се влюбила в страстния син на революционен водач, младеж, посветен на каузата да спаси страната си от корумпираното правителство, непоколебим в подкрепата си за потиснатите. Или поне така бе казвал. В банята светна и след малко тя го чу да използва тоалетната. Завъртя се на другата страна, с лице към стената.

— Що се отнася до самолета — извика той от банята, — не мога да ти кажа какво се е случило. Може би са нападнали бедния Блас, пилота ни. Какво повече има за говорене? Трагедия, но аз те предупредих от самото начало — винаги има риск, когато имаш велика цел.

— Знам — въздъхна тя, — но мислех, че рискуваме *ние*. Изобщо не разбрах, че могат да пострадат други хора.

Той излезе от банята, но остави лампата да свети. Кристин чу босите му крака по каменния под, после матракът се размести под тежестта му до нея.

— Краят наближава. Парите пътуват за насам и след няколко часа всичко ще е приключило. Баща ти ще е платил висока цена за това, че те е изоставил, а аз ще мога да подобря живота на много колумбийци, добри хора, зарязани от правителството. Ще построим училища и болници, ще спасим живота на много деца. — Ръката му се отпусна върху нейната. — Скоро с теб ще сме в Шарлотсвил — двама бедни студенти, които ходят на лекции, когато са в настроение, или правят любов, когато не са.

Тя се обърна и го погледна в очите.

— И колко ще чакаме, преди да вземем нашия дял?

Карлос сви рамене.

— Може би трябва да се дипломираме... година, две. Достатъчно дълго, та цялата тази бъркотия да се забрави. Докато не изстинат следите ни. Парите ще ни чакат и един ден ще можем да отидем където пожелаем, ще отгледаме деца и ще ги възпитаваме да живеят като добри хора. — Стана и си обу панталона.

— А баща ми... не смяташ ли, че той ще продължи? Няма ли да се опита да разбере кой стои зад отвличането ми?

— Баща ти скоро ще бъде президент, мила. И ще има много по-важни неща, с които да се занимава, от това да се рови в стари истории, за да открие нещо страшно. От всички хора на земята той ще има най-голям интерес да държи в тайна малкото ни приключение. — Карлос се наведе и я целуна по челото. — Когато това свърши, ще е свършило. Искам да кажа, че всички ще бъдат заинтересовани да загърбят миналото.

— Няма ли да ме разпитват какво се е случило, когато се прибера?

— Кой? Нито полицията има нещо общо, нито ФБР.

— Тайната служба? Все пак те са загубили свой човек по време на задача... не си представям как няма да искат да разберат кой е отговорен за смъртта му.

— Агентът им е загинал при самолетна катастрофа. Това е официалната история, а ако се появят други теории, баща ми има достатъчно връзки в колумбийското правителство, за да направи те да изчезнат.

— Кога ще се запозная с баща ти?

— Днес. Ще дойде за размяната.

— Как изглежда?

— Той е мръсник, но за разлика от твоя баща, използва това по най-добрия начин.

— Ти спомена, че помага на хората, но аз не съм го видяла. Повечето от войниците навън са по-млади от нас и не ми изглеждат много надъхрани идеологически. Действат повече като бандити, пушат и пият, когато Пабло не е наблизо, за да раздава шамари.

Карлос се засмя:

— Пабло е сержант на баща ми. Той е истински войник, който прави каквото е нужно, за да се спазва дисциплината.

— Плаши ме.

— Да, вярно, че е голям и грозен, но знае кой командва. Борил се е за каузата на баща ми от двайсет години и аз не вярвам на никого повече отколкото на него.

Кристин затвори очи. За нея доверието ставаше все по-голям проблем. Погледна надрасканото шкафче, в което преди няколко дни, докато бе търсила ножица, бе открила паспорт. Беше със снимката на

Карлос, но фамилното име в документа не бе Дюран. „Кой ли е този мой любовник, когото смятах, че познавам така добре?“

Причудливият план, който бяха измислили на бира и пилешки крилца в едно заведение в Шарлотсвил, имаше малко общо с онова, което се бе случило в действителност. Операцията се бе оказала пълна с насилие и опасности, бяха загинали невинни хора и тя се съмняваше, че някаква част от парите — дори малка — някога ще стигне до лишените от права из близките села, ако се изключеха малък брой съдържатели на барове и проститутки.

— А какво ще кажа на майка ми? — попита тя.

— Кажи й истината, тоест че са се отнасяли добре с теб. — Той я плесна по голия задник и се засмя, после си обу ботушите. — Трябва да изляза да видя какво става. Баща ми ще пристигне всеки момент.

Когато той стигна до вратата, тя го спря:

— Карлос... има нещо, което искам.

— Какво?

— Позволи ми да видя Джен Дейвис.

— Това вече го обсъждахме — отвърна той. — Нещата само ще се усложнят, ако...

— Не — възпротиви се тя, — искам да я видя!

Видя в полумрака, че лицето му застива. Изражение, каквото не бе виждала досега.

— Ще я видиш сутринта. Когато парите пристигнат, тя ще се върне с теб в Америка, ако държиш на това.

— А ти?

— Вече ти казах — трябва да се присъединя към братята на баща ми, когато групата се скрие в джунглата, но няма да е задълго. Само докато не се убедим, че вече няма опасност. Засега трябва да държа Джен в изолация. Колкото по-малко вижда и знае тя, толкова по-добре за всички.

— Не, Карлос. Аз...

— *Достатъчно!* — сръза я той. Направи две крачки към нея и бавно прошепна: — Тя никога не е била част от плана. И все още не разбирам защо си й казала да се представи вместо теб в самолета.

— Изплаших се. Очаквах да си там, а и те убиха Томас. Не познавах никой от онези мъже и всичко се разви толкова бързо...

Карлос въздъхна измъчено.

— Добре, да забравим това. Но е проблем, за който си виновна ти. И ще го реша както сметна за необходимо.

— Ако не бяха свалила Джен от самолета, сега тя щеше да е мъртва.

Нещо трепна в погледа му, но се скри бързо. Беше го виждала досега само веднъж, във Вирджиния, когато живеещият над техния апартамент наркоман слезе една нощ при тях с пистолет в ръка и обвини Карлос, че му е задигнал запаса от метадон. Бе усетила заплахата в погледа на Карлос онази нощ и бързо бе отишла да се обади на 911. Но докато бе търсила телефона си в задната стая, напрежението бе изчезнало и всичко бе завършило без ексцесии. Карлос я бе уверил, че няма нужда да вика полицията. В крайна сметка така се и бе оказало — две нощи по-късно натъпканото с наркотици тяло на съседа им бе намерено под балкона му на четвъртия етаж. Беше от онези нещастни случаи, които не изненадват никого, а най-малко от всички полицията на Шарлотсвил, която така и не бе почукала на вратата им.

Но докато го гледаше, чертите на лицето му като че ли се смекчиха.

— Джен ще се прибере утре с мен? — поиска да се увери тя.

— Естествено.

Целувка по бузата и Карлос излезе.

Тя се отпусна в леглото и сложи глава на възглавницата. „Или поне така каза“. Въздъхна дълбоко, вдишвайки остатъка от тежката му телесна миризма. Миризмата, която някога я бе възбуждала, сега дразнеше някакви нови синапси в нея и беше...

Много неща се бяха променили за осем месеца от онзи ден по време на коледната ѝ ваканция, когато майка ѝ бе разкрила пред нея самоличността на баща ѝ. Това бе обяснило новия им дом в Рали и малко неочакваната липса на кършене на ръце по въпроса за таксата за следване в извънщатски университет. Майка ѝ бе сключила сделка с дявола, обвързващо споразумение, което им гарантираше комфортен живот. „Трябва само да не казваме на никого“ — това бе мантрата на майка ѝ. Реакцията на Кристин обаче бе съвсем различна.

„Защо не иска да ме види?“

Това бе въпросът, който не ѝ даваше мира и който звънтеше все така силно в главата ѝ, както онази коледна вечер, когато го бе задала

за първи път на майка си. Тя винаги го бе описвала като романтичен скитник на име Карл, чиято фамилия не можела да си спомни. Празното място в душата на Кристин, резервирано под табелка без име, в крайна сметка бе заето от нещо коренно различно от човека, на когото съдбата бе отредила да стане президент на Съединените щати. Мъж, чието фотогенично лице беше в новините всяка вечер и чиито изразителни думи се цитираха всеки ден в пресата. Личност, показана в един месец на кориците на „Тайм“ и „Ролинг Стоун“.

„Трябва само да не казваме на никого“. Но как да замълчиш пред лицето на подобни лъжи?

Имаше моменти, в които ѝ се искаше да е скитникът. Несретен бродяга щеше да бъде далече по за предпочитане от човек, който знае за съществуването на дъщеря си, но я игнорира в името на собственото си преуспяване и ненакърнима слава. Безотговорен тя можеше да приеме. Долен тип — не! Нощи наред бе заспивала обляна в сълзи. Трябваше да минат няколко месеца, когато бе сменила безсънните си ночи за леглото на елегантния млад колумбиец и една вечер бе споделила мъката си след чаша — няколко чаши — вино. Не, не бе разкрила кой точно е баща ѝ — не тогава! — но с насълзени очи бе изплакала болката си от изоставянето.

А Карлос се бе оказал толкова мил и загрижен.

На следващата седмица бе започнал да я разпитва. Бе проявил особен интерес към вездесъщия мъж, установил дискретно присъствие в лекционната зала — наблюдателен и почти незабележим. Следващия уикенд, борейки се с махмурлука след тежкото парти в петък, Кристин му бе казала кой е баща ѝ. Карлос, задълбочен както винаги, ѝ бе дал няколко съвета и бе изразил с думи онова, което тя бе знаела, но се бе опитала да пренебрегне — че новата къща на майка ѝ и колата са заплащане срещу мълчание, дори своеобразен договор, позволяващ на баща ѝ да остане завинаги дезертьора, който беше. За Кристин болката бе жестока, но любимият ѝ я разбираше — беше я изслушал и за разлика от баща ѝ, се бе оказал до нея, когато бе имала нужда от него.

Малко след това една нощ Карлос също ѝ се бе изповядал. Баща му бил водач на Fuerzas Amazonas — въоръжена селска групировка, бореща се от джунглата срещу колумбийското правителство. Описва баща си като корав, но справедлив човек, командир, изпратил единствения си син в Америка да учи, надявайки се един ден той да се

върне и да се включи в борбата редом с него. На двајсет Карлос имал едно желание — да избяга от мъката на войната. Шест години по-късно, надрусан с марихуана в тих и комфортен дом до Университета на Вирджиния, синът на бунтовника сподели, че единственият резултат от учението му е вината — усещането, че е изоставил семейството и народа си.

Беше ред на Кристин да се опита да го утеши, да смекчи срама му и да го целуне. Ако годините му в Америка предлагали някаква утеха, казал ѝ бе просълзеният Карлос, тя била, че я е намерил. Последваха още целувки и в ранните утринни часове на същата нощ — преди толкова много месеци — младият революционер бе споделил една идея.

Идея, която се бе изродила в ужасна грешка.

37.

Никоя правителствена организация на земята, в това число намиращите се на територията на Колумбия, не познава сложната топография на Северните Анди така добре както Управлението за борба с наркотиците на Съединените щати. Обявената сериозно още по време на президента Рейгън „Война срещу дрогата“ бе поставила началото на нова ера в прилагането на закона, вкарвайки обединената тежест на американското Министерство на отбраната, Централното разузнавателно управление и Държавния департамент в ескалацията на усилията по забрана на наркотиците. Високотехнологично следене, нискотехнологични информатори, пръскане с хербициди от въздуха — всичко това станаха части от голям план, чиито резултати бяха определено нееднозначни в оценката дали веригата на доставки е била прекъсната. Не така двусмислен бе опитът, натрупан от участниците в тази борба.

Докато Йоргенсен работеше на компютъра, Макбейн запозна Дейвис със структурата на колумбийските бунтовнически сили, елемент от които несъмнено щеше да се окаже тяхната мишена.

— ФАРК общо взето са господари на джунглата южно от Богота и източно от Кали, а това е районът, който ни интересува. Всичко е започнало през 60-те и в зенита си те са контролирали около една трета от Колумбия. През последното десетилетие обаче се преобрази. От няколко години правителството им нанася тежки удари и влиянието им постепенно запада^[1]. Напоследък се посъвзеха под формата на малки клетки — *pisa suaves*, което се превежда като „стъпвай леко“. Това са роти с численост трийсетина души, които са в непрестанно движение. Разбира се, ние трябва да мислим не само за ФАРК — има и други крайнодесни паравоенни формирования и радикални маргинали. И те заработват насъщния си по същия начин — отвличане, изнудване и посредничество в наркотърговията.

— Отглеждат ли кока в действителност? — поинтересува се Дейвис.

— Няма толкова работна сила. Оставят селяните да работят по фермите си и правят като законното правителство — налагат данъци върху продукцията, върху онзи, който бере листата, върху следващия, който ги преработва в прах, и накрая върху наркобарона, който транспортира крайния продукт през територията им, за да стигне до пазарите.

— Както ние правим с царевицата, но без субсидиите.

— Горедолу — потвърди Макбейн. — Както е характерно за организираната престъпност, тези паравоенни групи са възприели бизнесплан, залагащ на няколко финансови потоци, сред които отвлеченията стоят напред в списъка. Само че говорим за съпруги и деца на видни бизнесмени — нищо подобно на жертвата, която ще се опитаме да спасим.

— Тези... роти... независимо една от друга ли действат?

— В наши дни, да — повечето са самостоятелни.

— Значи, ако можем да разкрием коя е виновната, ще имаме добра представа за силата, срещу която се изправяме.

— Ние? — Макбейн повдигна вежда.

— Ами... просто казвам, че...

— Ясно. Нека първо видим дали ще разберем кои са.

Работиха цяла нощ. Дейвис помагаше с каквото можеше, но повече се опитваше да не им пречи. Малко преди изгрев го пратиха на мисия до близкия „Дънкин Донътс“, чиято верига тук бе по-сериозно представена, отколкото в Бостън. Дейвис се върна със сортирани дузина понички в кутия и три чаши кафе. С подобни поръчки конкретно тази конспиративна квартира на УБН нямаше да съхрани прикритието си задълго.

— Успях да преброя четиринайсет полоси в интересувания ни район — каза Макбейн и посочи екрана на монитора, където имаше точно толкова жълти кръгчета. — В далечното минало големите наркокартели се чудели какво да правят с парите си. Докарвали материала за обработка и го отнасяли с малки двумоторни самолети, така че полосите изисквали редовна поддръжка. Някои са доста дълги, защото на натоварените с тази задача момчета им харесвало

удобството да идват по въздух от вилите си в места като Кайманите и Панама, за да видят набързо върви ли работата както трябва.

— Като правиш по петдесет милиона месечно — обясни Йоргенсен, — кой би живял на палатка в джунглата?

Макбейн поднови разказа си:

— През годините следихме всяка разчистена поляна в джунглата, способна да приеме самолет. Тези полоси се появяват и изчезват — новите трябва да бъдат обработени неколkokратно с булдозер, а други се изоставят и джунглата ги поглъща обратно. Има само две официални летища тук — едното в Ниева и другото в Сан Хосе дел Гуавиаре. И двете разполагат с асфалтови писти и в тях има поне минимален държавен надзор.

— Не — каза Дейвис, докато избърсваше с длан пудрата захар по брадичката си, — тези ги забравяме. Видях колесника — самолетът определено бе кацал на мека полоса.

Йоргенсен изтри през клавиатурата двете летища и съответстващите им жълти кръгчета изчезнаха. После попита:

— Колко дълга писта му е нужна на този самолет?

— Вече говорих с един инженер за основните технически характеристики. Кацането е лесно, защото съпротивлението на тревата съкращава спирачния път. За сметка на това излитането е по-трудно... да кажем километър. Това е занижена оценка — в действителност е нужна по-дълга писта.

Йоргенсен повтори магията си и изчезнаха още седем кръгчета.

— Окей, имаме известен напредък. Сега разполагаме с пет неподобрени полоси, които са поне километър дълги.

Загледаха се в екрана. Числото не ги плашеше, но все пак беше твърде голямо.

— Какво правим оттук нататък? — практично попита Макбейн.

— Надморска височина? Ако някоя от тези малки полоси е на голяма надморска височина, се налагат корекции, защото двигателите отдават по-малко мощност на по-голяма надморска височина, да кажем от километър и половина нагоре.

— Има една на хиляда и осемстотин метра.

— Заминава — нареди Дейвис и поредното кръгче изчезна.

От екрана ги гледаха вече само четири.

Дейвис взе кафето си и отпи дълга глътка през отвора в пластмасовия капак.

— Прекарай линия... Вземи последната известна позиция на самолета, преди въздушните диспечери да загубят контакт с него, и я свържи с мястото на катастрофата. — Дейвис посочи двете места на картата и Йоргенсен нарисова виолетова черта, свързваща едното с другото. Две от оставащите кръгчета докосваха линията. Останалите две лежаха над осемдесет километра на изток.

— Критериите ни стават малко изсмукани от пръстите — отбеляза Макбейн.

— Знам — отговори Дейвис. — Осемдесет километра... Самолетът е можел да ги прелети с лекота за времето, което ни интересува.

Всички се смълчаха. След малко Дейвис каза:

— Не... Мисля, че сме на прав път. Една от двете е. Трябва само да намерим начин да видим отблизо какво става там.

— Колко е часът? — попита Макбейн.

— Седем и трийсет — отговори Йоргенсен.

Агентите на УБН се спогледаха многозначително.

— Какво? — Дейвис усети нещо.

— Ще ти хареса да го чуеш — обади се Йоргенсен. — Имаме дрон, базиран на площадка край Кали. Той облита по разписание всяка нощ Националния резерват на ФАРК по предварително програмиран маршрут за регистриране на евентуални промени — пътища, по които е било пътувано през изминалото денонощие, коли, които са били преместени. По това време дронът вече е завършил облитането, но има прозорец за специални заявки, които се обслужват, докато запасът от гориво позволява.

— Значи дронът може да ни даде снимки от тези две площадки?

— Дори още по-добре — ако заявката ни бъде одобрена, ще можем да ги гледаме в реално време.

— Кой одобрява? — попита Дейвис.

— Регионалният мениджър за Колумбия и Перу — отговори Йоргенсен едва разбираемо, защото беше захапал поничка с ванилов крем. — Казва се Бърт Колимор, скапан копелдак. Има офис в Кали, макар да е по-правилно да кажа „имаше“. Уволниха го миналата седмица, което означава, че бремето на решението се прехвърля на

изпълняващия длъжността заместник, тоест регионалния началник оперативна дейност.

— И кой е той.

Йоргенсен се усмихна широко.

— Аз, разбира се.

[1] През август 2016 президентът на Колумбия Хуан Мануел Сантос обяви, че след четири години преговори е сключено мирно споразумение с ФАРК и че ще се проведе национален референдум. — Б.пр. ↑

38.

Дронът беше на „Дженерал Атомикс“, модел „RQ-1В Предатор“, преди това притежаван и поддържан от ЦРУ. След дълго висене на опашката за ползване на безпилотни летателни апарати УБН отчаяно се стремеше да влезе в играта и наскоро бе взело под наем два БЛА от своенравния си братовчед в Лангли. Според Макбейн бяха остарели и предвидени за изваждане от експлоатация, но намесата на УБН ги бе спасила от моргата на подобни машини. Беше нещо като братско подаяние на федерално ниво.

Предаторът се управляваше от двама оператори — единият разположен до пистата край Кали, а вторият свързан с апарата чрез Кубанд сателитна връзка. Вторият работеше в невзрачен бункер над един от завоите на Панамския канал.

Буквата R в обозначението на апарата означаваше, че конкретният модел е предназначен за разузнаване^[1] — като повечето по-стари модели, даденият на УБН дрон втора ръка беше „зяпач“ и изобщо нямаше по крилата конструктивно заложили точки за закрепване на никакви муниции. С изключение на излитането и кацането цялата мисия беше под контрола на оператора в бункера под надзора на един супервайзър. Понеже не се пренасяха оръжия, командната йерархия бе минимална и в рязък контраст с бойните версии, изискващи присъствието на представител на военната прокуратура, от когото се очакваше да е сведущ по военните закони и правилата за използване на въоръжена сила и който бе длъжен да присъства във всяка фаза на мисията.

Йоргенсен и Макбейн оставиха Дейвис да избере с коя полоса да започнат. Беше му все едно и той избра по-близката. Заявката бе подадена в Панама и дронът пристигна на мястото след петнайсет минути, малко преди девет сутринта. Скоро след това започна поточното видео от височина три хиляди и шестстотин метра над обекта. Дейвис бе поразен от чистотата на образа.

— Дронът има три камери — обясни Йоргенсен. — Монтираната на носа е цветна и се използва основно от пилота. След това имаме втора инфрачервена с променлива апертура за общо наблюдение и радар със синтетична апертура за наблюдение през облаци и мараня. Не може да се използват и трите едновременно. В момента гледаме през инфрачервената.

Край поляната Дейвис видя няколко 200-литрови варела, захвърлени и ръждясали, и купчини боклук, в който се различаваха тръби, ламарина и стари гуми. Полосата бе от трева и пръст и от тази височина изглеждаше равна и гладка. В инфрачервеното изображение обаче се различаваха по-студени петна, издаващи големи локви, които можеха да създадат проблеми — пилотите на кацащи самолети трябваше да ги избягват или да имат късмета да не ги улучат.

— Виждам коловози от гумите на самолети — каза той. — Има ли начин да се разбере кога са били оставени?

— Трудно е да се каже със сигурност от такава височина — отговори му Макбейн, — но има ясни следи от скорошна дейност. Бих казал на около две седмици.

— Вие, момчета, сте посещавали подобни места. Достатъчно плътна ли е почвата, за да издържи осемнайсеттонен самолет?

— Зависи от условията — обясни Йоргенсен. — Ако е валило силно наскоро, няма начин. Тази полоса ми изглежда в сносно състояние, но е невъзможно да се каже точно, без да стъпиш на нея. Но ние сме измислили начин за приблизителна оценка. — На отделен екран той наложи върху картата друго изображение, състоящо се от петна с неправилна форма в преливащ цвят от зелено през кехлибарено до червено. Части от полосата останаха напълно скрити под петната.

— Какво е това? — попита Дейвис.

— Валежите — поясни Йоргенсен. — Миналата година Колумбия получи сериозно обновление на националната си мрежа от метеорологични радиолокатори, което бе платено от организация за опазване на околната среда, желаеща да следи нивата на валеж в Амазония. Добра информация и източник със свободен достъп.

— Значи чрез налагане на нивото на валежите може да се предскаже колко подгизнали са отделните участъци?

Йоргенсен смени датата на предната седмица и петната се разместиха.

— В известна степен. Правим това от няколко месеца, но се оказва изненадващо точен метод. Тръгна се оттам, че търсехме начин да изследваме състоянието на пътната мрежа. Но принципът е същият за меките полоси. — Когато екранът спря да се променя, той добави: — Ето, това е. Миналата седмица там са паднали 110 милиметра валежи. Това е страшно много, ако живееш в Тексас или Вирджиния, но за тук не е нищо особено.

— Мога да сваля дрона по-надолу, за да се вижда по-добре, но, както казах, без да стъпиш с крак там винаги ще има елемент на гадаене.

— Всъщност — обади се Дейвис — няма нужда от гадаене.

Двамата агенти на УБН го погледнаха неразбиращо, а Дейвис им посочи екрана, на който вървеше поточното видео, постъпващо от предатора. Картината показва малък едномоторен самолет да захожда за кацане, да се плъзва над короните на високите дървета и меко да докосва поляната.

Кехоу слезе от малкия „Чесна Караван“ и стъпи право в една кална локва. За щастие се бе подготвил — беше с непромокаем ловджийски клин и ботуши за джунгла. Стюардесата на G-III го бе изгледала доста странно, когато се бе качил във Вирджиния, тъй като явно бе свикнала на пътници в костюми на „Армани“ и вратовръзки с диамантени игли. На Кехоу това му бе напълно безразлично — той бе войник, а войниците знаят отлично предимството на съдържанието пред формата. Бе слязъл от G-II1 веднага след кацането в Богота и бе извървял не повече от двайсет крачки, за да стигне до чакащата чесна за свързващ полет, организиран от онзи, който го бе докарал дотук. Единствените думи на новия пилот бяха: „Кехоу?“, и след кимването му: „С мен“. След трийсет минути вече бе тук.

Трябваше му десет големи крачки, за да стигне до суха земя — по-скоро парче позасъхнала почва, която изглеждаше изненадващо равна. Зад него пилотът на чесната — единственият друг жив човек, който се виждаше — слезе от кабината, обиколи машината си и заби пета в меката земя. След това погледна Кехоу с опечалено смръщване.

Кехоу му извика на испански:

— Ще има ли проблем да излетим обратно?

— Не, всичко окей. Слънце скоро ще е високо и неща станат добре. Но не трябва да стоим дълго. Следобедът горещ. Ако удари силна буря... ще висим тук с дни.

Кехоу нямаше намерение да остава тук толкова дълго.

— Ще побързам. Ти имай готовност.

Пилотът махна с ръка, за да го увери, че ще е в готовност, а Кехоу се извърна, без да хаби повече думи. Отдавна бе заключил, че специалистите работят най-ефективно, когато ги оставиш да си вършат работата. Пилотите в частност ставаха неуправляеми, опитах ли се да им давам съвети. В колкото по-трудна ситуация попаднеш, толкова по-рационално започваха да действат, което бе обяснимо, защото и техният живот ставаше застрашен.

Листата наоколо не помръдваха в абсолютно тихата утрин. Единственият шум бе слабото цъкане от охлаждането на двигателя на чесната, а единствената миризма — на употребеното авиационно гориво. Пред него започваше дълъг черен път, който влизаше с лек завой в изумрудената стена. Той тръгна натам с куфара в ръка. Само след двайсетина метра чу някакво изръмжаване. Не на животно. На поляната изпълзяха два джипа. Точно както бе договорено.

„Дотук добре“, помисли си той.

Запази изправената си стойка, понеже съзнаваше деликатността на ситуацията. Бе направил нещата необратими с кацането на чесната преди пет минути. Сега се намираше абсолютно сам в чужда джунгла, на път да осъществи контакт със закоравели убийци, докато на ръката му бе гривната на верига, вързана към куфар, съдържащ седем милиона щатски долара.

Вероятността за усложнение, меко казано, бе значителна.

Тръгна към джиповете с усещането, че върви в сауна. Уж ранното слънце прежуряше и изсмукваше от почвата влага, за да насити въздуха с нея. Джиповете изглеждаха идентични, някакъв китайски вариант на класическите американски армейски уилиси от Втората световна война. Преброи седем мъже — предполагаше, че са мъже, което не бе напълно сигурно, понеже всички носеха ски маски.

Кехоу веднага разбра кой командва. Предният джип, мястото до шофьора. Носеше бойна униформа, по-чиста от униформите на останалите, и слезе пръв. Набит мъж с дълга коса, излизаща изпод плетената маска, която сигурно бе голяма досада за носене в тази жегата.

От телосложението и движенията му Кехоу разбра, че е млад, но това май се отнасяше до всички. Още от пръв поглед видя, че не са обучени — личеше си от начина, но който носеха оръжието си, и от факта, че всички бяха приковали погледи в него. Не че това бе някаква изненада.

Армиите тук, подобно на онези в другите джунгли, които бе виждал, се състояха от деца, които бяха набрани — приложима ли бе тази дума в смисъла на наборна служба? — или под заплаха с оръжие, или — в най-добрия случай — защото семействата им бяха приели петдесетте долара заплащане за предлагането на здрав младеж. Седемнайсетгодишни деца, които трябваше да бъдат в училище или да орат нивите, но вместо това бяха хранени, даваха им пушка с няколко патрона, които да изстрелят в близкия път, за да се научат, обличаха ги в униформа и... толкова. Край на бойната подготовка.

След като за секунди бе осъзнал всичко това, той разбра, че в момента тук има един-единствен важен човек.

Командирът се приближи до него и спря.

— Добре дошли в Колумбия. Надявам се пътуването ви да е минало безпроблемно.

Първата изненада — английският му бе добър, почти без акцент. Това накара Кехоу да реши, че този човек има пръст в измислянето на цялата схема. Много искаше да види лицето зад маската, понеже това бе допълнителната му задача. Трябваше му само един бегъл поглед. Ако се изключеха тактическите съображения, Кехоу бе избран за тази задача по една много конкретна причина — той имаше изумителна памет, особено ще се отнасяше до лица.

— Бих желал да приключим всичко това възможно най-експедитивно — каза Кехоу, щракайки с фотоапарата в главата си във всички посоки. Стар сериен номер на един от джиповете... гривна на китката на водача.

— Сигурен съм, че бихте желали — отговори командирът.

— Не виждам момичето — отбеляза Кехоу с възможно най-небрежния възможен тон.

— Когато му дойде времето. Още сме на предварителната фаза. — Командирът кимна на хората си и двама от тях се приближиха до Кехоу. Американецът зае позата — разкрачен, с разперени ръце. Последва обиск с потупване от главата до краката. Едва ли ги интересуваше оръжие, по-скоро бяха загрижени дали не носи

предавател или устройство за проследяване. Кехоу — държеше куфара в изпънатата си встрани ръка — каза нетърпеливо:

— Побързайте, ако обичате... Това са много пари и тежат.

Мъжете отстъпиха назад и единият кимна, за да покаже, че са свършили. В този момент един от войниците извади черна качулка. Кехоу го бе очаквал, така че не протестира, когато му я нахлузиха на главата. Представи си как в този момент всички смъкват с облекчение маските. Оттук нататък, ако някой щеше да се чувства некомфортно, това щеше да е само той.

Някой го прихвана под лакътя и го поведе към джипа. Сбутаха го първо наляво, после надясно и по мястото за крака той разбра, че са го наместили на предната седалка почти сигурно във втория джип.

След като не виждаше нищо, вече бе важно да анализира какво чува. Двама от войниците си прошепнаха нещо, но думите останаха неразбираеми. После чу удара на приклади по металния под на джипа. Докато чакаше двигателят да запали, му се стори, че чува много слаб звук, почти като... като изжужаването на далечно насекомо. Почувства ирационална нужда да вдигне поглед към небето и в миг на палава безразсъдност, докато се пържеше в черната качулка, се запита дали не би могъл да направи някакъв знак, който да се възприеме отгоре като вълна. Защото знаеше, че чува дрон, най-вероятно под командването на намираща се кой знае къде Авиационна експедиционна група, натоварена със задачата да следи как се развиват нещата. Кехоу изрично бе инструктиран да не очаква никаква подкрепа, но не се изненада, че някой все пак го наблюдава. „Да — каза си, — адмиралът не оставя нищо на случайността“. Не че това му носеше дори и минимален комфорт. Ако нещата се развиеха зле, нямаше никакъв шанс дронът да участва в спасяването му — камерите отгоре само щяха да запечатат смъртта му.

Дори колумбийците да се бяха усетили какво има в небето над тях, Кехоу не ги чу да го споменават. Както пилотът на чесната бе казал при кацането, видимостта в долината бе много лоша, а косо падащата слънчева светлина се разсейваше като воал в неподвижния влажен въздух. „Дори да са чули дрона, няма начин да са го и видели“.

Джиповете включиха на скорост и след малко започнаха да разплискват локвите на път към сърцето на джунглата.

[1] На английски reconnaissance. — Б.пр. ↑

39.

— Проследи ги! — извика Дейвис.

— Добре — съгласи се Йоргенсен, — но имай предвид, че дронът има гориво да остане над обекта още двайсетина минути. Да се надяваме, че не отиват далече.

— Онзи, който току-що пристигна, носеше нещо — каза по-спокойно Дейвис. Мисля, че беше куфар.

— Каква е вероятността да сме попаднали точно на плащането? — скептично попита Макбейн.

— Дали момичето, което може да реши изхода от следващите президентски избори, е заложничка наблизко? Бих казал, че възможността е изключително висока. Стеснихме избора до две полоси, после познахме вярната от първия път. Ако се замислиш, таймингът е перфектен — няколко дни Стайвесънт да се поти, после да вземе правилното решение и след това да събере парите. Тази среща може да се проведе под табела „Размяна“, така мисля. Обзалагам се, че джиповете ще ни заведат право при момичетата.

— Задръж си мисълта — обади се Макбейн. — Този малък едномоторник не е долетял тук чак от Щатите. Ако това е трансакцията, тогава мъжът с куфара някъде е сменил самолета... предполагам под носа ни в Богота. Ако нагласим дрона, така че да снемем бордовия номер при опашката на чесната, може да се окаже възможно да определим откъде е дошла. Мисля, че самолетът е кацнал на същото летище тази сутрин след дълъг полет от Щатите.

— Може би — съгласи се Дейвис, — но сега не е моментът да свръханализираме. Прекалено близо сме, може да се каже, че гледаме мишената в момента, така че според мен просто следваме джиповете и не мислим за друго.

Тримата се загледаха в дисплея. Двете машини изчезнаха под покрива на джунглата и се появиха пак след половин километър. Пътят не беше нищо повече от утъпкана пътека през гората, която от време на време се губеше под гъстата зеленина. Трудната част щеше да бъде,

ако имаше кръстопътища, защото завиеха ли джиповете, докато не се виждаха, можеха да загубят окончателно контакт с тях. Дейвис не сваляше поглед от екрана, ръцете му стискаха до побеляване на пръстите облегалката на стола при всяко изчезване на машините. Пасивното проследяване изисква значителни запаси от търпение, а то никога не беше било сред добродетелите му.

— Момчета, имате ли самолет?

Йоргенсен го изглежда скептично.

— Самолет? Имаме цял въздушен парк, но не в Богота.

— Имате ли нещо тук?

— Джемър, да не мислиш да...

— Не мисля, а действам. Ако нямате самолет, ще отида до летището да открадна един. Искam само да ви дам шанса да ме възпрете да не излагам страната ни допълнително.

Йоргенсен поклати глава пренебрежително.

Макбейн се усмихна и после каза:

— Има един „Туин Команчи“, който сме конфискували и държим на споделян с правителството хангар. Не е нищо поразяващо и го използваме само като превоз за персонала. Няма блок за проследяване в електронния отсек, няма подсилен под.

— Подсилен под? — не разбра Дейвис.

— Някои фермери не харесват самолети да кръжат над реколтата им... по очевидни причини. И са склонни да стрелят по всичко, което лети досадно ниско.

— Но лети, нали?

— Обикновено — застрахова се Йоргенсен. — За нещастие нямаме пилот. Щатният ни пилот е командирован временно в Панама.

— Имате ли ключовете?

Йоргенсен го изглежда с поглед, който казваше: „Сериозно ли питаш?“.

Дейвис му отговори с друг, който лесно се разшифроваше: „Не заставай на пътя ми!“.

Макбейн разруши патата:

— Джемър е прав, трябва да направим нещо. Няма начин да се предвиди как ще се развият нещата. Трябва да спасим и *двете* момичета. Те може да бъдат или да не бъдат освободени живи и здрави през следващия час, но това е най-добрият ни шанс да се доближим до

тях и да предприемем нещо изпреварващо. Ако размяната не се развие добре, групата ще се изпари в джунглата. Веднъж извадихме голям късмет, но втория път може да се окаже несравнимо по-трудно. — Обърна се към Дейвис: — Пилотирал ли си „Туин Команчи“?

— Естествено.

— Това решава нещата — заяви Макбейн. — Идвам с теб.

И двамата погледнаха Йоргенсен, който се предаде.

— Добре, погребението си е ваше. Аз оставам тук и ще продължа проследяването толкова дълго, колкото мога. Но както казах, имаме гориво за по-малко от двацет минути, след което дронът поема в курс за дома.

Макбейн вече събираше багажа си; набута сатфон и бинокъл в един сак.

— Колко време отнема дронът да се върне в базата си? — попита Дейвис.

— При нас базата е отдалечена полоса извън Кали... на трийсет минути от мястото, където е в момента.

— Следователно може да остане там общо около час, може би повече. Сигурен съм, че в индикацията за оставащо гориво е заложен резерв.

Йоргенсен, който официално отговаряше за този ресурс, каза:

— Да не наемкаш да оставим дрончето да свърши горивото и да се разбие?

— Ако това ще помогне мисията да успее — подчерта Дейвис, — да, наемквам точно това.

— Говорим за летателен апарат, който струва три милиона долара!

— Не, говорим за две момичета. Както и да е, началникът ми ще покрие щетите.

Макбейн отиде до един шкаф в другия край на стаята и извади две смъртоносни на външен вид оръжия — черни МР5 „Хеклер и Кох“.

— Използвал ли си някога такива?

— Че кой не е? — отвърна Дейвис.

Макбейн отстъпи крачка и му хвърли през стаята единия от картечните пистолети.

— Какво...? — Дейвис вдигна дългата си ръка, но хвърлянето бе с такава сила, че едва докосна приклада и оръжието изтрополи на пода.

— Това нещо заредено ли е?

Макбейн се изсмя:

— Спокойно, момче. Това е *фак*.

— Какво е?

— Факсимиле, оръжие за обучение. Използваме ги в ученията с полиция и армия.

— Не ми казвай, че нямате истински.

— Имаме, разбира се — отговори Макбейн. — Имаме цял арсенал, но е в другия край на града, а по това време ще ни трябва час да отидем там и да се върнем.

Дейвис взе фалшивия МР5. Повечето от оръжията за учение, които бе виждал, бяха сини, но тези имаха матовата повърхност на истинското оръжие... или поне така изглеждаше от разстояние.

— Е, все пак е по-добре от нищо.

— Това зависи от кой край на оръжието се намираш — каза Йоргенсен. — Тук понякога е по-добре да не си въоръжен изобщо, отколкото да имаш нещо, което не стреля. Зависи от ситуацията, така че внимавайте на кого ги показвате.

— Зависи от ситуацията — повтори Дейвис. Сложи картечните пистолети в една найлонова торба. — Да ви се намират и няколко фалшиви гранати? Или миномет от папиемаше?

Йоргенсен игнорира сарказма му и каза:

— Искам да го разбереш — аз не управлявам дрона. Имам приоритет в тактическите заявки, но само толкова. Не съм сигурен дали операторите ще ни отпуснат повече от двацет минути.

— Използвай правомощията си при екстрени ситуации — напомни му Макбейн, който вече отиваше към вратата, следван от Дейвис. — Това е юридически трик. Кажи им, че на карта е заложен животът на свои, и те ще трябва да се поддадат.

— Но ничий живот не е заложен.

— Не още... — каза през рамо Дейвис и мина през вратата. — Дай ни половин час и ще видиш.

Кристин Стюарт стоеше пред вилата, в която спяха с Карлос. Половината войници сновяха насам-натам из двора, пушеха цигара от цигара и дърдореха възбудено като бащи пред родилно. Останалите

бяха заминали, когато Карлос бе отишъл да проследи доставката на очаквания откуп.

Идеята тя да получи дял от печалбата някога ѝ се бе струвала възбуждаща и малко отмъщение спрямо изоставилия я баща. Но с всеки изминал момент ѝ се виждаше все по-противна. Томас Мълиган бе мъртъв заедно с цял самолет невинни хора... и всичко това само защото тя бе решила жестоко да си отмъсти. Кристин вече отчаяно искаше всичко да е свършило. Мечтаеше да се добере до дома си и да забрави завинаги тази най-ужасна в живота ѝ седмица.

„Какво направих, Господи!“

Пабло Рамирес, първи помощник на Карлос, бе оставен да отговаря за комплекса и когато ръчната му радиостанция изпраща, всички го видяха да я вдига до ухото си. Съобщенията бяха пределно кратки, което според Карлос бе жизненоважно, предвид това, че правителството ставаше все по-добро в триангулирането по тези сигнали на местоположението им.

Пабло свали радиостанцията и каза на хората си:

— Куриерът е кацнал. Ще пристигнат тук след петнайсет минути.

Кристин огледа двора, но не видя Джен. Обърна се към Пабло.

— Къде е другото момиче?

Грубо изглеждащият сержант се поколеба. Тя знаеше, че е загадка за него и че мястото ѝ е някъде под Карлос, но над останалите войници. Горедолу където се намираше и той. Когато Пабло не ѝ отговори, тя реши да бъде настоятелна:

— Момичето! Иди я доведи, вече е време.

Мълчанието на Пабло се превърна в объркване.

— Но тя... тя не заминава, сеньора.

Кристин го изгледа неразбиращо.

— Какво искаш да кажеш? Тя тръгва с мен.

Пабло бавно поклати глава.

— Да не твърдиш, че бащата на Карлос ще иска отделен откуп за нея?

Сержантът сви рамене.

— Нищо не знам, трябва да попитате него.

И се отдалечи към склада в другия край на комплекса. Това беше една от трите сгради в имението, което съгласно легендата беше

стогодишна кафеена плантация, мечтата на някогашен анонимен заселник, победена от Амазонка. Освен вилата, в която се разполагаха Карлос и Кристин, имаше основна къща с частично пропаднал покрив и склад, поправян през произволни интервали от наркобосовете, за да осигури сухо място за съхранение на продукцията. С достатъчна площ и единствен покрив от трите сгради, който не течеше, складът бе мястото, дало подслон на Пабло и хората му.

Чрез елиминиране Кристин бе съобщила, че Джен може да се намира в една от двете обитаеми стаи в основната сграда. Взе решение. Когато Пабло се скриеше от погледа ѝ, щеше да я открие. Не бе имала никакъв контакт след пристигането им със съседката си по място в самолета, защото Карлос бе настоял Джен да остане напълно изолирана. Тя неохотно се бе съгласила, но ако беше честна пред себе си, трябваше да признае, че по-скоро не искаше да издава съпричастността си в плана. Сега обаче разбираше, че това е било грешка.

Още веднъж я налегнаха тежки мисли за любимия ѝ, още повече за комбинацията, която двамата бяха измислили и планирали. Онова, което бе започнало като плесник, за да се стресне баща ѝ, постепенно се бе изродило в смъртоносна военна акция. Най-обезпокоителното обаче бе, че Карлос оставаше непълно невъзмутим относно случилото се. Имаше двайсет души под свое командване тук и достатъчно връзки, за да изпрати изнудването до вицепрезидента на Съединените щати. Някой — Карлос? — дори бе подкупил пилота на полет ТАК Еър 223 да мине на тяхна страна. Кристин се питаше какво е станало с него. Беше ли и той загинал в катастрофата? Колко удобно би било това. Елиминиран заедно с цял самолет очевидци. Потръпна. Как бе възможно Карлос и баща му да са толкова жестоки?

Едно нещо бе напълно сигурно. Човекът в леглото до нея миналата нощ не бе онзи студент от старшите курсове, прелъстил я преди толкова месеци. Войниците явно бяха част от армията на баща му, но Карлос ги командваше така умело... Със същата лекота, с която отговаряше на все по-неудобните ѝ въпроси. Вече бе приела фактите — всичко около този човек бе лъжа.

Погледна през рамо, видя, че от Пабло няма и следа, и се приближи до останките на голямата къща. Виждаха се само няколко от войниците, но никой не ѝ обръщаше никакво внимание. Тя мина през

дупката, в която някога бе имало врата, прекоси онова, което някога бе представлявало антре, но сега от външната му стена бе останала само купчина срутени тухли. Стигна задната част, където двете спални бяха незнайно как все още запазени, и завари пред една от вратите самотен пазач.

Пазач!? Карлос не бе споменавал за пазач.

Кристин събра волята си, вложи максимален авторитет в гласа си и нареди на пазача на испански:

— Отвори вратата! Карлос иска да разпитам затворничката.

Затаи дъх, питайки се дали не е прекалила. „Затворничката?“

Пазачът, който видимо бе поне две години по-млад от нея, я изглежда неуверено. Отвори уста да каже нещо, но Кристин го прекъсна властно:

— Веднага!

40.

Самолетът се намираше в хангар недалече от Ел Сентро и докато минаваха покрай познатата фасада, Дейвис извика:

— Спри!

Макбейн рязко наби спирачки, което задейства системата срещу буксуване на колата:

— Какво?!

Дейвис му посочи един човек, който току-що излизаше от сградата.

— Трябва ни всяка възможна помощ.

— Кой е този?

— Приятел.

— И той ли е морски пехотинец?

— Не, французин е. — И понеже Макбейн не се впечатли, Дейвис доуточни: — Но е втори в списъка след морските пехотинци, защото е ръгбист.

Макбейн се примири и две минути по-късно Паскал Делапорт седеше на задната седалка.

— Къде все пак отиваме? — попита той.

— На една полоса, за която говорихме — каза му Дейвис. — Намира се на трийсет минути южно оттук и на шейсет и пет километра от мястото, където се е разбил самолетът.

— И дъщеря ти е наблизо?

— Мисля, че има голяма вероятност. Но има и хора, които няма да ни поздравят с добре дошли.

Дейвис видя инженерът да обмисля казаното, сякаш решаваше уравнение наум. После на лицето му се появи тънка усмивка.

— Да — промърмори Дейвис, — точно както си мислех.

Стигнаха до хангара, Макбейн тръгна да вземе ключовете от офиса, а Дейвис мълчаливо огледа мястото. Освен команча вътре се виждаха три едномоторни витлови самолета и голям „Лиърджет“, всички с маркировка на колумбийското правителство.

Делакорт забеляза накъде е насочено вниманието му.

— Търсиш ли нещо?

— Надявах се тук да има самолет, който да е по-подходящ за нуждите ни.

— Наистина ли би откраднал самолет?

— Докато дъщеря ми не е в безопасност, всеки самолет, автобус или танк в Колумбия е разрешен улов.

Заедно изритаха встрани клиновете изпод гумите на команча и отвориха с избутване вратата на хангара. Макбейн се върна с два ключа — единият за запалването на самолета и другият за дебелия заключващ лост, сложен върху щурвалната колонка. Изглеждаше като авиоверсия на системата за заключване на волана и педалите, която се използва при колите.

— Няма да повярвате колко много самолети се крадат тук — обясни Макбейн, отключи лоста и го хвърли на задната седалка.

След малко всички бяха вътре — Делакорт отзад, Макбейн отпред вдясно, а Дейвис на седалката на командира отляво.

Дейвис издърпа седалката си максимално назад и започна да разглежда панела с празен поглед.

— Нали каза, че си пилотирал такъв?

— Да, но... — Дейвис се поколеба, — беше много отдавна. — Видя кожен джоб на стената до коляното си и намери в него каквото му трябваше — контролната карта. Прокара пръст надолу по ламинираната карта, подмина частите за външния оглед и за предполетната проверка и спря на раздела „Запуск на двигателя“.

Макбейн го наблюдаваше внимателно.

— А останалото... Което прескочи?

— Не е важно. Прави се само пред инспектор.

Макбейн не изглеждаше убеден. Делакорт мълчеше.

Дейвис започна да изброява за себе си съществениите стъпки:

— Главен превключвател — включен... Горивна помпа — включена... Смес — обогатена, впръскване, изключена тяга... Магнето — включено... Стартер — на контакт.

Десният двигател се завъртя и бързо влезе в режим. Дейвис регулира дросела и коригира горивната смес. Когато работата се стабилизира, включи левия двигател и не след дълго напуснаха хангара и рулираха по пистата. Дейвис знаеше, че следващото

препятствие ще е контролната кула. „Ел Дорадо Интернешънъл“ е натоварено летище, а той рулираше без полетен план, без разрешение и без зареден в транспондера код. Последният летял с команча пилот бе оставил настроена в основното радио честотата за връзка с наземния контрол и от високоговорителя над главата си Дейвис чуваше оживен обмен, най-вече на испански — диспечерите по света трябва да могат да комуникират на английски, но имат правото да дават инструкции на родния си език за местните пилоти.

Използваният от УБН хангар се намираше на отдалечено място, почти на километър от основния пътнически терминал, а в другия край на полето Дейвис видя „пътя на динозаврите“ — дълга опашка от тежки чудовища, чакащи разрешение за излитане, основно „Боинг“ и „Еърбъс“, гарантираща най-малко трийсет минути чакане. Реши, че е време да добави нова квалификация в трудовата си биография — тази на въздушен диспечер.

Насочи команча встрани от основния терминал и забеляза сервизен път, пресичащ пистата за рулиране. Наблизо не се виждаха коли, нямаше кола за регулиране на движението на самолетите, нито ван на поддръжката. След един десен завой щеше да разполага с шестстотин метра права пътека от черен асфалт. Беше му предостатъчно. Направи завоя, увери се, че задкрилките са спуснати, и избута докрай лоста за тягата. Малкият самолет скочи напред. Товарът му бе незначителен — триста и двацет килограма пасажери и две фалшиви оръжия в найлонов сак. Когато излетя, Дейвис остана на ниска височина и мина на метри над дърветата в далечния край на летището, преди да завие в пролуката между два жилищни блока. Маневрите му напомняха на тези от миналата неделя, с разликата, че не пилотираше хидроплан, нито се забавляваше в бръснещ полет.

Всъщност беше в най-важната тактическа мисия на живота си.

Не чу разтревожени викове по радиото, което го караше да мисли, че излитането му просто е останало незабелязано. Не беше изненадващо — диспечерите със сигурност бяха гледали в обратна посока, към излитането и кацането на големите самолети. Със сигурност бе имало местни жители, забелязали стрелването на нещо бяло покрай прозорците на дневните си, когато бе прелетял между блоковете и над паркингите. Някои от тях може би щяха да решат да се оплачат официално, а можеше и да има един-двама, успели да снимат

малкия двумоторник, нарушаващ всички мислими правила. Колумбийските власти щяха да разследват — след ден или седмица — и в УБН може би щеше да постъпи официално възражение с въпрос кой е пилотирал команча в този конкретен петъчен ден.

Но за Дейвис това беше проблем на далечното бъдеще и можеше да изчака. Единственото важно сега бяха осемдесетте километра пред него.

Първоначално се насочи към Монсерат, но малко преди да стигне до планината остро зави надясно. Огледа навигационната система и след няколко проби и грешки успя да въведе координатите на отдалечената полоса, които бе запомнил. Сега вече можеше да отвори дроселите и да лети по прав курс. След двацет минути щеше да дойде времето за решения. В момента го вълнуваше само скоростта.

Джен беше станала още когато в ключалката бе изщракал ключът. Не беше сбъркала гласът, който бе чула отвън, бе на Кристин Стюарт.

Кристин мина през вратата и се хвърли към нея с разтворени ръце. Джен не реагира, но се остави да бъде прегърната от момичето, с което се бе запознала само преди седмица, но чиято съдба сега изглеждаше неразделно свързана с нейната. В дните след като ги бяха свалили от самолета под заплаха с оръжие тя бе започнала да мисли за Кристин като за сестра или най-малкото сънародничка, подложена на същите изпитания. Този мит бе приключил преди секунди, когато я бе чула да заповядва на пазача отвън.

Пред погледа на стоящия на прага сплашен пазач Джен се откъсна от обятията на Кристин и я погледна.

— Какво става, по дяволите?

— Трудно е да се обясни — отговори Кристин. — Но аз ще те върна у дома.

Пазачът каза нещо, което премина през филтъра на испанския на Джен. Кристин не му отговори и той се отдалечи като куче с подвита опашка.

— У дома? — повтори Джен. Звучеше прекрасно, но нещо не се връзваше. В погледа на Кристин нямаше облекчение, нямаше я

въздишката на „всичко свърши“. Вместо това Джен виждаше само безпокойство. По-лошо — виждаше страх.

— Дълга история — каза Кристин. — Няма време за обясняване. Ще ми се довериш ли?

Джен я изглежда със съмнение.

— Последния път когато ми каза същото, бяхме заедно в самолета. Тогава ми нареди да кажа, че съм „Кристин Стюарт“. — Огледа многозначително затворническата си стая. — Виж къде ме докара това.

— Можеше да е и по-лошо. Онзи самолет...

— Знам, разбил се е.

Кристин я изглежда умолително.

Джен гледеше отворената врата. Струваше ѝ се безкрайно широка.

Пабло видя пазача да тича през двора на комплекса. Младежът едва не се удари в него и обясни, че момичето на Карлос е настояло да види другата американка.

— Пусна ли я в нейната стая?

Пазачът призна, че я е пуснал.

— *След което си изоставил поста си?*

Плахо кимване.

Огромният юмрук на Пабло се стрелна във въздуха, улучи пазача в брадичката и го просна на земята по задник върху пушката му.

— Малоумник!

Пабло посочи с пръст други двама и те го последваха, докато пресичаше двора като набиращ скорост влак. Изрита една изпречила се на пътя му коза и стигна в стаята, където бяха държали заключено момичето.

Вратата беше отворена. Стаята беше празна.

Пабло изхвъркна навън и се огледа. Единственият път за бягство бе през джунглата, но той не забелязваше никакво движение, не виждаше никакви счупени клони, издаващи накъде са тръгнали двете американски студентки. Но не можеше да са се отдалечили много. Най-близкото село се намираше на над трийсет километра и до него се

стигаше през непроходими стени от плътна растителна маса. Та те дори нямаха представа накъде да тръгнат.

Въпреки това стомахът на Пабло се сви.

Обърна се и изгледа пазача. Питаше се дали да не го екзекутира на място. Щеше да е добър урок за другите, а можеше донякъде и да смекчи собствената му вина. Но накрая реши да не го прави. Сега имаше нужда от всички очи, защото все още имаше някакъв шанс да открият момичетата преди Карлос да се върне.

Нареди на отряда си веднага да се разпръсне и дванайсет души навлязоха в джунглата с готови за стрелба оръжия.

41.

В този момент момичетата се намираха на не повече от трийсет метра разстояние. Джен чу излайването на заповедта и не ѝ трябваше да знае испански, за да схване, че започва претърсване на джунглата. Там бе искала Кристин да избягат, но Джен се бе възпротивила. На първо място, това изискваше да пробягат в спринт четирийсет метра открит двор, преди да стигнат до най-близкото прикритие. Дори да успееха да го направят, без да ги забележи никой, и двете нямаха представа накъде да тръгнат след това. На всичко отгоре според Джен този план бе прекалено очевиден. Тя прецени — и както се оказа, правилно, — че това ще е първосигналната мисъл на колумбийците.

Забеляза под купчина отломки вратата на старата изба, която не се натрапваше на пръв поглед, защото бе на отсрещната страна на къщата. Предположи, че е някакво мазе. Двете заедно разместиха боклуците и парчетата мазилка. Когато повдигнаха заедно тежката врата, последва разочарование, защото под нея имаше само тясно място за влизане на колене, а двете стъпала свършваха под лавина от пръст и камъни. Отначало това им се стори безполезно, но когато чуха виковете — на някой си Пабло според Кристин, — изведнъж мястото им се стори достатъчно широко. Напъхаха се в него, легнаха една до друга, рамо до рамо, и спуснаха обратно вратата, като се постараха разчистените боклуци да нападат обратно върху нея.

Сега Джен лежеше по корем, а Кристин до нея гледаше през единствения им прозорец към света — тясна пролука, предлагаща поглед като през тунел към имението.

— Виждаш ли някого? — тихо попита Джен.

— Не... от няколко минути няма никой.

— И наистина ли сте били приятели с него?

— Казва се Карлос. Когато се запознахме, беше просто студент като мен. Но сега е съвсем различен.

Кристин продължи да наблюдава през пролуката и шепнешком обясни как се бе развило всичко. Изпусна само една подробност.

— Но защо са те отвлекли? — попита Джен. — Богати ли са родителите ти?

Кристин въздъхна и изви в полумрака главата си, така че се гледаха очи в очи.

— С мама винаги сме били самички... не знаех кой е баща ми. Тя ми разказваше, че се запилял някъде, преди тя да разбере, че е бременна, а тя изобщо не се опитала да го издири, понеже бил пълен загубеняк. И мисля, че донякъде е била права. — Кристин хвърли поглед навън, за да се увери, че никой не се е приближил. — Преди две години мама изгуби работата си. Когато записах колеж, се оказа, че ни трябва сериозни пари. И внезапно всичко се промени. Миналата година, точно преди Коледа, мама ми каза, че е сменила жилището си. Прибрах се у дома, очаквайки да видя някакво апартаментче, но изневиделица се оказа, че имаме нова хубава къща. И тя вече не си търсеше работа. Имаше нови дрехи и нова прическа. Коледата бе прекрасна — таблет, картички за подаръци, кола за колежа.

— Изоставилият те баща се оказал богат?

— Не толкова богат, колкото... връзка. В един куфар отвън трябва да има седем милиона долара. Гарантирам ти, че нито цент от тях е негов.

Джен я изглежда.

— Кой има такива връзки? Да не е някакъв бос на мафията или нещо подобно?

Видя Кристин да се усмихва за първи път след самолета.

— Има хора, за които може и да е такъв.

Джен я изглежда въпросително.

— Биологичният ми баща е Мартин Стайвесънт... вицепрезидентът на Съединените щати.

— Мила май... — Джен сложи ръка върху устата си, за да задуши възклицанието.

Тишината отвън бе нарушена от приближаващи се стъпки. Момичетата се парализираха от страх. Нито една не смееше да поеме дъх и през тясната пролука Джен видя да се показват два ботуша и после да се извиват встрани, така че остана да се вижда само единият. Голям и черен, със сърповидна драскотина на тока.

Кристин също гледаше и беззвучно каза само с устни: „Пабло“.

Дейвис остави двигателите да забият стрелките на индикаторите в червените зони. Скоростта им бе близо 390 километра в час — далече не свръхзвукова, но все пак поглъщаща разстоянието. Прецени, че ще стигнат полосата до осем минути.

— Йоргенсен е на телефона — каза Макбейн и си поигра с антената на сатфона, за да подобри приемането. — Казва, че джиповете се борят с кален участък по пътя и в момента се намират на пет километра южно от полосата.

— Попитай го какво е останало на полосата — на мен не ми остана време да погледна.

След секунди Макбейн имаше отговора:

— Казва, че единственият човек, който се вижда там, е пилотът на чесната. — Погледна Дейвис изпитателно. — И ние ще кацнем там, нали?

— Защо не?

— Нямаме друг избор — обади се Делакуорт от задната седалка.

Дейвис се обърна, погледна го и каза:

— Знаех си, че има за какво да те взема.

— Как ще се оправим с пилота? — попита Макбейн.

— Ние сме трима, а той е един. Имаме красиви тежкокалибрени оръжия, а той сигурно се пъчи с някакъв полуавтоматик и швейцарско ножче.

— Съмнявам се, че е от лошите. По-скоро е само чартърен пилот — наемник, предложил за петстотин долара плюс разносните да достави куриера на зададени координати в джунглата. Утре ще се върне към обичайната си работа: ще закара две филмови звезди до скъп курорт или може би ще прави туристически обиколки над джунглата за защитници на природата.

— И ще оставя след себе си мъгла от изгоряло авиационно гориво — подметна Дейвис.

— Е, може да има стикер на „Грийнпийс“ на борда. Искан да кажа, че едва ли имаме работа с тактически компетентен индивид.

— И какво означава за нас това? — попита Делакуорт.

Дейвис бръкна в кожения джоб, където бе намерил контролната карта, и извади евтини слънчеви очила. Сложи си ги като защита от заслепящото слънце и отговори:

— За нас това означава, че можем да задържим играчките си в сака... засега.

Кехоу почувства, че приближават края на пътуването. Джипът значително бе намалил скоростта, а един от хората зад него промърмори нещо в смисъл че е гладен.

Най-хубавото бе, че куфарът беше в скута му. Кехоу се бе опитал да събере колкото може повече информация по време на пътуването, но тя бе малко и безполезна. Тракащи клапани заради лоша поддръжка на двигателя, прелитащи сенки от дърветата, под които минаваха, и предостатъчно прах в дробовете, за да е наясно, че пътува във втората кола. Нищо годно да изясни обстановката, в която бе попаднал.

Но той бе свикнал с това, разбира се. По-голямата част от работата му, заради естеството си, протичаше в условия на оскъдност на информацията. Бяха му казали, че в куфара ще има седем милиона долара, и това бе истина — беше го отворил в един спокоен момент по време на полета с G-III, защото никой не пренася толкова пари, без да ги погледне поне веднъж. Това, което не разбираше, бе по каква причина момичето, което щеше да получи срещу парите, бе толкова скъпо за Мартин Стайвесънт.

В Кливланд началникът на кабинета на Стайвесънт бе изпуснал в инструктажа си, че Тайната служба е замесена по някакъв начин. Това не бе смайваща изненада, като се имаше предвид статусът на Стайвесънт, а на Кехоу му плащаха предостатъчно, за да знае, че не му влиза в работата. Но любопитството му бе разпалено. Беше попитал дали парите са фалшиви, защото се съмняваше, че сам би могъл да различи висококачествен фалшификат, но и защото има твърде много хора, способни да го направят — колумбийците имаха старата слава на най-големите фалшификатори на американската валута. Бяха го уверили, че парите са напълно законни, и той вярваше, че е така. Въпреки това силно го озадачаваше фактът, че посрещачите му го бяха докарали толкова далече, без да погледнат парите. Изглежда, и двете страни вярваха, че няма да има измами, така че ако всичко протечеше както досега нормално, след няколко часа сделката щеше да бъде успешно приключена. Това обаче на свой ред подсказваше, че и двете

страни са се подсигурили по някакъв начин — или може би имаха взаимен интерес резултатът да не бъде разочароващ.

Предположението му за приближаващия край на пътуването внезапно се потвърди. Джиповете заковаха рязко и двата мотора угаснаха. Сетивата на Кехоу се изостриха под качулката. Усещаше, че е на сянка, и долови разклащането на машината при слизането на шофьора до него и двамата войници отзад. Някой му нареди да остане на мястото си и да не мърда. Кехоу се подчини с готовност.

След това нещата станаха интересни. Чу наблизко разговор на испански — гласовете бяха тихи, но напрегнати. След това онзи, който командваше, извика:

— *Cómo pudiste dejar escapar a los dos?*

Кехоу застина. Ставаше дума за бягство. Момичето, което бе дошъл чак тук да вземе? *Los dos* означаваше „две“. Втора заложничка? За него това беше новина, но не чак толкова голяма — все пак това бяха хора, които се прехранваха от похищения. „Върни момичето живо и здраво“. Това беше задачата му, напомни си той... освен, разбира се, и сам да се измъкне жив.

Чу команда да се започне търсене — беше гласът на онзи, с когото бе разговарял на летището. Последва нова заповед и тя накара Кехоу да настръхне на износената тапицерия на седалката. *Ir a buscar el hacha!*

Иди да вземеш брадвата.

42.

Макбейн първи забеляза полосата. Посочи пролуката сред дърветата и каза:

— Да, изглежда ми позната. Веднъж проведохме съвместна операция с колумбийската армия... беше преди две или три години. Но закъсняхме с един ден и всички се бяха изпарили. Когато се намеси армията, слухът за придвижването ѝ я изпреварва. Както и да е, поне затруднихме логистично противника. Трудно е да поддържаш преработваща фабрика, когато се налага да се местиш през две седмици.

Дейвис гледаше полосата и внимаваше да не се разсейва. Някъде в небето имаше дрон. Според Йоргенсен той кръжеше на горе-долу тяхната височина, обаче тук нямаше въздушни диспечери и сблъсък във въздуха щеше да развали деня на всички. Пилотираше команча, както бе пилотирал по време на първия си полет — малък самолет без автопилот и на принципа „отваряй си очите на четири“ по отношение на въздушния график.

Сатфонът изчурулика и Макбейн предаде казаното му от Йоргенсен:

— Джиповете са спрели и вече знаем къде са нашите хора. Мястото е на осем километра в южна посока. Има път, водещ дотам. Имало няколко странични пътеки, но според него нямало да имаме проблем да стигнем там без объркване. Било изоставена плантация, в която сме се заглеждали и преди — три сгради на ръба на разрухата. Йоргенсен казва, че там вече имало четири коли и грубо казано двайсетина неприятели.

— Неприятели? — повтори инженерът отзад. — Тази дума не ми харесва.

— На мен пък не ми харесва числото — каза Дейвис. Забеляза пътя лесно, защото други не се виждаха — тясна кафява лента през зеления килим. Прелетя над полосата и видя там самотната чесна, докарала куриера на Мартин Стайвесънт. Имаше дебели гуми и голямо

крило над фюзелажа — характеристиките на корпус, създаден за използване на къси и меки писти. Пилотът погледна нагоре към тях. Не им помахаша.

— Окей, Джемър, това родео е твое. Сега какво? Ще отидем ли на юг, за да поразузнаем?

— Не, само ще ги подплашим. Ако закарам тази щайга на три километра от тях, със сигурност ще ни чуят. Освен това какво ще постигнем? Докато дронът е над нас, имаме очи в обекта. Сега ни трябват ботуши на терен.

Огледа преценяващо полосата и онова, което видя, не му допадна. Изглеждаше неравна и определено не бе онази повърхност, която авиоконструкторите в „Пайпър Еъркрафт“ бяха имали предвид при създаването на „Туин Команчи“. От друга страна, само преди няколко дни колумбийският пилот Блас Рейна бе кацнал тук с по-голям самолет и след това дори бе успял да излети. „Щом той е могъл да го направи...“, помисли си Дейвис.

Опита се да разбере какъв е вятърът на нивото на земята, но въздухът в джунглата, изглежда, само се нагряваше и издигаше, без забележим вектор в нито една посока. Прелетя веднъж над поляната, търсейки с поглед най-равното място, и избра за първи контакт със земята точка, която се намираше веднага след най-очевидното препятствие — голяма локва, която я делеше само един добър порой от това да стане езеро. Пилотът на каравана ги наблюдаваше, застанал неподвижно под едната страна на крилото. Добър знак, реши Дейвис. Това означаваше, че мисли повече за сянката, отколкото да изпрати предупреждение по радиото в кабината.

Дейвис избра траекторията на захода и пристегна колана си. Макбейн направи същото, без подкана. На петнайсет метра над земята Дейвис различи в повърхността две дълги бразди, явно оставени от ТАК Еър 223 преди няколко дни. Коригира леко снижението, за да яхне една от браздите, съобразявайки, че всяка почва, издържала 20-тонна машина, ще издържи и много по-лекия команч. Ако не друго, поне мисълта бе успокоителна. Докосна земята леко като перо и докато се насочваха към мястото за спиране, чу облекчени въздишки отзад и отдясно на себе си.

Направи пирует в далечния край, колкото да не затъне в меката почва. Изгаси двигателя в мига, в който носът се извъртя по дължина

на полосата — трик, който бе възприел в Африка от стар познат по време на също толкова безумна мисия: „Бъди готов да излетиш за секунди“.

Витлата застинаха и всичко утихна. Разнасяха се само звуците на охлаждащи се турбини и забавящи въртенето си жироскопи в приборното табло. Дейвис прищрака няколко превключвателя, за да изключи акумулатора, след което тримата насочиха вниманието си към другия самолет. Чесната се намираше на петдесет метра от тях и пилотът продължаваше да стои в сянката на лявото крило. Изглеждаше заинтригуван, но не и загрижен. Беше паркирал своята машина възможно най-близо до пътя, ориентирана така, че да съкрати в максимална степен ходенето на пасажера. Пилот, свикнал с клиенти, които не обичат да си цапат обувките. Това бе в подкрепа на оценката на Макбейн. Пред тях бе местен чартърен пилот, нает за тази сутрин. Вероятно нямаше никаква представа какво прави тук и за кого работи, но със сигурност пет пари не даваше за това. Пилотираше си чартъра с едно око затворено, не му пукаше, че не всичко е чисто като сълза, и беше напълно щастлив от петстотинте долара за една сутрин работа.

— Как ще го направим? — попита Макбейн.

— Не виждам много възможности — отговори Дейвис и очерта възможно най-простия план, който му бе хрумнал. Не последваха възражения, така че всички слязоха и тръгнаха безгрижно към пилота. Усмиваха се, а Делапорт дори помахаше с ръка. Когато им останаха десетина крачки, Макбейн поздрави пилота, понеже най-добре говореше испански. Дейвис чу нещо, което си преведе като: „Това ли е пътят, водещ към проект Колумбийски тропици?“.

Всички знаеха, че не е. Идеята бе на Макбейн, който знаеше, че такава полоса и подобен път наистина съществуват, само че са прелетели над тях преди шейсет километра. Чартърният пилот се усмихна снизходително. Огледа Дейвис, като че ли току-що бе видял най-лошия навигатор на света. Общото настроение бе добродушно и лежерно. Пилотът отвори уста, за да отговори — и в същия момент Делапорт и Дейвис се хвърлиха към него и го хванаха за лактите.

„Иди да вземеш брадвата“.

Кехоу седеше търпеливо с ръце, кръстосани върху куфара. Може би подсъзнателно държеше онази с гривната отдолу. Цялата история с веригата и оковаването не му бе харесала от самото начало — виждаше му се аматьорска и опасна, но Странд бе настоял. Кехоу не обичаше да носи нищо ограничаващо движенията му — колани, вратовръзки, палта. Затова подобни аксесоари отсъстваха от гардероба му. Бронежилетка от кевлар бе единственото изключение, но бе сметнал, че не е подходяща за тази мисия. Ключът за белезниците бе в обувката му. Не беше най-умната идея, но какво друго, по дяволите, можеше да направи?

Сетивата му продължаваха да са изострени. Чу някакво провлачване наблизо, може би от ботуши, и изведнъж го сграбчиха, издърпаха го от джипа и го хвърлиха на земята. Куфарът отхвъркна от скута му и поне двама души го приковаха да не мърда. Не виждаше особен смисъл да се съпротивлява, поне до момента, когато някой хвана окованата му ръка и я издърпа максимално встрани. После издърпаха куфара докрай, веригата се опъна и всички спряха да се движат. Последвалата команда на испански беше елементарна за превод: „Сечи!“.

— Чакай! — изкрещя Кехоу. — Имам ключ! Нека...

Протестът му бе спрял с ритник с ботуш в главата. Миг по-късно беше сигурен, че чува изсвистяване във въздуха.

Пилотът на чесната не оказа съпротива, което според Дейвис доказваше точна преценка, още повече че от двете му страни имаше по петдесет килограма повече от теглото му. Изражението му издаваше максимална концентрация в подреждането на мозайката: превоз на американец с тежък куфар, два джипа с паравоенни, втори самолет с трима американци, явно от друг отбор — мъже, чиято мисия, меко казано, не съвпаднаше с неговата. Надеждата за лесни и бързи пари се бе изпарила.

Макбейн го претърси, но не намери нищо. Агентът от УБН застана с ръце на кръста и недоумение на лицето:

— Не — каза той, — никой не идва на такова място без средство за защита. — Отиде при самолета и след пет секунди намери онова, което търсеше, под лявата седалка — 9-милиметров „Берета“. Огледа

оръжието и каза одобрително: — Сега вече имаме нещо истинско. — Победното му изражение се изпари, когато освободи пълнителя и изтегли затвора: — Един патрон! — каза унило.

— Един? — недоверчиво повтори Дейвис. След това недоумяващо изгледа колумбиеца: — Ти не знаеш ли, че тук има опасни хора?

Макбейн повтори въпроса на испански, а пилотът само сви рамене. Не изглеждаше разтревожен, което за Дейвис означаваше, че или очаква някой да му се притече на помощ, или вече е попадал в трудни ситуации. Последното изглеждаше по-вероятно.

Макбейн претърси самолета по-подробно, но не намери нищо полезно.

— Сега какво? — попита той. — Имаме един патрон, един пистолет и осем километра между нас и двайсет тежковъоръжени войници.

— Не — възрази Дейвис, — имаме осем километра между мен и моята дъщеря. Най-близкото разстояние между нас от не помня кога.

— Добре — обади се Делапорт, — но как ще я върнем?

— Ще чакаме — предложи Макбейн. — Онзи с откупа скоро ще се върне. Самолетът и пилотът му са тук, което означава, че смята да се върне по обратния път — доставен с два джипа и петима-шестима гадни типове. Ще е взел своето момиче, а може би и твоята дъщеря.

Дейвис вече бе минал по същата логическа верига, но бе спрял, когато бе стигнал до Джен.

— Не мисля. Ако е донесъл откуп, той е за дъщерята на вицепрезидента. Похитителите нямат стимул да освободят Джен. А и щом освободят Кристин, ще се изнесат оттук. Аз казвам да тръгваме веднага, докато знаем със сигурност къде е тя.

Дейвис погледна Делапорт, после Макбейн. И двамата кимнаха.

— Но как ще го направим? — попита Делапорт. — Ако оставим пилота тук, той може да ни създаде проблеми. Може да се обади по радиостанцията или да повреди самолета ни.

— Нямахме ли *един* патрон? — напомни Макбейн.

Дейвис го погледна внимателно и забеляза намек на усмивка. Така поне му се стори.

— Добре де, само се шегувах — въздъхна Макбейн. — Нямаме нищо, с което да го вържем добре, а винаги има шанс тук да се появи

още някой. Един от нас трябва да остане, за да сме сигурни, че ще се държи прилично.

И двамата погледнаха Делапорт.

— D'accord — отговори французинът. — Логично е да остана аз.

— Добре, кажи му — каза Дейвис.

Пусна ръката на пилота и Делапорт направи същото с другата му ръка. Макбейн започна да говори и посочи Делапорт. Пилотът погледна французина, който беше двајсет и пет сантиметра по-висок, два пъти по-тежък и гледаше заплашително. Изражението му издаваше, че съжалява, че не си е останал днес у дома.

Дейвис взе сака с фалшивите МР5-ици, хвърли в него сатфона и в последния момент добави от команча пакета за оцеляване. Накрая взе лоста за заключване и ключа. Колумбиецът наблюдаваше внимателно, когато отидоха при кабината на каравана и се опитаха да заключат щурвала с лоста. За нещастие конструкцията бе различна и лостът не пасваше. Дейвис излезе, огледа се и видя по-добро решение. Пилотът протестира яростно, когато Дейвис фиксира лоста около видимо скъпия винт „Хартцел“.

— Кажи му, че ще се върнем до час с ключа — каза Дейвис на Макбейн. — От него се иска само да мирува и да си почива в компанията на новия си приятел от Франция.

Макбейн преведе и пилотът стоически седна направо на земята.

— Нали не възразяваш? — попита Дейвис Делапорт.

— Absolument!

Дейвис и Макбейн тръгнаха, агентът на УБН бе нарамил сака. Слънцето продължаваше да се издига в небето, а температурата да се покачва. Дейвис усети ризата си вече залепена за гърба. По челото му бяха избили едри капки пот.

— Колко далече каза, че било? — попита той.

— Според Йоргенсен към осем километра.

— Значи около половин час.

— Половин час? — изумено повтори Макбейн. — И как, по дяволите, ще...

Но Дейвис вече тичаше.

Когато брадвата се стовари, Кристин ахна — със закъснение се сети, че не бива да издават и звук. Момичетата застинаха като статуи, ужасени, че са разкрили скривалището си. Изчакаха да видят някой да посочва към тях с пръст или да извика тревожно. Не се случи нищо подобно.

След цели пет минути Джен, която не можеше да вижда какво става навън, попита какво е станало. Кристин ѝ разказа шепнешком и Джен се превъртя странично, в поносима поза, която все пак ѝ позволяваше сама да вижда събитията в двора. Видя шестима застанали в полукръг войници, които се превиваха от смях. На земята седеше човек с качулка и разтриваше с едната си ръка другата си китка, на която висеше половината от чифт белезници. Другата гривна и отсечената верига бяха на дръжката на куфар. Карлос го бе сложил на капака на един от джиповете и се опитваше да го отвори с острието на брадвата.

— Това е Карлос — прошепна Кристин.

— Познавам го — отговори Джен. — Идва в стаята ми вчера.

— И какво искаше?

— Първо ми каза за разбиването на самолета... предполагам, за да ме изплаши. После каза, че му трябва информация. Искаше нещо, което само аз и баща ми знаем, за да го убеди по този начин, че още съм жива.

— И ти му я даде?

— Дадох му информацията, но по мои съображения. Баща ми е следовател на самолетни катастрофи. Ако самолетът се е разбил и баща ми е вярвал, че съм на него... сигурна съм, че сега е в Колумбия и се опитва да ни намери.

— Той има ли някакъв прякор?

— Казва се Франк, но всички му казват Джемър.

— Точно така — оживи се Кристин. — Чух Карлос да говори с баща си по телефона. Имало някакъв здравеняк, който създавал неприятности в Богота.

— Аха, това описва точно баща ми.

И двете видяха огромния войник — онзи, който Кристин бе казала, че е Пабло — да обяснява нещо на Карлос с много жестикулации.

— Карлос изглежда бесен — коментира Кристин.

— Мисля, че поемаш голям риск, като ми помагаш.

Карлос огледа имението, погледът му мина през скривалището им и двете момичета инстинктивно снишиха глави. Когато отново вдигнаха поглед, видяха Карлос да повтаря грешката си — беше заповядал на всички да претърсят джунглата за втори път.

Джен прошепна:

— Онзи, дето седи на земята... знаеш ли кой е?

— Не, никога не съм го виждала. Сигурно го е наел баща ми да донесе парите. Или е от Тайната служба.

— Наистина ли смяташ, че в куфара има седем милиона долара?

— Според Карлос такава е сделката — отговори Кристин.

— Значи откупът е платен и ще те пуснат.

Кристин се поколеба.

— Не съм толкова сигурна. Карлос не беше доволен, когато те видя до мен. Накарах го да ми обещае, че двете ще си тръгнем оттук заедно, когато платят откупа, но днес той размисли. Каза ми, че само аз съм щяла да бъда освободена.

— Защо? Мислиш ли, че ще иска втори откуп за мен? Баща ми няма такива пари, той е обикновен военен от запаса.

Двете се спогледаха в полумрака.

— Не, мен няма да ме пусне — каза Джен.

— Да, няма. — Кристин въздъхна.

— Затова ли дойде при мен?

Кристин кимна.

— Да... мисля, че затова.

— Благодаря ти.

Къса усмивка от дъщерята на вицепрезидента.

— Цялата тази каша е заради мен — пак въздъхна тя. — Онова, което се случи на Томас... на хората от самолета. Ти си последният ми шанс да направя добро. Ще те измъкна оттук, Джен. Кълна се.

43.

Макбейн тичаше двайсет метра пред него и това вбесяваше Дейвис. Истината, че агентът на УБН имаше телосложението на бегач, а освен това бе и десет години по-млад, нямаше значение, защото на километър-два напред беше неговата дъщеря. Дейвис затича по-бързо и почти беше настигнал Макбейн, когато той внезапно спря. Дробовете му пухтяха като ковашки мехове.

Агентът извади телефона, а Дейвис се прегъна на две до него с ръце на коленете.

— Остаряваш, пехотинецо — подкачи го Макбейн.

— За твоє... сведение... аз играя... ръгби — обясни Дейвис, докато дишаше на пресекулки, — а в този спорт не се грижим да изпреварваме съперника. Там е... по-директно.

След къс разговор Макбейн предаде последните новини от Йоргенсен:

— Джиповете още са в имението на километър пред нас. Но май вече сме изгубили елемента на изненадата. Преди няколко минути войниците са се разпръснали из джунглата.

— Разпръснали? Както се прави при изграждане на отбрана?

— Не може да се каже със сигурност. Разгърнали са се въоръжени и сега всички са в движение.

— Прилича ми повече на издирване.

— Възможно е. Мислиш, че дъщерята на вицето е избягала? Или твоята дъщеря?

„Да, защо не — помисли Дейвис. — Ако Джен е видяла възможност да избяга, сигурно се е възползвала от нея“.

— Да се надяваме. От друга страна, възможно е пилотът на каравана да ги е предупредил, преди да кацнем. Или край поляната да е имало още някой, когото не сме забелязали.

— В който случай — подчерта Макбейн — те знаят, че ние двамата сме тръгнали към тях.

Спогледаха се. И двамата знаеха. Нямаше начин да се разбере.

— Опитват се да удължат полета на дрона чрез икономия на гориво, но критичната точка приближава — продължи Макбейн. Едно е сигурно — онзи път е единственият за влизане и излизане от имението, така че със сигурност се наблюдава. Ще трябва да влезем в джунглата и да изминем остатъка през нея. И ще е още по-трудно, понеже „червените“ вече са там.

— Да — съгласи се Дейвис. — Но все още има шанс да не знаят, че идваме. Това би означавало, че търсят Джен или Кристин, а може би и двете. Ще очакват две колежанки, а не нас.

— Чудесно. — Макбейн се ухили.

Кехоу реши, че не му плащат достатъчно. Седеше на влажна почва и беше вързан със „свински опашки“ за бронята на един от джиповете. Слънцето нагриваше жестоко черната му качулка, поради което той се потеше обилно в тропическата жегата. За да бъде удоволствието пълно, отначало го бяха сложили да седне върху мравуняк и сега десният му крак бе възпален от безбройните ухапвания на някакви кръвожадни амазонски насекоми. Въпреки помръдванията и почесванията чрез триене на крака гадините се наслаждаваха в обувките и чорапите му и хапеха на воля. Не за първи път Кехоу се замисли дали да не прекрати работата на терен. Консултантската дейност щеше да бъде върхът на скуката, защото когато се сблъскаш с гнездо жилещи насекоми, е достатъчно да извикаш съответните хора и те да напръснат дюзешето на офиса.

Размишленията му бяха грубо прекъснати от крачки, които се приближиха до него и спряха.

— Нашите задължения по сделката са изпълнени — каза Кехоу. — Може ли най-после да приключваме?

— Търпение — каза гласът, в който Кехоу вече разпознаваше водача на жалката банда. — Сигурен съм, че знаеш испански и следователно знаеш, че момичето не е налице.

Кехоу го знаеше прекрасно.

— Не е налице? Изразът издава надежда от ваша гледна точка.

— А от твоя гледна точка е най-добре да се надяваш да бъде открита скоро. Иначе, приятелю, остават малко възможности.

„Само една“, помисли Кехоу. Вече беше направил това пресмятане и за свое разочарование бе установил, че не разполага с план за действие в непредвидена ситуация като тази. „Ами ако момичето избяга?“ Реши да възприеме позитивна тактика:

— Бих могъл да помогна с участие в издирването. Възможно е да е наблизо и да реши да ми отговори. Приберете хората си и ме оставете да опитам. Ако я намеря, ще си тръгнем... и всички ще са доволни.

Командирът помълча, може би обмисляше предложението.

— Да... но ти вече престоя тук по-дълго, отколкото нито ние, нито вие сте очаквали. Не мисля, че съм готов да ти дам такава степен на свобода. Сигурен съм, че си инструктиран да разбереш колкото може повече за мен и екипа ми.

— Екип? Така ли наричаш тази паплач?

Усети някакво размърдване и нещо твърдо се заби в главата му. За миг пред очите му светнаха звезди, после светът отново бавно се върна на краката си.

— Дори с качулка на главата си чул достатъчно, за да ни вгорчиш живота. Ако малкият ни проблем се разреши скоро, съм склонен да приема сделката ни за приключена. Ще ти бъде разрешено да си тръгнеш, а ние ще вземем мерки да избегнем наказателни действия. От друга страна, ако тези глупави момичета продължат да се...

— Момичета? — попита Кехоу. — Плащам само за една. — Ботушите отново се размърдаха и Кехоу се стегна за нов удар. Нищо не се случи обаче и той усети, че е регистрирал малка победа. Изглежда, държаха още едно момиче. Кое бе то и защо бе тук, не го касаше. Кехоу обаче бе свестен човек и съвсем не от онези, които можеха да седят и да гледат как силните изяждат слабите. Опитваше се да вмести наученото в болящата го глава, когато дойде краят на утринното безгрижие. Чу някакво „уууууш“, последвано от пиротехническо „поп“.

Изпърхаха изплашени птици. От всички страни се разнесоха виковете. Гласовете се смесваха от джунглата, неотличими и неразбираеми. Напомняха му за общия шум от тълпа на полупразен стадион. Те всички виждаха онова, което Кехоу бе чул.

Командирът хукна нанякъде, като крещеше заповеди.

Второ „уууууш“, от малко по-друг ъгъл, и второ „поп“. Този път Кехоу бе сигурен, че е разпознал звука — или по-скоро най-общо

знаеше от какво е. Но не разбираше *кой* стои зад всичко това. Момичетата не бяха обучени, едва ли разполагаха с екипировката, а на него му бяха казали да не очаква помощ отникъде. Това на свой ред означаваше, че зад тези звуци не стои никаква американска „кавалерия“. А колумбийската армия определено нямаше да подходи към проблема по точно този начин.

Следващо „уууууш“... Ново „поп“.

Сякаш бяха под разгръщаща се атака.

„Кой, по дяволите, е това?“, запита се Кехоу.

44.

Сигналните ракети, взети от конфискувания от команча комплект за оцеляване, бяха стари, прости и прелестно надеждни. Макбейн бе заобиколил към западната страна на имението, държейки се на стотина метра от периметъра, и сега стреляше оттам на случайни интервали. Зареди следващата ракета в ръчното устройство за изстрелване, опъна ръката си в друга посока и под нов тъгъл и дръпна спусъка. Четвъртата ракета изсъска на запад, проби зеления таван и разцъфна в небето като червена фосфорна звезда.

Макбейн се втурна лудешки в обратната посока.

Имаха сериозен тактически проблем. От един висок хълм бяха получили добра визуална представа за плана на имението. Но нямаха никаква представа къде може да са момичетата. Видяха няколко войници да влизат и излизат от гората и забелязаха някакъв нещастник — можеше да е само куриерът — да седи завързан за бронята на един джип. Операцията по връщането на дъщерята на Мартин Стайвесънт — която явно бе в ход пред очите им — не се развиваше гладко.

Да се чака не бе приемлива опция, защото съвсем скоро щяха да загубят най-голямото си предимство — предатора. Имаше някакъв шанс едно от момичетата все още да е в имението, а в момента противниковите сили бяха разпръснати и надалече. След кратко съвещание с Йоргенсен Дейвис взе решение. Щяха да се насочат към куриера, който можеше да знае къде са момичетата. В най-лошия случай той щеше да увеличи числеността им с петдесет процента.

След като задачата бе ясна, първата им стъпка бе да подобрят шансовете си. Според Йоргенсен войниците още бяха в гъсталака, продължаваха да търсят и повечето бяха на юг. Работата на Макбейн бе да ги изтегли на запад и по-навътре в гората. Двамата с Дейвис бяха начертали плана си с пръчка в пръстта като две играещи си в пясъчник деца. Бойците търсеха момичетата и щяха да решат, че те са отговорни за ракетите. Ако, разбира се, не се запитаха откъде може да са се снабдили с пиротехниката и как са се научили да я използват.

Макбейн бе наясно, че планът им изобщо не е перфектен, но по-добър нямаха. Така че се заби още по-навътре в джунглата.

Дейвис тръгна в обратната посока.

Дейвис възприе стратегията на пилот на изстребител, на когото предстои да влезе във въздушен двубой: прикриването вече не е нужно, всичко е в скоростта. Хвърли се през шубраците като разярен слон, вдигнал пред себе си фалшивата МР5, за да разсича с нея клони и лиани. Беше изчакал десет минути Макбейн да започне пукотевицата и сега заобикаляше обратно на часовниковата стрелка, за да доближи комплекса откъм югоизток. Според изображенията от дрона това беше най-добрият ъгъл на атака, защото там гъстата джунгла почти опираше в най-високата сграда. Видимостта там бе нулева, а зеленината бе като пълноводна река.

Отблъсна поредния клон и на негово място се появиха нови три. Движеше се бързо, избутваше, препъваше се и в един момент се удари в нещо твърдо. В първия момент реши, че е дърво.

Само че дървото имаше лице.

На половин метър от него стоеше войник, праметнал през рамо някакво оръжие, както конник би носил огнестрелно оръжие в среда с ниска видимост. Дейвис реагира първи, като използва единственото си оръжие — твърдия пластмасов приклад на елегантната си МР5. Прикладът улучи войника в мястото, където носът се събира с челото, и главата му се отметна назад като на изкукала кимаща кукла. Когато главата се върна обратно, устата бе отворена и готова да изкрещи. Дейвис насочи втория си удар точно там и резултатът бе дентална катастрофа. Противникът му падна на колене. Дейвис захвърли фалшификата, изви тяло назад и се стовари обратно с коляно в слепоочието на нещастника, който рухна, сякаш всичките му кости се бяха извадили от ставите си, и повече не помръдна.

Дейвис падна върху него.

Превъртя се два пъти встрани, преди да спре и да се вслуша. Отначало не чу нищо, само далечните викове на онези, които реагираха на ракетната канонада на Макбейн. Запасът от ракети бе осем и ако Дейвис не бе пропуснал да отброи някоя, досега бяха изстреляни седем. Остана да лежи неподвижно, като слушаше и

гледаше. След като се бе натъкнал на един войник, доста вероятно бе наблизил да има и друг. Реши, че Макбейн държи последната ракета в резерв — той самият би постъпил така. Виковете в далечината стихнаха и в продължение на две минути Дейвис не чу нищо друго освен шума на вятъра през листата и жуженето на насекомите.

И тогава чу нещо различно — нещо, което не бе родено в джунглата.

Беше съвсем наблизил, вероятно вляво от него, макар да бе трудно да се каже в джунгла, която заглушава и отразява звуците. Лежеше абсолютно неподвижно и го чу пак — стъпване върху меката пръст. След това чу шепот:

— Умберто? *Dónde estás?*

Опрял буза в земята, Дейвис долови едва доловимо раздрусване. Войникът, с когото се бе разправил, лежеше на половин метър от него и може би в несвяст. Или мъртъв. Беше ли пушката все още праметната през гърдите му? Най-вероятно, но Дейвис нямаше как да стигне до нея, без да издаде издайнически шум.

Нова стъпка, бавна и предпазлива. Като на хищен звяр, надушил плячка.

Дейвис осъзна, че от мястото, където лежи, има добра видимост. Папрати и растения със сочни дебели листа се бореха за малкото слънчева светлина. На нивото на земята имаше преплетени стебла и корени, но между тях можеше да различи подробности на почти десет метра от себе си. Беше като да лежиш на паркинг и да гледаш под шаситата на колите.

Дейвис безкрайно бавно изви глава и веднага видя разместване на клони на пет-шест метра от него. Износен ботуш...

Черен ботуш.

Със сърповидна драскотина на тока.

45.

Беше неподвижен като самата земя. Движеха се единствено очите му, които следваха преместването на ботуша. Боен ботуш, размер 45, прецени на око Дейвис, стандартен за всяка армия. Видя го как се завърта кръгом. Боецът беше предпазлив, гледаше и се вслушваше, явно чудейки се къде е изчезнал партньорът му. Дейвис усещаше гръдния си кош да се повдига и спуска ритмично върху влажната земя. Безшумни вдишвания на напоения с дъх на мъх въздух. Помръдна минимално, колкото да заеме поза, позволяваща да скочи веднага, ако се наложи. Дясното му ходило напипа опора, после той премести тежестта на лявата си страна от лакътя върху дланта.

Вече не се чуваше никакво шепнене. Мъжът бе изострил сетивата си... ако сега се изправеха един срещу друг, никой нямаше да има предимството на изненадата. Изпраща радио, което разчупи тишината, и в полезрението на Дейвис влезе втори ботуш. Изшумоляване на тъкан при опита на мъжа да заглуши звука от високоговорителя. Това беше грешка. А за Дейвис беше и информация. Радиото означаваше на някакво ниво да има командир, вероятно не военен, но с чин, съответстващ на йерархията на десните паравоенни формирования. Това означаваше, че мъжът е опитен и по подразбиране умее да води ръкопашен бой. Най-важен за Дейвис бе фактът, че това бе човекът, опитал се да го убие.

Едва се сдържаше да не скочи. Проблемът бе дистанцията. Ботушът се намираше на шест метра и не се приближаваше. От това разстояние всеки опитен войник щеше да усети атаката и щеше да има време да извади оръжието си, защото едва ли противникът му бе дошъл тук невъоръжен. Пушка, пистолет. И щеше да успее да дръпне спусъка преди Дейвис да измине дори половината от това разстояние. Разбира се, под влияние на емоцията беше възможно да пропусне първия изстрел. Това често се случваше. Но съществуваше опасността да разполага с автоматично оръжие, което означаваше, че Дейвис ще

бъде разкъсан за секунди като стара обувка. Така че се налагаше да е търпелив. Джен бе наблизил и заради нея не биваше да прави глупости.

Ботушите отново направиха изненадващ кръгом и сцената бързо се промени — сега Дейвис виждаше един ботуш и едно коляно на земята. Мъжът бе видял или чул нещо и бе решил да се прикрие. Джен ли бе чул? Или Кристин Стюарт?

Сега вече бе принуден да действа.

Запромъква се напред, като внимаваше да не минава през чупливи клонки и да не размества нищо по пътя си. Измина така двайсет и пет сантиметра... петдесет. Черният ботуш и коляното не помръдваха. Дейвис се приближаваше нащрек — единствената възможност при дебнене на по-добре въоръжен противник. Беше на четири и половин метра от него, когато чу шум. Изшумоляване в храстите.

И тогава всичко отиде по дяволите.

Войникът скочи и откри огън — единичен откос, който разкъса зеленината и стресна птиците. Дейвис скочи и се хвърли напред като защитник, насочил се да прихване нападател. Сега видя за първи път противника си в лице — едър плешив мъж с каменния поглед на строеви сержант. Беше притиснал към гърдите си дългоцевна пушка и когато зърна Дейвис, свали цевта, докато завърташе оръжието в опит да се прицели в него. В него!

Дейвис прелетя последните метър-два в поза на Супермен с ръце, насочени към цевта на пушката. Блъсна я встрани в момента на изстрела, чието изстрецияване заглуши сблъсъка на телата им. Дейвис се опита да завърши атаката си с ръка върху ствола на пушката. Нечия ръка задейства затвора, което доведе до метално изщракване, но нищо повече. Суровият сержант нанесе първи удар със зашеметяващ юмрук в слепоочието на Дейвис, незабавно се извъртя зад него — ход, подсказващ, че е бил борец, — и преди Дейвис да успее да реагира, гърлото му бе притиснато като с лост от чудовищно силна предмишница.

Дейвис опита да откопчи ръката от гърлото си, но не можеше да вмъкне пръстите си достатъчно дълбоко. Извъртя се, за да се окаже отгоре, но дори в тази поза сержантът не го изпускаше. С прекъсване на дишането Дейвис изгаряше повече кислород, отколкото успяваше да поеме. Опита да нанесе удар с тила си, но не улучи — противникът му

го бе видял и бе извил главата си встрани. Полезрението на Дейвис застрашително започваше да се стеснява в тъмен тунел и Дейвис знаеше, че цялата тежест и цялата сила на противника му са концентрирани в това задушване.

Посегна назад с две ръце и напипа отляво на себе си крак. С последните остатъци на силите си се разкрачи широко и се изправи с войника на гърба си. Издържайки с мъка сигурно над 230 килограма обща тежест, се наведе напред и изправи ръка, прехвърляйки противника си нагоре в почти вертикално положение. Някой трябваше да отстъпи — и това бе ръката през гръкляна му.

Двамата се разделиха, паднаха на земята. Когато се изправиха почти едновременно, Дейвис дишаше задъхано, а колумбиецът посегна към оръжието си. Патронникът беше празен, затова мъжът хвана цевта и замахна като бейзболист. Дейвис се наведе назад точно навреме и прикладът изсвистя пред носа му.

Плешивият се приготи за втори замах и този път проговори:

— Няма да съм толкова нежен с дъщеря ти.

Не би трябвало да изразходва въздуха си, защото противникът му бе в отбранителна позиция и сериозно наранен.

Но думите му се оказаха фатално непремерени.

Дейвис почувства как в тялото му нахлува вълна от адреналин. Причината бе припомнянето какъв е залогът. Колумбиецът отново замахна с „тоягата“ си — това трябваше да бъде нокаутиращ завършек в черепа на Дейвис. Беше достатъчно близо, за да не пропусне, ако Дейвис се отдръпне, което изглеждаше единствената възможна защита. Вместо това Дейвис се хвърли напред и прикладът на пушката го удари по лявото рамо. Двамата се сблъскаха гърди в гърди, но Дейвис имаше предимство заради инерцията си. Напегна крака и вдигна сержанта за втори път, този път хоризонтално, като движението завърши в ствола на близкото дърво. Махагон или бразилска череша. Каквото и да бе, беше твърдо като гранит.

Този път въздухът излетя с изсвистяване от гърдите на колумбиеца. Ударът бе омекотен за Дейвис и той, без да изпуска захвата си върху цевта на пушката, заобиколи дървото. Смаяният колумбиец се опита да издърпа оръжието си от ръцете му и Дейвис му го позволи донякъде, защото така пушката се оказа върху торса на

мъжа. Преди противникът му да успее да усети опасността, Дейвис се пресегна от другата страна на дървото и напипа стоманения приклад.

Сега двамата се намираха от двете страни на дървото — Дейвис с лице към ствола, а сержантът — с гръб. Хванал здраво двата края на пушката, Дейвис дръпна с две ръце, сякаш бе гребец на стартовата линия. Не беше ритмично движение, а по-скоро трайно, непрекъснато усилие с безмилостно увеличаващ се натиск. Когато пушката опря здраво в гръдния кош на колумбиеца, Дейвис вложи всичките си сили.

Мъжът разбра капана, в който бе попаднал. Започна да се извива енергично, после изпробва да се измъкне надолу, дори вдигна крака от земята, за да увисне с цялата си тежест, но това само усили натиска. Опита се да дере ръцете на Дейвис, но понеже собствените му ръце се намираха под пушката, хванати малко под лактите, опитът му се оказа неуспешен. Тялото му малко по малко биваше смазвано... съдба, почти същата като онази, с която Дейвис се бе разминал на косъм под крилото на самолета.

Като използва ствола на дървото за опора, Дейвис вдигна коляно нагоре, опря го и се огъна силно назад. Натискът рязко нарасна и в гората се разнесе първото изпукване на счупена кост. Ребро най-вероятно, макар да не бе изключено да е гръдната кост. Последва гневно изръмжаване... гърлено, после гъргорещо.

Дейвис продължаваше да опъва.

Движенията от другата страна на дървото станаха трескави — ботушите ритяха, а ръцете се мъчеха да уловят нещо, но безрезултатно, защото намираха само въздух. След минута мъжът внезапно омекна, но Дейвис не се хвана на номера — продължаваше да опъва назад, влагайки всичката сила на крайниците си. Последва нова серия агонизирани дърпания. Играта на лисица бе гамбит, който в ситуацията може би бе оправдан заради ограничените възможности. Колумбиецът най-сетне намери някаква опора за краката си и рязко се хвърли надясно. Дейвис усещаше, че ръцете му отслабват, и в следващия миг почувства как мерникът на пушката се забива в дланта му, но дори не помисли да я пусне.

Мъжът отново омекна, но този път бавно и спазматично. Остро поемане на въздух бе последвано от ново изпукване, след това трето. Но този път нямаше болезнено изсумтяване, а и спазматичните

дърпания бяха спрели. След малко тялото на колумбиеца омекна и се отпусна.

С треперещи от изнемога ръце Дейвис най-сетне пусна единия край на пушката.

Вслуша се във воплите на собственото си тяло и с облекчение осъзна, че няма нищо липсващо, счупено или кървящо. Едва след това заобиколи дървото с пушката в ръка.

Сержантът бе ужасна гледка. Очите му бяха изцъклени, а брадичката му бе потънала в кръв. Горната половина на тялото му бе безформена и изглеждаше като наполовина прерязана. Беше се свлякъл на една страна, пречупен като капак на картонен кашон.

— Господи! — ахна някой наблизо.

Дейвис се извърна и видя Макбейн. Стоеше на десетина крачки встрани и държеше с едната си ръка другата — там се виждаше кръв в мястото, където един от куршумите на сержанта бе намерил целта си. Но Макбейн изглеждаше напълно способен да се държи на крака и дори носеше на рамо пушка, явно взета от първия, с когото Дейвис се бе сблъскал.

— Бил съм в окопите — продължи агентът от УБН, — но не бях виждал такова нещо. Ти просто го... смачка.

Дейвис огледа джунглата около тях.

— Тук това е ежедневието. Нали се сещаш... анакондите и разни други такива гадини. Ти добре ли си?

Макбейн кимна, без да сваля поглед от почти разполовения колумбиец.

— Добрата новина е, че сега разполагаме с три истински пушки — отбеляза Дейвис.

— Всъщност... — Макбейн се поколеба, — струва ми се, че е по-скоро една. Опитах беретата, но засече. — После посочи с очи оръжието в ръцете на Дейвис.

Той също погледна надолу и чак сега видя, че държи „Ремингтън“ с ръчен затвор. След това видя и проблема — цевта бе извита като стоманен банан. Хвърли пушката на земята и каза:

— Добре де... с една пушка.

46.

— Колко са? — попита Джен.

Кристин погледна през отвора.

— Виждам само един. Познавам го... Мануел. Хлапе... трябва да е поне две години по-малък от мен.

— Въръжен ли е?

— Разбира се, те всички са въръжени.

— Тогава няма значение колко е голям — подчерта Джен. — Поне престрелката спря... ако е било престрелка. Онзи от Тайната служба още ли е там?

— Не знам дали е от Тайната служба, но, да, още седи вързан и с качулка на главата. А куфарът му е на капака на джипа.

Джен се извъртя, за да погледне и тя.

— Ако останем тук, рано или късно ще ни открият. В момента повечето са в джунглата... и... мисля, че това е единственият ни шанс.

— Шанс за какво?

— Онзи, дето е вързан за бронята — дошъл е чак дотук за теб, така че трябва да е на наша страна. Ако го освободим, ще можем да вземем джипа и да избягаме, преди другите да са се върнали.

Кристин се замисли, после кимна.

— Добре... но как ще минем покрай Мануел?

Главата на Джен бе празна — това не бе от проблемите, за които ги учеха в университета. Как да се справиш с въръжен пазач и да освободиш пленник? Огледа скривалището им, отчаяно търсейки вдъхновение. Накрая си зададе въпроса, който не си бе задавала от много време. „Какво би направил тате?“

И сама се изненада от онова, което й хрумна. Когато обясни идеята си, новата й приятелка се изуми. Но след това се съгласи:

— Безумно е, но... може и да сработи.

Докато стоеше край джипа, Мануел Ривас мечтаеше да е на което и да е друго място. Беше му мъчно за дома и се чувстваше самотен, защото от десет месеца не се бе прибирал в родното си село. Малкото населено място високо в Андите бе негов дом цели шестнайсет години, до онзи летен ден миналата година, когато бяха дошли партизаните.

Не че се изненада, когато ги видя, никак даже. Бяха взели брат му преди четири години. Но Едуардо се бе върнал жив у дома — истинска победа — и сега прекарваше дните си, като ремонтираше машините на фермерите, което си бе сериозно начинание за еднокрак младеж. Колумбийската армия му бе взела другия крак, а не стига това, но заради проблемите, в които се бе забъркал, Едуардо бе излежал година в затвора, преди да бъде въдворен обратно в селото. Това, в крайна сметка, бе най-доброто решение за всички: един объркан млад човек се бе прибрал в семейството си, претоварената затворническа система бе получила обратно едно свободно място, а селото бе спечелило от появата на нов, макар и еднокрак, механик. Такъв бе животът тук и Едуардо — той винаги се бе отличавал с позитивното си мислене — смяташе, че е имал късмет изобщо да се върне у дома.

За разлика от брат си обаче Мануел не беше голям оптимист. Не смяташе, че е късметлия в живота като Едуардо. Винаги губеше облозите с приятелите си за изхода от някой мач и все не му достигаше една карта в покера. Но като всеки хазартен играч навсякъде по света и той обичаше да рискува в залозите. Точно поради това, когато Карлос бе обещал месец отпуск на онзи, който открие момичетата, Мануел бе решил, че това е неговият шанс. Само че след това го бяха определили да остане караул. По заповед на Пабло бе оставен да пази новия затворник без никакъв шанс да участва в търсенето.

Такива бяха невеселите мисли на Мануел, който се лашкаше в спектъра между гнева и пораженството в лицето на хроничните му неудачи, когато... видя онова, в което единствено Бог можеше да има пръст.

Момичето на Карлос тичаше към него с разперени ръце. Ризата ѝ бе разкопчана отпред, което му предлагаше гледка към плътта ѝ от шията до пъпа. Не беше съвсем гола — гърдите ѝ се люшкаха тежко в опънатите до скъсване чашки на сутиена. Мануел отлепи задника си от капака на джипа и примигна невярващо... но не, видението не изчезваше. Сетивата му бяха пометени от вълна на непознати за него

възприятия — сексуално желание, надежда и страх. Изобщо не му хрумна да вдигне оръжие. Беше разговарял с момичето поне десетина пъти — испанският ѝ бе доста добър — и тя винаги се бе отнасяла към него мило и с усмивка.

Когато се приближи съвсем до него, тя задъхано извика:

— Мануел! Помогни ми! Другото момиче се опита да ме отвлече... сега се крие в спалното помещение!

С цялата самодисциплина, на която бе способен в момента, Мануел се обърна и погледна към мястото, което се бе превърнало за цяла седмица в дом за него и другарите му. Всичко там изглеждаше тихо и спокойно. И тогава се сети, че това бе едно от малкото места, които не бяха претърсили. Само за секунди късметът му се бе усмихнал. Беше намерил двете момичета, а това означаваше, че *той* ще е щастливецът, който ще си отиде вкъщи, за да види семейството си. Карлос беше мръсник, но мръсник, който държеше на думата си.

Все така загледан в спалното, той чу момичето да спира до него — никой не знаеше името ѝ — и когато започна да се обръща, си наложи да не се заглежда в гърдите ѝ. Това можеше да не ѝ хареса... макар и да бе покварена млада американка. А още по-малко щеше да хареса на Карлос.

„Не бива да правя нищо, което да промени късмета ми“.

Това бе последната мисъл на Мануел преди тухлата да се стовари върху главата му.

Кехоу чу някой да се приближава и миг по-късно две ръце смъкнаха качулката от главата му.

Той примигна срещу светлината и погледна момичето, което бе дошъл да спаси. Изглеждаше точно като на снимките, които му бяха показали преди заминаването: тъмна коса до раменете, кафяви очи. Онова, което го нямаше на снимките, бе разкопчаната риза, която тя в момента закопчаваше от долу нагоре. Кехоу видя пазача на земята и тухлата до него, а и разбира се, беше чул целия диалог. Не беше толкова сложно да се досети какво се бе случило.

— Много добре, Кристин.

— Идеята не беше моя — каза тя и закопча последното копче на изцапаната си риза. — Кой сте вие?

— Казвам се Кехоу. Баща ти ме изпрати да те върна вкъщи.

— Баща ми е безгръбначен мръсник, който няма почтеността да...

— Стоп! — прекъсна я той. — Не ме интересува кой или какъв е баща ти! — Не беше в настроение да се прави на психолог в домашната каша, в която бе служебно въвлечен. — Тръгваме веднага! Намери в джипа нещо, с което да срежеш това... — И кимна към вързаните си със свински опашки китки.

Тя изтича до джипа и започна да търси в него.

— Клеци, нож, всичко, с което да... — продължи Кехоу и спря, като видя нож в колана на падналия в несвяст пазач. — Ето! Използвай това!

Кристин погледна къде ѝ сочи и видя ножа. Клекна и го извади от калъфа. Беше с назъбено двайсетсантиметрово острие, стил „Рамбо Спешъл“. В мига, в който го извади, Мануел се размърда.

— Какво да правя? — попита тя безпомощно, явно ужасена от мисълта да удари войника пак.

— Прережи му гърлото — посъветва я Кехоу.

Тя го погледна изумена.

Кехоу извъртя очи към небето.

— Дай ми ножа. — Тя му го даде и той вмъкна острието между бронята на джипа и пластмасовата лента, която се срязва при първото дръпване. Войникът мърдаше, макар и едва-едва. Кехоу бързо му конфискува автомата АК-47, увери се, че е с патрон в цевта, и претърси младежа за друго оръжие. Нямаше. — Сега да видим как сме с транспорта. — Седна зад волана и вкара ключа в запалването. Не всички военни машини имаха ключ, но Кехоу знаеше, че тази има — беше чул изпод качулката дрънкането на ключодържател, както и щракването на цилиндъра на запалването, когато бяха тръгнали от полосата. Колко много неща може да научи човек само със слушане! — Качвай се! — нареди той. — Знаеш ли как се стига до полосата?

— Единственият път води право натам. Но не можем да тръгнем без Джен!

— Коя е Джен?

— Приятелката ми. Джен Дейвис. Тя е...

Откъм пътя се разнесоха викове. Пътят беше единственият им изход. Кристин махна към една от сградите, несъмнено за да даде знак

на приятелката си да се присъедини към тях. Разнесе се изстрел и от джипа рикошира куршум. „А, не, вече само консултантска работа“, закле се Кехоу.

— Качвай се веднага! — кресна на Кристин.

Тя обаче не му обърна никакво внимание.

И в този момент към тях се затича второто момиче.

Кехоу завъртя ключа и дизеловият двигател послушно изръмжа. Куфарът още бе на капака и след кратка борба със себе си той го сграбчи и го хвърли на съседната седалка. Не бе успял да включи на скорост, когато двете момичета със скок се хвърлиха на задната.

Кехоу реши, че представянето не е първи приоритет.

Бяха изминали само някакви пет-шест метра, когато кракът му се заби върху педала на спирачката и джипът заора в облак от прах и ситен чакъл. Двама мъже с вдигнати автомати блокираха изхода им, бяха точно на мястото, където пътят навлизаше в гората. Трети войник се приближи от страни, въоръжен с картечен пистолет „Щаер“. Изглеждаше абсолютно уверен. Кехоу се замисли за автомата на седалката до себе си. После включи в уравнението и двете млади момичета отзад.

— Изобщо не опитвай! — посъветва го мъжът отляво.

Кехоу го послуша и постави върху волана ръцете си с отворени нагоре длани. Гласът му бе познат и той погледна и за първи път видя командира. Беше нисък и набит, с мръсна униформа. Кожата му бе потъмняла от слънцето. Брада и живи, интелигентни очи. Израсъл на улицата наемен работник във ферма.

— Карлос! — извика Кристин. — Толкова се радвам, че се върна...

— Млък! — срязва я той.

Сега вече Кехоу имаше име за това лице.

Карлос изглежда момичетата, после него.

— Всички вие направихте голяма грешка.

Кехоу видя двамата мъже на трийсетина метра от тях да се приближават предпазливо. Намираха се по-близо един до друг, отколкото трябваше, и това припокриваше секторите, които можеха да покрият с оръжията си. За нещастие понякога численото превъзходство и огневата мощ компенсират липсата на бойни умения.

Карлос посегна в джипа, взе автомата и го хвърли на земята. Стисна дългата коса на Кристин и я измъкна от седалката.

Кехоу не помръдваше. В тактическо отношение ситуацията не бе изгодна, но той знаеше колко е важно да се контролира. В очакване на удобен момент гледаше как Карлос събаря Кристин на колене и прошепва нещо в ухото ѝ. Тя потръпна, а той кимна на хората си и им посочи второто момиче.

А после насочи щаера право в гърдите на Кехоу и той осъзна, че удобният момент, който чака, може така и да не настъпи.

Понеже така и така нямаше какво да губи, спусна дясната си ръка между седалките. Шансът бе микроскопичен, но единствен. Кехоу се съсредоточи, подготвяйки се да извърши може би последния съзнателен акт в живота си, когато се случи възможно най-неправдоподобното нещо на света.

От храстите излетя огромен мъж.

Само за част от секундата мъжът се хвърли върху двамата войници отпред — забърса единия със страничен удар и помете втория на земята. Три секунди и два мощни удари в слепоочията по-късно двамата лежаха проснати неподвижно.

Изумен както всички, Карлос извъртя цевта на оръжието си към новата заплаха.

Това беше мигът, който Кехоу бе очаквал. С плавно движение той се извъртя на седалката и запрати своето оръжие.

И времето спря.

Двама войници в безсъзнание на земята.

Един мъж над тях.

Вниманието на Кехоу бе съсредоточено изцяло върху Карлос. Видя как брадатият колумбиец се поколебава... щаерът му бе странно смълчан. После някак лениво, безцелно и с подгъващи се крака се извъртя встрани... и сега вече всички видяха причината — от гърба му, забит до дръжката, стърчеше боен нож.

Когато в крайна сметка Карлос падна, падна като вкопчено в корените си подсечено дърво. Изненадата в непримигващите му очи бе абсолютна. Той се свлече и се отпусна неподвижно, за да застине в разширяваща се локва кръв.

Кехоу дойде на себе си пръв.

— Кой, по дяволите, е този? — възкликна той, загледан в изскочилия от джунглата великан.

— Тате! — отговори му второто момиче.

После изскочи от джипа и се затича към мъжа.

Беше една-единствена дума, но сърцето на Дейвис прескочи както никога.

Tate!

Джен тичаше към него. Радостна. Пълна с живот. Боже, колко пълна с живот!

Замръзнал на мястото си, Дейвис осъзна, че цели деветнайсет години не се е безпокоил за дъщеря си. Изобщо. Нищо подобно на сковаващия страх, който го бе разяждал от миналата неделя насам. След пет дни на ужас и тревоги, пет дни на отказ да се предаде... ето, тя беше тук. Това бе видението, изпълвало сънищата му.

Отвори ръце широко като небето.

Джемър Дейвис, който бе устоял срещу четирима калени бойци през последните пет минути, бе съборен на задника си от 55-килограмовата си дъщеря.

Джен беше в ръцете му.

И той никога, никога повече нямаше да я пусне.

47.

Претовареният джип се люшкаше застрашително с Кехоу зад волана и всички се държаха за нещо, за да не бъдат изхвърлени в джунглата. Дейвис седеше отзад, прегърнал през рамо двете момичета. Всъщност изобщо не бе пускал Джен, откакто бе скочила в обятията му.

Макбейн беше отпред до шофьора, говореше по сателитния телефон и се мъчеше да удържа апарата на безопасно разстояние от ухото си, докато джипът подскачаше по дебелите корени на дърветата, прорасли в пътното платно.

— Знаех, че ще дойдеш — каза Джен.

Дейвис я притисна още по-силно до себе си.

— Още не сме напълно в безопасност. Имаме самолет на няколко километра оттук, на същата мека полоса, където са ви свалили с Кристин.

— А има ли и пилот? — попита Джен.

— Аз какъв съм? — Той я изгледа с укор.

— Е... — поколеба се тя, — виждала съм те да пилотираш само в опасни ситуации. Като онзи път в Египет, когато едва не се забихме в...

— Довери ми се — прекъсна я той. — Ще ви измъкна оттук. Най-лошото вече е зад нас.

— Не можем да допуснем това — намеси се Кехоу. — Не сме единствените със средства за комуникация.

— Днес трябваше да дойде бащата на Карлос — каза Кристин. — Сигурно вече е наблизо, а съм чувала, че никога не пътувал самичък.

— Баща му ли? — озадачи се Дейвис. — Че кой пък е той?

Джипът пропадна в дълбок коловоз и всички подскочиха във въздуха. Като почти викаше, за да я чуят над рева на двигателя, Кристин разказа накратко за връзката си с Карлос и спомена, че баща

му бил командир на паравоенна част, но освен това имал и тесни връзки с правителството.

— Някаква идея какви точно връзки? — подпита Макбейн.

— Не знам, но Карлос говореше с баща си по телефона всеки ден и винаги разполагаше с добра информация. Знаеше всички подробности за моя полет, включително че агент Мълиган ще ме съпровожда. Знаеше и доста за разследването на катастрофата.

— Знаеш ли фамилното име на Карлос? — попита Макбейн. — Баща му може да е от хората, които УБН следи.

— Винаги съм смятала, че е Дюран — отговори Кристин. — Така се беше записал в университета. Но преди няколко вечери видях негов стар паспорт с различно име — Карлос Ечевария.

— Ечевария? — разочарова се Макбейн. — Това е доста често срещано име.

Дейвис обаче бе изненадан от това, че не е изненадан.

— Не чак толкова често срещано, колкото мислиш — каза той, без да обяснява.

Макбейн отново се залови за сатфона и не след дълго им съобщи лошите новини:

— Кристин е права. Йоргенсен каза, че насам пътуват подкрепления — четири коли, намиращи се на малко над километър на пресичаща пътя пътека.

— От коя посока се приближават? — попита Дейвис.

— От изток. Всеки момент ще подминем включването отдясно на нас.

— А летището? Чисто ли е там?

— В момента да. Делапорт още е там с наемния им пилот. — Макбейн погледна Дейвис в очите и напомни: — Команчът е четириместен. Как, по дяволите, ще се съберем всички?

Дейвис много добре разбираше проблема, но веднъж бе виждал команч, оборудван със седалки за шестима. Или поне си спомняше, че е команч.

— А другият самолет? — продължи Макбейн. — Той е по-голям. Не би ли могъл да пилотираш него?

— Бих могъл, разбира се... но ще ми трябват няколко минути да се ориентирам кое какво е. А и ще трябва да убеждаваме другия пилот да се присъедини към нас. Не мисля, че имаме време за тези неща. —

Замълча и след малко продължи, като се опитваше да изглежда уверен: — Няма нищо, команчът ще се справи. Момичетата ще се напъхат в товарния отсек, зад седалките.

Не спомена за тежестта и баланса — фактори, които би отчел, ако не ги преследваха.

— Има и друг проблем — все така безмилостно продължи Макбейн. — Дронът ни почти е изчерпал горивото си и ако не поеме скоро по обратния курс, ще се превърне в планер. Йоргенсен вече изигра картата с правомощията в критична ситуация и няма какво повече да направи. Така че скоро ще останем без очи.

В този момент стигнаха до отклонението и всички погледнаха надясно като маршируваща на парад войскова част. И както можеше да се очаква, подкреплението беше там — на по-малко от стотина метра. Начело подскачаше лек транспортър с двама души в стрелкова позиция. Трябваше да им се отдаде дължимото — не прахосваха муниции, защото щеше да е чудо да уцелят нещо при скоростта, с която се движеха, и състоянието на пътя, по който се друсеха.

— Няма да се получи — констатира мигновено Макбейн. — Имаме още три километра, а те са точно зад нас. Имаме около минута преднина, но ще са ни нужни поне пет, за да се качим всички в самолета, а и трябва да излетим.

— Три — поправи го Дейвис, който вече си припомняше предполетната проверка на команча. — Но си прав... времето е недостатъчно.

Кехоу бе напълно съсредоточен върху шофирането, но все пак отклони за момент вниманието си, колкото да каже:

— Видях три коли, така че според мен сме изправени срещу двайсет и петима мъже. Нямаме огневата мощ не само да надделеem над част с този размер, но дори да започнем някаква престрелка.

Летището беше пред тях, а пътят не предлагаше никаква възможност да отбият и да потърсят спасение в джунглата. Продължителната пауза бе демонстрация за сушата на идеи. Джипът скърцаше, а окачването му стенеше. Мълчанието наруши Дейвис:

— Мисля, че имаме един патрон повече, отколкото си мислехме... и то доста голям. — После обясни идеята си на Макбейн.

— Не! — възкликна агентът от УБН. — Няма начин някой да одобри това!

Дейвис дръпна сатфона от ръката му.

— Йоргенсен, чуваш ли ме?

— Да, Джемър, чувам те — изграчи глас в слушалката.

— Искам да ме свържеш с момчетата, които водят дрона. Кажим, че тактическото командване на техния ресурс току-що е прекратено. Сега ще изпълняват заповедите на генерал Джемър Т. Дейвис от Южното командване на Съединените щати...

В началото на новата смяна в бункера в Панама цареше тишина. Но там винаги си беше тихо. Тихото бучене на охлаждащите вентилатори на компютрите едва се чуваше. Също толкова тихо бе съскането от високоговорителя на стената, настроен на рядко използвана радиочестота. Само допреди два часа най-силният шум в първа смяна бе издавала кафеварката в дъното на стаята.

И тогава бе дошло повикването от Колумбия.

В командния център имаше три работни станции, а пред всяка от тях удобна седалка — троен мултифункционален дисплей, джойстик за контрол на полета и ръчка на дросела отляво. През нощта бяха използвали само средната станция и самотният оператор седеше забил нос в цветните екрани пред себе си. На най-големия се показваше съществената полетна информация и движеща се карта, а на другите се изобразяваше телеметрията от различните датчици и спомагателните полетни данни. Самотната дъска с гъба за триене на стената до оператора доказваше, че днешният график се състои от една-единствена мисия — мисията, която всъщност бе започнала вчера. Единственият друг човек в бункера освен оператора бе супервайзърът му, който седеше зад него. И двамата бяха намръщени. Всички системи на предатора функционираха перфектно, но бе дошъл момент на изпитание и пред тях стояха два критично важни проблема. Единият бе наличното гориво в летателния апарат — на спомагателния дисплей индикаторът вече бе осветен в червено. Другият бе нивото на объркване в бункера.

— Генерал кой? — озадачи се операторът на дрона и пусна за момент джойстика, за да се обърне и да погледне супервайзъра, който бе пилот на ВВС от запаса, с двацет и две години летателна кариера на шест различни типа летателни машини. Беше един от малкото в

неговата възрастова група, прекарали цялата си кариера в пилотска кабина. Последните четири бяха прекарани на същата седалка, на която седеше в момента — управлявайки дистанционно безпилотен летателен апарат.

— Джеми Дейвис? — усъмни се супервайзърът. — Вярно ли чух? Южното командване винаги го дават на генерал с четири звезди!

— Този го чувам за първи път — заяви операторът и отлепи едната слушалка от ухото си. — Не че това означава нещо. Когато се уволних преди две години, можех да ти кажа името на командира на моята ескадрила и може би на онзи, който командваше Първи военновъздушен корпус. Четири звезди дори не съм сънувал, така че началството много не ме е вълнувало. Но си спомням, че преди няколко месеца имаше смяна на командира на Южното командване.

Настъпи кратка тишина.

Безпилотните летателни апарати може и да бяха нови за УБН, но бързо набираха популярност, защото предприемаха смятани по-рано за невъзможни мисии на проследяване над джунглите на Южна Америка. Но предаторът, както всяка нова система, не беше без недостатъци. Основният бе малкото внимание, което се обръщаше на тактическото командване. Понеже дроновете на УБН бяха невъоръжени, имаше само чисто формални съображения кой носи общата отговорност или взема решения за започване на бойни действия. А що се отнасяше до онова, което този екип бе получил заповед да направи... него го нямаше в никое ръководство.

— Откъде получихме тази заповед? — попита операторът.

— По спомагателната шифрована линия... от офиса на местния ръководител.

— Което означава какво... че в момента до Йоргенсен седи генерал с четири звезди?

— Това е възможно — каза супервайзърът, — или може би е прехвърлен към нас през неговия офис. Мен ако питаш, участваме в някаква черна операция.

Двамата се загледаха в големия екран, на който джип с петима потвърдени свои бе преследван от няколко джипа, натъпкани с непотвърдени чужди.

— Макар че... — проточи супервайзърът. — Гледаме това да се развива вече от часове. Май по-скоро е екип на Специалните сили в

операция на УБН. Важното за нас е, че нашите на земята се нуждаят от помощта ни.

— В нормални обстоятелства бих координирал това с щаба — каза операторът, — но не мисля, че имаме време. — Наклони изображението на основния екран напред и го върна назад, за да прецени по-точно разстоянията. — Две минути макс... след това ще са на летището и няма да можем да решаваме нищо. Честно казано, дори не съм сигурен дали имаме достатъчно гориво да го направим.

— Страхотно — въздъхна супервайзърът. Предишната му кариера бе протекла изцяло в цивилния сектор — над трийсет години в УБН. Беше на ниво GS-13^[1] и му предстоеше скоро да се пенсионира. Беше командирован тук преди пет дни за половин година — гениално хрумване от негова страна, като се имаше предвид, че зимата в Панама бе несравнимо по-за предпочитане от зимата във Вашингтон. Сега вече започваше да преосмисля мъдростта на това решение.

Във високоговорителя изгърмя нов глас, явно включен в защитената линия.

— Говори генерал Дейвис! Искаме помощта ви веднага, дявол да го вземе!

Двамата в бункера се спогледаха. Операторът включи микрофона си.

— Арчър едно, разбрано. Работим по получаване на санкцията.

— Санкция ли? Ти не ме ли чу? Погледни в ИЧ. Залогът тук е човешки живот... в този миг!

Операторът продължи да поддържа курса и шепнешком каза:

— Щастлив съм, че ще решаваш ти.

Супервайзърът вдигна слушалката на червената линия за връзка с УБН и на петия сигнал някой му отговори и му обясни, че го поставя на изчакване.

— Мамка ви! — изруга той и тресна слушалката. — Ясно... сега ще си спечелим едно от две възможни неща: медали или затвор.

— Гласувам да го направим — каза операторът.

— А можеш ли да го направиш?

— Доколкото ми е известно, никога не е било дори опитвано. Но ако се включи на носовата камера... хм, мисля, че има шанс да стане.

Супервайзърът затвори очи за миг.

— Добре, имаш разрешение! И за бога, направи го така, че поне да си струва!

[1] От General Schedule (GS) — Обща скала на заплатите — преобладаващата система на заплащане на федералните служители (на професионални, технически, административни или чиновнически позиции). Нивата по нея са общо 15, а на всяко ниво има по десет стъпки. Заплащането е диференцирано и по географско-териториален принцип. — Б.пр. [↑](#)

48.

Дейвис каза на момичетата да залегнат на задната седалка и ги покри с тялото си, колкото можеше. Конвойт зад тях изоставаше, но съвсем малко — джипът бе лек и по-чевръст, но не можеше да вдигне скорост заради лошия път. Поне засега никой още не бе започнал да стреля. Дейвис бе почти сигурен, че бе разпознал майор Раул Ечевария — или поне така изглеждаше мъжът на предната седалка във водещия колоната джип.

Участието на Ечевария вече изглеждаше съвсем логично. То обясняваше не само как полицията в Богота така бързо се бе включила, но и качеството на информацията, на която се радваха похитителите на Кристин Стюарт. А бележката с предупреждението, предадена от Ечевария на Дейвис, само допълваше картината. Не така очевидно, но извън всякакво съмнение, бе убийството на полковник Алфонсо Маркес на паркинга пред Ел Сентро. Зад всичко стоеше Ечевария — основата на една клатеща се стена. Мястото на Ечевария в джипа му даваше добра видимост, за да оцени тактическата ситуация. Нямаше нужда колумбийците да съкращават разстоянието, защото само след минути всички щяха да се съберат на едно и също място и дистанцията между тях щеше да стане нула.

Дейвис погледна към небето. Не видя нищо над короните на дърветата от двете страни на пътя. Генерал Джемър Т. Дейвис явно не бе успял да впечатли никого.

И точно в този миг някакво парче хартия прелетя покрай лицето му и забърса бузата му. Той погледна надолу. Кристин и Джен бяха отворили куфара на пода.

— Какво правите? — попита Дейвис и второ листче излетя във въздуха. Залепна за ризата му и той видя, че е банкнота.

— Нещо, което ще ги позабави — каза Кристин.

Кехоу погледна през рамо:

— Ей, чакай! Не можеш да...

Преди да свърши, момичетата вдигнаха куфара високо над главата на Дейвис и седемдесет хиляди стодоларови банкноти излетяха във въздуха като конфети. Изображенията на Бенджамин Франклин се вдигнаха високо и се посипаха по пътя пред носещите се коли. Конвойт се заби право в облака.

— Какво?! — възкликна Макбейн. — Да не си мислите, че ще спрат да ги събират?

— Е... — поколеба се Джен, — май идеята не бе удачна.

— Не, идеята беше страхотна — възрази Кристин. — Последното, което бих искала, е да върна на скапания ми баща всичките тези пари.

Кехоу извъртя очи и изсумтя:

— Очаквам с тръпка да впиша този разход в отчета си.

— Момичетата са прави в едно — обади се Дейвис. — Не бива да се предаваме. — Вдигна празния куфар и го запрати назад. Куфарът подскочи няколко пъти по пътя и удари водещия джип в един от предните фарове.

— Има само едно решение — каза Макбейн. — Когато стигнем полосата, ще паркираме джипа така, че да блокира пътя. Джемър, ти и момичетата хуквате към самолета. Ние с Кехоу ще ги задържим.

— Ще ги задържите? — не схвана Дейвис. — С какво? Имаш автомат с полупразен пълнител, празна засякла берета и две гумени МР5, които не стават даже за тояги. Колко време ще удържите с това срещу двайсет въоръжени до зъби мъже?

— Надявам се достатъчно дълго — отговори му Кехоу, — освен ако нямаш по-добър план. Те не знаят с какво разполагаме, така че ще се предпазлив. Това може да ви спечели достатъчно време, за да излетите.

— Защо да не остана и...

— Не! — прекъсна го Макбейн. — Няма време да спорим. Ти си пилотът, Джемър, значи *ти* трябва да върнеш момичетата.

Дейвис погледна Кехоу, който не се поколеба дори за миг и потвърди:

— Гадно е, но той е прав. Така ще го направим.

Дейвис знаеше, че от тактическа гледна точка двамата са прави. Това бе единственият път за момичетата към свободата. Беше очевидно

също, че Макбейн и Кехоу са готови да рискуват живота си, за да успее планът.

Такива са моментите, когато научаваш важни неща за хората около теб.

Далече пред тях се показва полосата и Дейвис беше на път да даде съгласието си за плана, когато забеляза в небето някакво просветване. Вгледа се, но в този момент минаха под някакви дървета. Когато полезрението му отново се изчисти, Дейвис видя черна точка. Точката се увеличаваше и добиваше форма — издължено тяло и две дълги тънки крила.

— Там! — извика Макбейн, който бе видял същото.

Всички гледаха дрона. Той очевидно се насочваше право към тях и летеше на по-малко от сто метра над дърветата. Не летеше бързо, но пък дроновете не се славиха с висока скорост. Дейвис забеляза явни осцилации в линията на полета — резки корекции, подсказващи, че апаратът лети над забранената за превишаване скорост. Неравномерността в поддържаната скорост пък може би бе индикация за приключване на горивото. За миг като че ли се насочи право към тях, после вдигна носа си и прелетя над главите им. Двигателят се чуваше ясно и явно работеше на предела на мощността си.

Всички, включително Кехоу, се извъртяха в седалките, за да видят как дронът изравни за момент, а после рязко пикира в маневра, насочена право срещу водещия джип на преследвачите им. Шофьорът зави и Дейвис видя как Ечевария се присвива и кляка в последните фатални секунди.

Не че това имаше някакво значение.

Въпреки опита си в разследването на самолетни катастрофи Дейвис досега не бе ставал свидетел на разбиване, особено от толкова близо. Знаеше, че самолетното гориво е лесновъзпламенимо, и това с особена сила се отнасяше до парите в празния резервоар на предатора, които само чакаха искра.

Първоначалната експлозия бе страхотна — самолетът и джипът изчезнаха в огнен облак, който се извиси над дърветата. Дейвис видя следващия джип в конвоя рязко да извива, за да избегне ада, което доведе до това, че се преобърна и заора в средата на пътя. Третият се заби във втория и онова, което последва, остана скрито в гъстия облак черен дим, погълнал всичко наоколо. И тогава последваха вторичните

експлозии, резултат от детонацията на мунициите в горящите коли. Имаше много оцелели, но те се разбягаха във всички посоки възможно най-далече, като хлебарки, спасяващи се от пламтяща сграда. Двама бойци излязоха със залитане от облака като че ли с идеята да продължат преследването, но се отказаха, когато панталонът на втория пламна.

Оставаше им по-малко от километър, но Кехоу не свали крак от педала на газта. Изскочиха на полосата и завариха Делакорт и пилота да гледат издигащия се черен облак. И двамата държаха някакви неща. Отначало Дейвис не разбра какви са, но когато Делакорт се затича към команча, зад него се разпиляха карти за игра...

След три минути претовареният команч пое тежко по полосата. Дори с катастрофата на километър от тях никой нямаше желание да изчака да види дали преследвачите им ще се съвземат достатъчно, за да организират последна атака. Дейвис използва и последния сантиметър от полосата за ускорение, преди да се откъсне от нея. Команчът започна бавно да се издига и Дейвис обърна за последен заход над полосата. Ключът за наетата „Чесна Караван“ бе още в джоба му и Дейвис каза на Макбейн да го върже добре за кожата на тръбата на Пито^[1] на техния самолет, която имаше дълъг червен обтекатель и надпис с печатни букви: СВАЛИ ПРЕДИ ПОЛЕТ.

Дейвис отвори страничния прозорец и докато прелитаха над чесната, хвърли навън ключа с обтекателя. Преценката му се оказа точна и ключът падна на крачки зад чесната. Всички видяха пилота — Делакорт бе разбрал от него, че се казва Сегундо — да изтичва, за да го вземе. Още преди полосата да бе изчезнала зад тях Сегундо вече беше завъртял витлото и бе започнал да рулира. Делакорт резюмира късо: „Човек, който знае кога да пасува“.

В малката кабина на команча имаше шестима души и за кратко никой от тях не проговори. Дейвис погледна седящия до него Макбейн и му кимна. После се обърна към останалите, натъпкани в задната част. Момичетата бяха най-отзад, седяха на изцапвания с грес мокет. Изглеждаха изтощени, но щастливи. Точно като деца на Бъдни вечер.

Дейвис и Джен се погледнаха в очите и той почувства облекчението ѝ. След това видя устните ѝ да изговарят нещо.

Обърна се напред с уморена усмивка. Насочи самолета в курс към дома и си помисли: „И аз те обичам, моето момиче“.

[1] Тръба на Пито — най-общо датчик на диференциално налягане, чрез който се измерват различните видове налягания (пълно, динамично и статично), от които се изчисляват скоростта на движение, надморската височина и вертикалната скорост. — Б.пр. [↑](#)

49.

Самолетът G-III кацна в 03:02, събота, и рулира към големия хангар в югоизточната част на ВВБ „Андрюс“ — същото място, откъдето Дейвис бе започнал одисеята си преди седмица.

Винсънт Кехоу слезе пръв, следван от Кристин Стюарт. По време на дългия полет Дейвис бе научил доста за Кехоу. Оказа се, че е военен рейнджър и ветеран от „Делта Форс“ с десетгодишен стаж. Това не бе изненадващо. Но Дейвис бе по-впечатлен от онова, на което бе станал свидетел. Кехоу бе проявил готовност да рискува живота си, за да бъдат спасени Джен и Кристин, и нещо повече — бе го направил без никакво колебание, в действителност почти с охота.

Дейвис проследи Кехоу да придружава повереницата си в хангара, който беше обкръжен от агенти на Тайната служба. Наблизо имаше спряла автоколона от лимузини, губещи се зад ъгъла. Нямаше развети от вятъра флагчета по броните и нямаше полицейски ескорт от мотоциклетисти, чакащи да поведат парада. Всичко бе в обстановка на минимална гласност и максимална безопасност. Не беше нужно да си ракетен инженер, за да се досетиш кой е в хангара — някой с достъп до най-тайните кътчета на „Андрюс“. Някой с много добра причина да е тук.

Мартин Стайвесънт най-сетне щеше да се запознае с дъщеря си.

Дейвис слезе по стълбичката, следван от Джен. Пресрещнаха ги двама мъже. Единият бе със скъп костюм, с къса прическа и слушалка в ухото. Можеше спокойно да има и надпис „Тайна служба“ на челото. Но към Дейвис се обърна вторият — възпълен, колеблив, с торбички под очите, скрити зад очила с телени рамки.

Мъжът протегна отпуснатата си ръка и се представи:

— Господин Дейвис, казвам се Бил Евърс. Аз съм...

— Знам кой си — срязва го Дейвис и не пое протегнатата ръка.

Явно стреснат, началникът на кабинета на вицепрезидента каза:

— Господин Кехоу не трябваше да споделя с вас тази информация.

— Господин Кехоу е добър човек... каквито очевидно са рядкост тук.

И докато Евърс се чудеше как да продължи зле започналия разговор, Дейвис се обърна към човека от Тайната служба:

— Съжалявам за агент Мълиган. Момичето явно го е харесвало.

Агентът бе изненадан, че го включват в разговора, но изражението му се натъжи и той кимна благодарно:

— Да, Том беше от свестните.

Междувременно Евърс бе дошъл на себе си.

— Съзнавам, че е късно и че сте прелетели голямо разстояние, но искаме да разпитаме и двамата ви. Много неща се случиха през последните няколко дни и всички трябва да са наясно какъв е залогът.

Дейвис леко наклони глава. „Всички трябва да са наясно какъв е залогът“. И в този момент разбра накъде отиват нещата. Кандидатът Стайвесънт не се отказваше, а удвояваше залога.

Сякаш по даден знак до тях спря тъмен седан и Евърс им посочи да седнат отзад. Джен вече се бе наместила, когато Дейвис чу вик. Погледна през рамо и видя Кристин Стюарт да изскача през пролуката в плъзгащата се врата на хангара. Плачеше и през разделящите ги петдесетина метра той я чу да вика: „Повече не искам да те виждам! Остави ни с мама на мира!“.

Дейвис я видя да изтичва до една от лимузините. От колата слезе жена на средна възраст. Двете се прегърнаха и заровиха лица в раменете си. Дейвис беше сигурен, че знае името на жената — Соренсен му го бе казала преди два дни. Джийн Стюарт.

Майката.

Въпреки разделящото ги разстояние ги чу да ридаят.

Евърс се опита да го сбута в колата с ръка в долната част на гърба му. Дейвис не помръдна. Тъгата на Джен бе явна — тя също гледаше утешаващите се взаимно майка и дъщеря. Дейвис си спомни тъжното изражение на агента на Тайната служба, когато му бе изказал съболезнования за смъртта на Мълиган.

Евърс отново го побутна, но със същия успех можеше да бута вековен дъб.

Дейвис бавно се обърна и погледна Евърс. Поусмихна му се и каза:

— Виж, знам как ще се развият нещата тук, както и за какво става дума. Няма проблем. Наистина... разбирам.

— Така ли? Защо не ми разкажете? — попита Евърс.

Дейвис го направи и когато свърши, Евърс кимна замислено.

— Радвам се, че поставяте интересите на страната над всичко останало, господин Дейвис.

— Абсолютно — ентузиазирано потвърди Дейвис. — Но имам една *малка* молба...

Мартин Стайвесънт стоеше в средата на хангара. Проектиран да побере „Боинг-747“, той беше почти празен, но вървящият към него мъж изглеждаше способен да го запълни. Стайвесънт гледеше изучаващо Джемър Дейвис, докато той се приближаваше към него, съпроводен от двете страни от агенти на Тайната служба.

Дейвис бе точно какъвто си го бе представял — едър и груб, без грам изтънченост. Може и да беше гений в разследването на самолетни катастрофи, реши Стайвесънт, но нямаше представа как да се държи изискано. Движеше се сковано, а дрехите му не бяха с нужния размер. Дори не си бе направил труда да се избърсне или поне да се срещне за срещата с вицепрезидента на Съединените щати — в крайна сметка G-III предлагаше всичко нужно за целта, така че извинение нямаше.

Добрата новина бе, че Дейвис бе приел плана... или поне така бе казал на Евърс. Щеше да запази пълно мълчание за всичко, случило се в Колумбия. Единственото, което бе поискал в замяна, бе да се види очи в очи с бъдещия президент. Стайвесънт бе свикнал с такива искания, дори може да се каже, че всъщност ги очакваше. Дейвис щеше да поиска услуга, най-вероятно повишение на по-висока позиция в рамките на НКБТ. Това не бе проблем, а щеше да е и взаимноизгодно. Е, можеше да поиска и обща снимка, която да сложи на перваза на камината си, с усмивки и ръкостискания, но Евърс вече сигурно му бе обяснил, че това няма как да стане. Най-доброто извинение бяха мерките за безопасност. Кризата най-сетне бе приключила и всичко сега опираше до възстановяване на щетите, нещо, в което Евърс бе неотразим.

Невъзмутим както винаги, Стайвесънт тръгна към приближаващия се Джемър. Това бе най-добрият начин да се

запознаеш с физически потискащи екземпляри, макар Стайвесънт да бе повече свикнал да общува с титаните на промишлеността и властелините на Холивуд. Подаде ръка и се усмихна с най-лъчезарната си кампанийна усмивка.

— Толкова се радвам най-сетне да се запозная с вас, господин Д...

Юмрукът, стоварил се в челюстта му, бе толкова корав, че Мартин Стайвесънт за последен път в живота си артикулира правилно буквата Д.

50.

„Е, поне не е поредната арестантска килия“, каза си Дейвис. И наистина не беше.

Стаята за срещи в хангара бе здраво построена, но без решетки по прозорците, както и без железни врати. Мокетът бе дебел, а удобната зона за почивка предлагаше няколко здрави стола. Вместо очукан поднос за храна, подмушван през процеп, пред Дейвис имаше доставена от кетъринг селекция от колбаси, сирена и солети. Имаше дори поднос за вегетарианци с вкусен сос от авокадо, както и сладки рулца на отделно плато с формата на „Еър Форс 1“. Не, това нямаше нищо общо с арест. Беше мястото, където Стайвесънт ги бе чакал да кацнат. А сега беше ред на Дейвис да чака.

Ако се изключеше очакваният дискомфорт, той на практика бе свободен. Бяха му свалили белезниците, но в голямото помещение имаше осем агенти на Тайната служба, който не откъсваха очи от него. Първоначално бяха четирима, но след като някой бе разказал за случилото се в магазина за порцелан в Богота, броят магически се бе удвоил. Не му пукаше. Джен бе на път за дома, завърнала се в страната здрава и непокътната. Беше изпълнил всичко, за което бе отишъл в Колумбия.

Докато се чудеше дали каната с кафе пред него наистина е бездънна, чу отварянето на единствената врата в помещението и през нея влезе командирът на екипа агенти на ТС, с когото вече се познаваше. Следваше го Лари Грийн.

Грийн го изглежда огорчено, както треньор гледа след загуба на мача пропуснал решаващата дузпа играч. За трети път тази седмица Дейвис беше задържан от някого за нещо и знаеше, че Грийн не е пропуснал да направи тази простичка сметка.

Дейвис разпери ръце в жест „Какво можех да направя?“.

След кратка размяна на думи с придружителя си Грийн се приближи, а човекът от ТС остана на вратата. Така броят на

охраняващите Дейвис агенти стана девет. Той се отпусна в едно от широките тапицирани кресла. Грийн седна срещу него.

— Никога няма да пораснеш, нали, Джемър?

— Как е той?

— В хирургията е и най-добрият наличен в града максилофациален^[1] хирург се мъчи да възстанови мандибулата^[2] му.

— Дошъл си да ме измъкнеш, предполагам? — с надежда попита Дейвис.

— Всъщност не се налага. По причини, които не проумявам, е взето решение да не ти се предявяват обвинения. Някаква представа защо?

— Може би... Но това е дълга история. А и не би трябвало да говоря за нея.

Грийн го погледна измъчено.

— Спокойно, ще ти разкажа... по-нататък... разбира се, само ако обещаеш да пазиш тайна. И ако бирата е от теб, естествено.

Въздишка от страна на Грийн.

— Проверих за Джен — вече се е прибрала.

— Благодаря.

— Обзалагам се, че ще спи цяла седмица.

— Може да последвам примера й. Между другото, благодаря ти, че ме свърза с онези момчета от УБН. Оказаха се добри, не... бяха страхотни. Надявам се никой от тях да не загази заради мен, нали? Сещаш се... за дрона и така нататък.

— Аха, това е другият въпрос, по който ми се искаше да поговорим. Защо всеки път, когато те изпращам да разследваш самолетна катастрофа, това свършва с разбиване на друг самолет?

Дейвис само сви рамене, после попита отново:

— Макбейн и Йоргенсен?

— Нищо няма да им се случи. Защото ти си отговорен за превръщането на онзи дрон в оръжие. Генерал Джемър Т. Дейвис, а? Бог да ни е на помощ!

— Защо? Да не смяташ, че не ставам за генерал?

Грийн се направи, че не го е чул.

— Твоите съзаклятници са използвали така наречените „правомощия в кризисна ситуация“. Не е точно индулгенция, но шефовете в УБН в действителност са доста доволни от развоя на

нещата. Доколкото подразбрах, при катастрофата са убити деветима бойци, включително важната клечка... Ечевария ли беше? Той явно е бил доста зает човек, защото освен че е бил майор в полицията на Богота, е командвал и паравоенно формирование. Като такъв години наред е саботирал операциите на собственото си правителство в изгода на своя бизнес с наркотрафикантство и изнудване. Чух и за някакъв бивш пилот от „Так Еър“, който бил заловен при опит да напусне страната с фалшив паспорт.

— Рейна? — сети се Дейвис.

— Да, същият. Нямах представа какъв трус е там. Но някак... — Грийн направи театрална пауза за драматичен ефект, — *някак* всичко това се замига под килима.

Дейвис разумно не каза нищо.

Грийн подчертано огледа стаята и морето от сериозни лица.

— На всичко отгоре ето ни сега двамата с теб в хангар, който се използва за домуване на „Еър Форс 1“. Плътно заобиколени от агенти на Тайната служба. В какво наистина си се забъркал, Джемър?

Дейвис сви и разпусна няколко пъти десния си юмрук. Две от кокалчетата го боляха.

— Ти ми натресе това разследване, Лари. Но, както вече казах, черпи ме една бира и ще ти обясня всичко.

Грийн въздъхна почти отчаяно.

— Както и да е, казаха ми да те предупредя, че утре някой ще се отбие при вас и ще снемے показания от теб и Джен. Иначе, по причини, които не мога да проумея, си свободен да си ходиш. И не само това, но даже ще те хвърля до вас.

Двамата станаха и тръгнаха към вратата. Никой от специалните агенти дори не мигна. Бяха на две крачки от прага, когато началникът на охраната на Стайвесънт застана на пътя им и вдигна ръка.

Спряха и агентът изгледа Дейвис. После му каза, без лицето му да трепне:

— Не съм сигурен как се измъквате след онова, което направихте в този хангар. И никак не ми допада, че се случи, докато аз бях на работа. Защото сега има да пиша отчети до сутринта. — После едното ъгълче на устата му се раздвижи в едва доловим намек за усмивка и той се наведе и прошепна: — Но крошето беше добро, признавам. Някои от нас тук отдавна мечтаехме да го направим.

— Е, удоволствието беше изцяло мое — засмя се Дейвис.

[1] Хирург за челюстно-лицеви травми. — Б.пр. ↑

[2] Долна челюст (лат.). — Б.пр. ↑

51.

Беше втората неделя на ноември — най-зрелищният ден в необичайно меката есен. Въздухът леко щипеше, а езерото бе като огледало. Дейвис стигна края на кея с изписана на лицето гордост на нов баща.

— Това ли ме доведе да видя? — попита Джен. — Имаш нова играчка?

— Не е играчка, малката. Гледаш новата ми работа.

— Хидроплан? И какво ще правиш с него? Ще превозваш наркотици до Южна Америка?

Дейвис я погледна по-внимателно, видя усмивката ѝ и прецени, че му харесва Джен да се шегува за преживяното. Бе прекарала четири дни като заложничка във възможно най-затънтеното място на света, но се бе върнала без поражения. Поне не физически. Беше я наблюдавал внимателно за другия вид поражения. Настоя да пропусне този семестър, а тя бе контрирала, като се бе съгласила да се прибере у дома само ако се запише за онлайн курсове. Това бе друг положителен знак — желанието да продължи напред. Сделката бе сключена и това бе ангажирали Джен изцяло. Но под родителския му надзор. Имаше моменти, в които я улавяше да размишлява над случилото се. Но само няколко пъти.

Понеже в крайна сметка преживяването бе съвместно, той се бе постарал да не задълбочава нещата. Двамата бяха сравнили впечатленията си от колумбийските затвори: в крайна сметка, какъвто бащата, такава и дъщерята. Когато усетеше, че настроението ѝ се скапва, Дейвис измисляше някакво развлечение — отиваха или на кино, или на риболов. През изтеклите месеци Джен се бе срещала два пъти с Кристин, която се оказа свястно момиче, макар и със слаб ангел по отношение на момчетата. Но Дейвис се радваше, че собствената му дъщеря бе получила урок по хлътване по млади алчни псевдореволюционери.

В крайна сметка и двете като че ли успешно се възстановяваха. И вървяха напред.

Порив на вятъра разпиля листата по брега, докато той водеше Джен, за да я запознае със самолета.

— Това е „Лейк 250 Ренегат“.

— „Ренегат“? Ах, колко уместно!

Но Дейвис се бе въоръжил с неизчерпаеми запаси бащинско търпение.

— Лари има номера ми. Всъщност аз винаги съм бил само консултант. Изчакай само да видиш колко гладко лети. Има шест седалки, макар двете най-отзад да са малко тесни. Но смятам, че ще поеме трима клиенти и всичките им възможни такъми.

В края на кея Дейвис започна предполетната проверка, в началото на която бе нивото на горивото и уредите. Докато вършеше работата си, Джен попита:

— Споменах ли ти, че миналата седмица гласувах?

Напоследък проявяваше умерен интерес към политиката — особеност, която караше Дейвис да преразглежда психическото ѝ състояние.

— Така ли? Страхотно! Първото ти гласуване за президент.

— Не съм републиканка, но се наложи да гласувам за Полсън.

— Да, добре... Мога да те уверя, че напълно те разбирам. Говори ли с Кристин? За кого ли е гласувала тя?

— Ти шегуваш ли се? Двете с майка ѝ цял месец бяха доброволки в кампанията на Полсън.

Дейвис спря да навива въжето за швартоване и се усмихна на дъщеря си:

— Е, перфектно!

— Но изборите протекоха толкова странно — продължи Джен. — Представяш ли си, Стайвесънт да падне по стълбите и да си счупи челюстта в самия разгар на кампанията!

— Какъв е шансът, а? — попита той, докато разплиташе един възел на въжето. Избухването му в хангара бе напълно потулено, той дори не бе казал на Джен. Не обичаше да има тайни от дъщеря си, но в този случай трябваше да направи изключение.

— Този тип е истинска отрепка, няма спор... но на мен направо ми дожаля за него. Как му се наложи да се откаже от дебата и да

измънка извинение през защитата си челюст... не знам дали някой схвана какво изобщо каза.

— Да, страхотна кампания, нали?

— А ти, тате? — попита тя. — Гласува ли?

Джемър Дейвис кавалерства на дъщеря си да се качи на хидроплана.

— Е... при мен не беше миналата седмица... аз, така да се каже, гласувах по-рано тази година — отговори ѝ той.

Джен го изгледа подозрително с до болка познато изражение. И тогава той се сети — това беше изражението, което помнеше от лицето на жена си.

— Хайде — каза той, — нека полетим.

Избута с ръка самолета от кея. Беше неделя, пладне. Дъщеря му седеше до него.

Един от най-щастливите дни в живота му.

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Благодаря на онези, които помогнаха тази история да види бял свят. Изключителният екип в „Оушънвю Пъблишинг“ — Лий Рандъл, Дейвид Айвъстър и Емили Баар.

Благодаря на Роб и Пат Гъсин за подкрепата им през годините.

Благодаря и на моя агент Сюзан Глийсън, чийто опит, да не говорим за чувството ѝ за хумор, са просто безценни.

И, разбира се, благодаря на моето семейство за първоначалното редактиране и безусловната подкрепа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.